

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURA WYLDE

FIVE

ACADEMY
OF MAGES
& SHIFTERS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BÜYÜCÜLER VE DEĞİŞTİRİCİLER AKADEMİSİ V

LAURA WYLDE

İÇİNDEKİLER

1. Tamara
2. Frederick
3. Evan
4. Ashton
5. Jack
6. Tamara
7. Jack
8. Tamara
9. Ashton
10. Evan
11. Tamara
12. Frederick
13. Tamara
14. Jack
15. Ashton
16. Frederick
17. Tamara
18. Evan
19. Tamara

Laura Wylde tarafından da

TAMARA

"T Amara Gibbons, burada durup sizinle tartışmaya devam etmeyeceğim."

Bayan Simons'a diktim, öfke kanımı yakıyordu ve neredeyse parmak uçlarımda büyü köpürüyordu. Birleşik Krallık Druidik ve Şekil Değiştiren Büyücüler Akademisi'nin kütüphanesinde kendimi kaybetmeme izin verecek değildim çünkü bu okuldan atılmama neden olacaktı. Akademinin kurucu üyelerinden birinin soyundan gelmem bile fark etmezdi, dışarıda kalırdım.

İlk druidess Tara kesinlikle benim soy ağacımdaydı. Büyücü Merlin ve ilk ejderha Pendragon kadar güçlüydü ama artık o bile beni kurtaramazdı.

Sekiz yıldır bu Akademideydim, böyle bir şey yüzünden yerimi kaybetmek istemedim.

"Sadece şunu söylemeye çalışıyorum Bayan Simmons, yeteneklerimin burada, kütüphanede en iyi şekilde kullanıldığını düşünmüyorum." Ellerimle geniş bir hareket yaptım. "Etrafımızda bir savaş var ve ben savaşmak istiyorum. Burada hiçbir işe yaramıyorum. Okumaktan nefret ediyorum."

Bayan Simmons oflayıp pufladı, benim ona olduğu gibi onun da bana sinirlendiği belliydi. Onun bakış açısını anlamaya çalışmayacaktım, ama o da benimkini görmeye çalışmıyordu.

"Dinle, Cadılar Bayramı yaklaşıyor," dedi fazla ciddi bir ses tonuyla. Benimle konuşma şeklinden nefret ediyordum.

Çocukmuşum gibi. Çocuk falan değildim. "Artık bildiğimiz gibi, tüm iblisler Cadılar Bayramı'nda serbest bırakılacak. Savaş o zaman başlayacak. Bu savaşı kazanmamıza yardım edecek daha fazla bilgiye *ihtiyacımız var*. Burada, kütüphanede yaptığınız şey çok önemli."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve gözlerimi devirdim. "Bunu yıllardır yapıyorum. Bu lanet kütüphanenin dışını haftalardır görmedim. Eğer bize yardımcı olacak bir büyü bulamadıysam, bulabileceğimi de sanmıyorum."

Bayan Simmons sanki bunu ben yapmamışım gibi odanın etrafına bakındı. "Tamara, bunu biliyor musun bilmiyorum ama bu araştırmayı yapan tek kişi sen değilsin. Bunu atlatmak için neye ihtiyacımız olduğunu bulmak için hepimiz birlikte çalışıyoruz. Diğer haremelerin korku hikâyelerini dinledin mi hiç? Bilgi olmadan bu savaşı kazanamayız."

'Harem' kelimesi boğazımın dibine kalın bir duygu yumağı getirdi ve bırakın kelimeleri, ciğerlerime hava girmesini bile inanılmaz derecede zorlaştırdı. Dünyada olmak, yaklaşan savaş için gerçek muharebe eğitimi almak yerine kütüphanede sıkışıp kaldığım için sinirliydim.

Bu aptal savaş tüm evrenimi alt etmişti. Yani sadece benimkini değil, herkesinkini. Ancak, bunu *gerçekten çok* zor hissettim. Uzun zamandır Akademi'deydim, yarı eğitimim en iyi büyücü olmak içindi, yarı da kendim için *en iyi* haremi bulmaya çalışıyordum. Onlarla bir aile kuracaktım, hayatımızın geri kalanını birlikte geçirecektik, bu yüzden benim için doğru kişi olmaları gerekiyordu.

Doğru insanları bulduğumdan emin olmak için acele etmiyordum... ta ki bu karar elimden alınana kadar. Bu lanet savaş, varlığımızı tehdit eden iblisler, Akademi dekanını panikletmişti. Savaşmak için *gerçekten* bir şansımız olmasının tek yolunun hepimizin haremlerimizde olması olduğunu biliyordu, böylece büyümüz en güçlü halini .

Tamam, bu kararın arkasındaki mantığı anlıyordum ama seçme hakkımızın elimizden alınmasından hoşlanmamıştım. Bana bir seçenek sunulmadı, hiçbirimize . Birlikte olacağımız insanlar belirlenmişti.

Atandım, inanılmazdı. Kafamı hiç toparlayamadım.

Hayatımın geri kalanını kiminle geçireceğimi başka biri *seçti*. Taktiksel bile inanılmazdı.

Tamam, bazı insanlar haremlerinden fazlasıyla memnundu - aslında birçoğu. Ve tabii Akademi'yi terk eden, kendilerine görev kaçan insanlar da vardı. Aptalca bir şekilde, yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünerek geride kaldım, ta ki bana kimin atandığını öğrenene kadar. Kendimi *asla bir* araya getirmeyeceğim son insanlardı.

Haremimin oturduğu masaya baktım, kafaları kitaplara gömülmüş, kendilerine söyleneni yapıyorlardı ve Bayan Simmons'a karşı beni savunmayı reddediyorlardı. Beni daha da mı kızdırmak istiyorlardı?

"Dinle Tamara," diye tersledi Bayan Simmons. "İblislerin büyülerini üzerimizde kullanmalarını engellemenin, onlarla büyüyle savaşmanın ya da portallardan geçmelerini engellemenin bir yolunu bulmamız gerekiyor. Size görevleriniz verildi ve bunlar isteğe bağlı değil. Bunu düzeltmek için hepimiz birlikte çalışıyoruz ve sizi de görmek istiyoruz."

Evet, eğer bu işe devam etmezsem Akademi'den atılacağıma dair kesin bir tehdit vardı. Tam bir saçmalıktı. Nefret ettim.

Haremimle birlikte o lanet masada oturup hayatım üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığı için aklımı kaybetmemeye çalışacaktım. Dürüst olmak gerekirse, anlayamadığım şey neden aklını kaybeden tek kişinin ben olduğumdu. Neden başka hiç kimse bu karmaşadan benim kadar etkilenmiyordu? Birlikte olmak istediği kişiyi seçme şansını kaybeden tek kişi ben değildim.

Otururken Jack Whistler gözüme çarptı. Evet, tamam, o da bu durumdan memnun değildi, sanırım bu kadarı doğrudu. O da en az benim kadar bu haremde benimle birlikte olmak istemiyordu. Ama neden istesin ki? Birbirimizi çok az tanıyorduk. Daha önce yolu benimkiyle *hiç* kesişmemiş bir altıncı sınıf öğrencisiydi. Onu kantinde ve koridorlarda görmüştüm, hepsi o kadar.

Tamam, onu etrafta gördüğümde sevimli olduğunu fark ettim - uzun boylu, koyu kahverengi saçları, uyumlu gözleri ve

Yüzünde açık renkli çiller vardı. O da kaslıydı ve sanırım Merlin'in soyundan için ortak bir noktamız vardı. Ama onda sevdiğim tek şey buydu. Ortak noktalarımız burada sona eriyordu. Çalışkandı ve araştırmaktan gerçekten zevk alıyordu. Bana bir gün Akademi fakültesinin üyesi olmayı arzuladığını söylemişti.

Tanrı aşkına!

Bu ben değildim, bu yüzden bakışlarını kaçırana kadar Jack'e ters ters baktım. Güzel, onun yargılamasını istemiyordum. Buna ihtiyacım *yoktu*.

"Bu kitaba bir göz atmak ister misin?" İskoç büyücü Evan Augustus çekik gözlerle baktı. "Şöyle bir göz attım ama kendim bir şey görmedim."

"Sen zaten baktıysan, benim bakmama ne gerek var?" Tersledim. Sabrım tükenmek üzereydi. Sanırım kavga etmek istiyordum. Gerçi Evan bunu yapmak için yanlış kişiydi çünkü o kadar rahattı ki yatay da olabilirdi. Ya öyle ya da her şeye karşı sürekli ilgisizdi.

O hep . Çoğu zaman Akademi'deki tüm kadınların dikkatini çektiğini fark etmediğini bile hissediyordum. Jack'ten biraz daha kısa olabilirdi ama kumral saçları, ışıltılı mavi gözleri ve o arsız gülümsemesiyle gittiği her yerde dikkatleri üzerine çekiyordu. Ama o buna hiç dikkat etmemiş gibi görünüyordu, ki bu garipti.

"Ben de burada olmak istemiyorum, Tamara." O sinir bozucu kıkırdadı. "Eserler üzerinde çalışmaktan çok daha mutluyum. Kitaplar bana göre değil ama elimden yapıyorum. Bayan Simmons'ın dediği gibi, başka seçeneğimiz yok, değil mi?"

"Neden seçme şansı olmayan biziz?" Tıslayarak karşılık verdim. "Bu kütüphanede çok fazla insan olduğunu biliyorum, ama bu bizi hiçbir yere götürmüyorsa, o zaman..."

"Hljödhr!" Ashton Payne tersledi. "Okumalıyız. Hoffwn ganolbwyntio, os yw hynny'n eich plesio. Biraz sessizlik istiyorum lütfen."

Gözlerimi tekrar devirmek için içimdeki dürtüye direndim. Eksantrik Ashton neden onca yer varken *benim* haremime konmuştu ki? Çünkü onu koyacak başka bir yer yoktu. Ashton, eski dillere takıntısı olan ve neredeyse hiç İngilizce konuşmayan Galli bir büyücüydü.

Söylentilere göre, Akademi'de geçirdiği on iki yıl boyunca bırakın romantik bir ilişkiyi, doğru dürüst bir arkadaşı bile olmamıştı. Çok yazıktı, çünkü tatlı bir yüzü, dost canlısı turkuaz gözleri ve beyaza çalan sarı saçları vardı ama kimsenin onunla anlaşılamayacağı kadar tuhaf bir kişiliği vardı. En çok da ben onunla asla geçinemeyecektim.

"Ashton, sessizlik istediğini anlıyorum," diye alay ettim. "Ama ben burada olmak istemiyorum, bu yüzden ikimizin de karşılanmayan ihtiyaçları var, bu yüzden zor..."

"Gizlice kaçmak mı istiyorsun?" Frederick Lacey alaycı bir tavırla tısladı. "Odamda birkaç silahım var. Düello yapabilir ve bu hayal kırıklığını biraz olsun giderebiliriz."

Ooh, işte bu hoşuma giden bir fikirdi. Bu odadan çıkmak için *her şeyi* yapardım ama Bayan Simmons lanet kapının ve bakışları kütüphanenin etrafında bir şahin gibi dönüyordu, gözleri en çok da benim üzerimdeydi çünkü burada olmaktan benden daha fazla kızgın kimse olmadığını . Hiçbir yere gitmiyordum.

"Buradan çıkmayacağım," diye dudak büktüm. Frederick'in gri gözlerindeki sempati beni daha iyi hissettirmiyordu. Ben ve o muhtemelen haremdeki herkesten daha fazla birbirimizi tanıyorduk çünkü aynı süredir Akademi'deydik ve hatta bazı sınıfları birlikte paylaşmıştık. Ama en iyi ihtimalle tanıdık. "Bayan Simmons benden nefret ve gitmeme izin vermiyor." "Öyle olduğunu sanmıyorum..." Jack başladı, sesi çivi gibi

Tebeşir tahtası.

"Evet, katılıyorum," diye Evan. "Hepimiz bu araştırmayı yapmak zorundayız..."

"Ama eğer bu bizi bir yere götürmüyorsa," diye bana katıldı Frederick. "O zaman, buna değer mi? Yani, eğer iblisleri durduramazsak

onlarla nasıl savaşacağımızı öğrenmemiz gerekmez mi? Odada gerçekten de silahlarım var..."

"Mwen pa ka fè sa," diye tersledi Ashton yumruklarını masaya vururken. "Ben gidiyorum. Lektı sa a bezwen fèt. Bunu neden anlayamıyorsun?"

Hiçbirimiz ne söylediğini tam olarak bilmediğimiz için, okuduğu kitapları toplayıp kütüphaneden hışımla çıkmasını sessizce izledik. Belli ki hepimiz onu kızdırmıştık ama ne yaptığımızdan tam olarak emin değildik, o halde bunu nasıl düzeltebilirdik? İşte bu yüzden hiçbir ortak *noktası* olmayan insanlar, birbirlerine *atanmış* olsalar bile bir haremi yürütemezlerdi.

Beni en çok rahatsız eden şey Bayan Simmons'ın Ashton'ın gitmesine izin vermek için kenara . Neden onun gitmesine izin veriliyordu da benim gitmeme izin verilmiyordu?

"Neden hep Ashton'ı üzmeğ zorundasınız?" Jack tısladı. "O sadece bize söyleneni yapmaya çalışıyor, biz de sadece bu araştırmayı yapmaya çalışıyoruz. Hiçbirimiz eğlenmiyoruz ama bu süreçte başkalarını kızdırmanıza gerek yok. Bunun *tüm* Akademi için bir ekip kaynaşması olması gerekiyor. Sadece kendinizi düşünmeyin."

"Bana bencil mi diyorsun?" Bağırdım, belki biraz fazla yüksek sesle. "Senin derdin ne Jack? Benim bakış açımı anlamaya bile çalışmıyorsun."

"Ve sen benimkini görmeye çalışmıyorsun. Ya da Ashton'inkini..."

Ellerini yenilgiyle havaya kaldıran ve masadan kalkan bir sonraki kişi Evan oldu. Kütüphaneden çıkmadan önce tek kelime bile etmedi. Bayan Simmons yine onu durdurmak hiçbir şey yapmadı. Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona baktım ve başımı salladım - tepkimi görmek için gözlerime bakmadı.

"Ne yaptığına bir bak." Jack bana ters ters baktı. "Haremimiz şimdi bölündü. Diğerlerine bak, lanet bir takım gibi birlikte çalışıyorlar."

"Harem..." Alay ettim ama bu kelimeyi yüksek sesle söylemek hâlâ inanılmaz derecede zordu çünkü bunların hiçbir *doğru gelmiyordu*. "Bu bir şaka ve sen de bunu biliyorsun."

Şansımız olsaydı hiçbirimizin birbirimizi seçmesi mümkün değildi."

Oha! Jack'in yüzündeki kızgınlığı görünce şok oldum. Böyle bir tepki beklemiyordum. Bunu o da benim kadar , o halde neden ben gerçeği söylerken üzülmüyordu?

"Bence gitmelisin," diye karşılık verdi sonunda. "Çünkü bazılarımız gerçekten de bize verilen görevi yerine getirmek istiyor ve sen herkesi rahatsız ediyorsun."

"Gitmek istediğimi *biliyorsun*." Ayağa kalktım. "Ama Bayan Simmons izin vermiyor. Diğer herkesin gitmesine izin verdiyse..." Bir an için düşünceli bir şekilde alt dudağımı ısırdım. "Evet, ne var biliyor musun? Buradan gideceğim." Jack'e dudak büktüm, suçumu gerçekten hissetmesini istiyordum. "Burada oturmaya devam edip beni aşağılamana izin vermeyeceğim." "Hakaret mi? Ha, bu lanet bir şaka, Tamara. Hakaret ettin

Bugün herkes. Sen kızgınsın diye herkes acı çekmek zorunda değil. Belki de gitmen senin için daha iyi olur, böylece hepimiz hayatımıza devam edebiliriz."

Başımı salladım ve alay ettim, çünkü buna verecek bir cevabım yoktu. Ben ve Jack hareme alındığımızdan beri pek iyi geçinememiştik ama bu muhtemelen şimdiye kadar yaşadığımız en kötü tartışmaydı. İçindeki öfke ve nefret tıpkı benimki gibi onun da tenini yakıp kavuruyordu.

Bu hiçbir yere gitmiyordu, bu sadece tırmanacaktı ve o zaman Bayan Simmons'ın beni Akademi'den atmak için gerçekten bir nedeni olabilirdi. Şu anda yapabileceğim en iyi şey kavga fiziksel ya da büyüsel bir hal almadan önce buradan defolup gitmekti. Hâlâ parmaklarımın ucunda serbest kalmak isteyen büyülerimi hissedebiliyordum ve hepsini içimde tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Birkaç kitap aldım, okumayı planladığımdan değil, ve kütüphanenin kapısına doğru hışımla ilerledim. Bayan Simmons'dan yeni bir saldırı bekleyerek bekledim ama neyse ki böyle bir şey . Haremimin diğer üyeleri gibi o da kolayca geçmeme izin verdi. Muhtemelen rahatsız edici olduğum için ve orada olmamam benim için daha iyi olduğu için, böylece herkes işine devam edebilirdi.

Güzel, çünkü gerçekten okumak istemiyordum. Sahada fiziksel antrenman yapmak istiyordum. Tam olarak istediğim buydu.

Zamanımı bunu yaparak harcayacaktım çünkü bu *çok* daha üretken, zamanımı daha iyi kullanıyorum.

Ayrıca, bu saçma duyguların bir kısmını sistemimden atabileceğimi umuyordum. Öfkemi boşaltacak bir şey bulamazsam bu öfke beni ele geçirecekti. Koşmak, antrenman yapmak, dövüşmek, sihrimi geliştirmek... evet, bunlar zamanımı çok daha iyi değerlendirmemi sağlayacaktı. Bayan Simmons'ın söylediklerini boş ver, en iyisini ben bilirim.

FREDERICK

"W Bu berbat bir şey." Jack'e döndüm, ondan daha fazla tepki bekliyordum ama hiçbir şey yoktu. Ya gerçekten umurunda değildi,

Ya da duygularını bastırmak için elinden geleni yapmıştı. İkincisi olduğunu düşünmek isterdim ama itiraf etmeliyim ki Jack'i onu tam olarak anlayacak kadar tanıımıyordum. "Sence de öyle değil mi?"

Jack omuz silkti ve gözlerini benden kaçırarak bu konuşmaya dahil olmayı reddetti. Sanırım Tamara'dan çok onun tarafında olduğum için. O öyle görüyordu. Ben iki tarafta da olduğumu düşünmüyordum. Onun bakış açısını anlıyordum, hepsi bu. Bunun zaman kaybı olduğunu düşündüğünü anladım.

Derin bir iç çektim. Her zaman haremimi bulduğumda onunla derin bir anlayış paylaşacağımı düşünmüştüm ama belki de bu algım yanlış. Belki de bunun nedeni, anne babamın sevgisinin önüne hiçbir şeyin geçemeyeceği, dil engelinin bile olmadığı, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailede büyümüş olmamdı.

Babamlar annemle birlikte olmak için Fransa'dan taşınmışlar. Hepsi İngilizce konuşmasa da hiç tereddüt etmeden İrlanda'ya geldiler. Suları aştılar çünkü ona aşıklardı. Ama İngilizce öğrenirken ve tam olarak öğrenememişken bile bu durum iletişim kurmalarına engel olmamış. Bir şekilde doğaldı. Bütün gençliğim boyunca herkes bana bunu anlatmıştı.

Bu yüzden, dil engeli olmadan haremimle mücadele ediyor olmam gerçeği deliceydi. Tüm bu fiyaskoyu *huzursuz* hissettirdi.

Haremlerimizin bizim için seçiliyor olması beni pek rahatsız etmiyordu. Mantıken, Akademi'deki tüm öğrencilerin güvenliğini sağlamak için bunun neden olması gerektiğini anlayabiliyordum. Eğer kaçmak isteseydim, kaçırdım. Buradan ayrılabilir ve tüm bunlardan saklanarak bir süre büyülü toplumun eteklerinde yaşayabilirdim. Ama ben etrafta kalmanın ve yardım etmek için geleni yapmanın sorun olmayacağına karar verdim - bu yabancılarla bir araya gelmek anlamına gelse bile. Benim için kimin seçileceği konusunda endişelenmiyordum. İnancım vardı.

Ama şimdi, bu harem bana doğru gelmediği için mi güvenimi kaybettiğimden emin değildim. Bu insanlar bana hiç uymuyordu ve bu yüzden onlarla iletişim kuramıyordum. Bu gerçekten karmaşık bir durumdu.

Yakınlık hissettiğim tek kişi Tamara'ydı ama onun da benim hakkımda ne hissettiğinden emin değildim. Gerçekten de pek bir şey ele vermiyordu. O ela renkli gözleri her zaman kapalıydı, saçlarını omzunun üzerinden defalarca savurduğu o şeyi yaptığında içinden geçen tek duygu öfkeydi.

Yani, eğer her konuda dürüst , Tamara'nın tüm Akademi'deki en güzel kadın olduğunu kendime itiraf etmem gerekirdi. Kendisinden yayılan büyü'nün farkında olduğundan bile emin değildim. Sihirden gerçek anlamda değil, beni ona çeken manyetik, dikkat çekici bir şekilde bahsediyorum. Onda öyle bir karizma, öyle bir aura vardı ki, ona doyamıyordum.

Ancak bu, onunla bir şeyler başlatmaya çalışmam için yeterli olmamıştı ve dürüst olmak gerekirse nedeninden emin değildim. Ama sanırım iletişim kurma becerisinin olmaması, bunun gerçekleşmemesi için yeterince iyi bir nedendi.

"Tamam, sanırım ben de buradan gideceğim," dedim iç çekerek. Bunun bir önemi yoktu çünkü Jack bana zerre kadar ilgi göstermiyordu. "Yanıma birkaç kitap alacağım, böylece huzur içinde biraz kitap okuyabilirim."

Gerçekten okuyacağımndan değil. Nereye gittiğimi çok iyi biliyordum ve orası cephanelikti. Aslında Akademi'deyken ikinci evim orasıydı çünkü en rahat olduğum ve yeteneklerimin en çok orada olduğunu hissettiğim yer orasıydı.

Ben de Tamara ile aynı endişeleri taşıyordum. Eğer iblislerin geçitten geçip bu dünyaya girmesini engelleyecek sihirli bir çözüm bulamazsak, savaşmaya hazır olmamız gerekiyordu.

Silahlar işe yarayabilirdi, o halde neden hepimize yetecek kadar silahımız olduğundan emin olmak için biraz daha dövmeyelim? En azından bana faydalı görünüyordu.

Jack'e veda etmeye çalıştım ama yine anlamsızdı. Gerçekten de artık benimle bir şey yapmak istemiyordu. Haremimiz boku yemişti.

"Frederick," diye tısladı Bayan Simmons ve ben kütüphaneden tamamen çıkamadan beni yakaladı. Görünüşe göre herkes kadar çabuk ve kolay çıkamıyordum. "Seninle biraz konuşabilir miyim? Yolun sonuna geldim."

En azından okumayı planladığımı anlaması için kitaplarımı ona gösterdim. "Sadece her şeyi sindirmek için biraz daha huzurlu bir yere ihtiyacım var."

"Doğru, doğru, elbette." Dalgınca başını salladı. Bunun okumayla ilgili olmadığını hemen anlamıştım. "Seninle asıl konuşmak istediğim Tamara. Şu anda davranışları gerçekten yıkıcı ve bu konuda başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Sence ona söyleyebileceğin bir şey var mı?"

Çaresizce omuz silktim. "Bir ."

"Güzel, çünkü ona ulaşmamız gerekiyor. Herkesin aynı fikirde olması lazım yoksa bu savaşı kazanamayız. Bana karşı çok hırçın."

Kahkahalarla gülmek istedim. Bana karşı da hırçın olduğunu bilmiyor muydu? Yani herkese karşı? Benim gibi birinin ona ulaşabileceğinden emin değildim ama en azından bir deneyecektim. Bayan Simmons'a başımı salladım. "Elbette, gidip onunla konuşacağım. Şimdi ona yetişmeye çalışacağım..."

Bayan Simmons gitmeme izin verdi ama gözlerinin kafatasımı yaktığını hissedebiliyordum. Lanet olsun, böyle bir baskıya ihtiyacım yoktu.

"Is fuath liom iad. Iad go léir." Kelimeler havada süzülüyor, kulaklarımı yakalıyordu. İrlanda Galcesi hakkında pek bir şey ama yeterince tanıdım. Özellikle de Ashton'ın artık çok tanıdık gelen ses tonuyla. Sanırım çok uzağa gitmemiştii. "Ní thuigeann siad mé."

Nefretten ve anlaşılamamaktan bahsediyordu. Tamam, bütün kelimeleri seçemedim ama yeterince anladım. Ashton çoğunlukla çeşitli eski dillerde konuşuyordu çünkü çoğu zaman kimse onu anlamasa bile kendini bu şekilde ifade etmekte daha rahat görünüyordu. İrlandaca'yı seçtiği pek sık olmuyordu ve ben de onunla iletişim kurmak için bunu kullanmak istedim.

Ama beni fark etti. Gözlerini yerden kaldırdı ve topuklarının üzerinde dönüp ters yöne gitmeden önce sadece birkaç saniye bana . Evet, tamam, benimle konuşmak istemiyordu. Yapabileceğim bir şey yoktu.

Cephaneliğe giderken eser odasından geçmem gerektiğini de biliyordum, Evan'ın saklanacağı yer yüzde yüz orasıydı ama şu anda onunla bağlantı kurabilecekmişim gibi de hissetmiyordum. İkimiz de birbirimizle nasıl bağlantı kuracağımızdan tam olarak emin değilken Evan'la konuşmanın bir angarya olacağını biliyordum. Göz temasından kaçınmak için başımı eğerek odanın önünden geçtim.

Durakladığım tek an Tamara'yı nihayet andı. Sahadaydı, koşuyor ve damarlarında dolaşan hayal kırıklığını biraz olsun dindirmek için kısa büyüler yapıyordu. Sahanın kenarında durdum ve bir süre onu izledim, kim olduğuna ve o anki hayal kırıklığıyla ne yapabileceğimize alışmaya çalıştım. Gerçekten de son derece öfkeliydi, öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

Bayan Simmons, Tamara ve öfkesiyle zor zamanlar geçirdiğini düşünmüş olabilir ama biz de mücadele ediyorduk. Hepimiz mücadele ediyorduk. Her şeye burnunu sokuyor, öfkeleniyor, hayal kırıklığına uğruyordu ve bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Uh oh. Tamara, gözlerimin olduğunu hissedemeyecek kadar düşüncelerine . Bana bakmak için arkasını döndü,

gözleri parlıyordu. Bu, dönüp kaçmak, olmak istediğim yere, cephaneliğe gitmek için bir fırsattı ama bir şey beni durdurdu. Olduğum yerde donup kalmış, bakışlarının altında sıkışıp kalmış, öyle ya da böyle bir tepki vermesini bekliyordum gibi kaldım.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye bağırdı. "Neden odandan şu silahlardan birkaçını getirmiyorsun, böylece dövüşebiliriz?"

Ooh. Alaycı olup olmadığından tam olarak emin değildim ama bu fikir hoşuma gitmişti. Kafamda seçimimi gözden geçirdim ve eskrim kılıçları almanın mükemmel olacağını düşündüm. Belki savaşta kullanabileceğimiz türden silahlar değillerdi ama dövüş tekniklerimizi geliştirmek için harikaydılar.

"İstediğin buysa, yaparım." Geri seslendim. Tamara biraz afallamış görünüyordu ama oldukça hevesli bir şekilde başını salladı. "Tamam, bir dakika."

Coşku vücuduma yayıldı, bu heyecan vericiydi. Belki de Tamara ile bağ kurabilecektim. Eğer bu iyi giderse, belki de duygularıyla ilgili konuyu ona açmayı deneyebilirdim ve işin özüne inebilirdik.

Sınıf arkadaşlarımdan birkaçı cephanelikte silahlar üzerinde çalışıyordu ama onlara bir 'merhaba' bile diyecek zamanım olmadı. Tamara fikrini değiştirmeden önce eskrim kılıçlarını kapmak ve sahaya geri koşmakla meşguldüm.

"Tamam." Tamara beni gördüğünde başını salladı. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Bence . Hazır mısın Bu mu?"

Kılıçlardan birini benden aldı, kocaman bir sırtış yayıldı. yüzüne bakıyordu. Benden bir adım geri çekilip kendini mükemmel eskrim pozisyonuna getirdiğinde şaşırdım. Demek ki bu konuda söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Eğlenceli olacaktı.

Onun duruşuna uydu ve birkaç saniyelik bekleyişten sonra dövüşmeye başladık. Yarın yokmuş gibi, etrafımızda kimse yokmuş gibi dövüştük ve itiraf etmeliyim ki düşündüğümden çok daha iyi . Fark etmemiştim.

Ne kadar sinirli olduğumu tam olarak bilmiyordum ama bu sinirlilik hissi omuzlarımdan kolaylıkla kayıyordu.

Her şeye rağmen Tamara üzerinde de aynı etkiyi yaratmasını umuyordum.

Dinlenmek için ayrıldığımızda Tamara, "Bu işte iyisin," diye yorum yaptı. "Vaktin varsa biraz daha silah eğitimi yapmam gerekebilir."

"Elbette. Bence bu harika olur."

"Bu eskrim kılıçlarını cephaneliğe geri götürelim mi?"

Başımı salladım. "Tamam, tabii, yapalım. O zaman ne yapmak istiyorsun? Kütüphaneye dönüp Jack'le aranı düzeltmeye mi çalışacaksın?" Bana ters ters baktı. "Tamam, zaman hiç eğlenceli değil. Denemek ve bir uyum bulmak istemiyor musun?"

"Neden sırtıma biniyorsun?" diye alay etti. "Sorun çıkaran tek kişi ben değilim. Herkes sorun çıkarıyor. Biz birlikte olmak için yaratılmamışız; asla eşleştirilmemeliydik."

"Vay canına!" Sözcüğümle birlikte acım da ortaya çıktı. Böyle olmasını istememiştim ama onun tepkisi çok keskin ve acı vericiydi. "Üzgünüm, bu sadece biraz..." Düşünceli bir şekilde alt dudağımı ısırdım. "Çok fazla çünkü belli ki bir sebepten dolayı bir araya getirilmişiz. Dışarıda birileri birbirimize uyduğumuzu düşünüyor."

"Bundan emin misin?" Tamara talep etti. "Herkesin eşleştirilmesi gerektiği için böyle bir şey olmadığından emin misin? Muhtemelen biz sadece kimseye uymayan başıboşlardık. Belki de eşleştirilmemiz gereken kişiler bu karmaşanın içine düşmek istemedikleri için Akademi'den ayrıldılar."

"Gerçekten birlikte olman gereken kişinin bir korkak olduğunu mu düşünüyorsun?" Ooh, bu hızlı oldu ve benden de geldi. "Buna inanmıyorum."

Sürünerek cephaneliğe girdik ama daha önce orada oturan adamlar muhtemelen öğle yemeği ya da başka bir şey almak için gitmişlerdi. Karanlık odada Tamara ile yalnız olmanın tuhaf bir yanı vardı. Nedense kalbim çok daha hızlı atmaya başladı, sanki nabzım boğazımda atıyormuş gibi hissettim.

"Belki de bu konuda haklısın," diye kabul etti Tamara sonunda. "Belki de birlikte olmam gereken insanlar korkak değildir. Ama ben de

Bu kadar farklı olduğum insanlarla birlikte olmamalıyım. Hiçbirinizle nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum. Jack çok... inatçı, Ashton tuhaf, Evan neredeyse hiçbir şey söylemiyor..."

"Peki ya ben?" Bunu duymam gerekiyordu. Vereceği yanıt her iki da ne olacağına karar verecekti.

"Sen... hmmm, sanırım senin hakkında gerçekten bir şikayetim yok..."

"Ooh, ne iltifat ama!" Güldüm. "Teşekkür , sanırım..."

Ancak Tamara'nın kesinlikle kıkırdamadığını fark ettiğimde kahkahalarım dudaklarımdan hızla döküldü. Yüzünde inanılmaz derecede ciddi bir ifade vardı ve bu beni gerçekten çok etkiledi. Yutkundum, sinirlerim zig zag çiziyordu.

Oh... Tanrım...

Havadaki değişim manyetikti. Etrafımızda uçuşan pek çok hisle birlikte evim bana yabancı bir yer haline gelmişti. Tamara'nın varlığı beni içine çekiyor, ona . Olanlar üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

Sonra parmaklarımı saçlarında düğümledim ve alnımı onunkine yasladım. Tamara'nın gözleri benimkilerde sabit kalmıştı. Artık buna karşı koymanın bir anlamı yoktu, ikimizin de en azından benim ve onun neden birlikte bir hareme yerleştirilmiş olabileceğimizi anlamaya başladığımızı hissediyordum. Aramızda paylaştığımızı bilmediğim bir kimya vardı.

Evet, ona daha fazla karşı koyamadım, buna karşı koyamazdım. Görünüşe göre Tamara da karşı koyamıyordu. Dudaklarımı onunkilere yapıştırdığımda, o da aynı tutkuyla benimle çarpıştı. Öpücük tüm kontrolümüzü ele geçirmiş gibiydi ve dünyanın geri kalanı eriyip gitmişti. Tamara'nın tadı inanılmaz derecede inanılmazdı. Dili dudaklarımdan arasından süzülürken, bu anın bitmesini hiç istemedim. Bugün Tamara ile öpüşmeyi beklemiyordum, bunun olmasını hiç beklemiyordum, ama şimdi bitmesini istemiyordum...

"An leabharlann. Feumaidh sinn tilleadh."

Kahretsin! Bu Ashton'ın sesiydi. Ben ve Tamara elektrik çarpmış gibi birbirimizden ayrıldık... Aramızdaki o derin bağı kopardığından değıl.

"Geri dönmeliyiz," diye devam etti Ashton. "Bayan Simmons'ın bize ihtiyacı var."

Kahretsin, *gerçekten* kütüphaneye geri dönmek zorunda ? Gerçekliğe mi? Burada Tamara'yla kalmak, onu biraz daha öpmek, her yerini tatmak, onu kollarıma almak istiyordum. Aman Tanrım, ne olmuştu? Şimdi Tamara'dan hoşlanmaya başlamıştım ve içten içe ona takıntılı olduğumu biliyordum. Aramızda bir şeyler olduğu kesindi ve birisi bunu fark etmişti.

Belki de haremimiz ilk düşündüğümüz rastgele bir araya gelmiş değildi. Belki de arasında bir şeyler vardı, ilk bakışta ne kadar ihtimal dışı görünse de...

EVAN

U Bu oda kütüphaneden çok daha sakın ve katlanılabilirdi. Vay be, bu gerginlik bana hiç de iyi gelmedi. Neden birisi benim kütüphanede olmak istediğime karar vermişti ki?

Tüm ortasında mı? Tanrım. Hayatta olmaz. Dürüst olmak gerekirse, öyle bir noktaya gelmeye başlamıştım ki, tüm bunları atlamayı gerçekten düşünüyordum.

Savaşta faydalı olmak istedim. Savaşı başkalarına bırakmak istemiyordum, bu bana göre olmayan korkakça bir saçmalıktı. Ama *başla çıkıp çıkamayacağımı* da bilmiyordum.

Tamara *çoktu*. Onun tavrı benimkinin tam tersiydi. Jack de öyle. Bir parçası olmak istemediğim ateşli bir drama, ama ikisi de bunu seviyor gibiydi. Ashton havalıydı, insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamadan hayatını yaşamasını sevdim. Biraz tuhaf olsa da gerçekçi davranıyordu. Onunla nasıl bağlantı kuracağımı bilemediğimi itiraf edebilirim çünkü o diğer dillerde çok ustaydı ve ben çoğunu konuşamıyordum. Frederick'in de iyi olduğunu düşünmüştüm ama bana karşı pek istekli olmadığı izlenimini edinmiştim. Her neyse, benim için fark etmedi.

İnsanlar beni ya severdi ya da sevmezdi, ama bu benden hoşlanmayan bir grup insanla haremde olmak istediğim anlamına gelmiyordu ya da tam tersi.

Ama burada, tüm eski eserlerin bulunduğu odada, sakinlik bir kez daha beni ele geçirdi. Gözlerimi kapattım ve derin ve dikkatli bir nefes aldım. Ah, çok daha iyi. Kendime yerleştim

Gerçekten ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama daha büyük bir şey olacağını düşünmüştüm. Daha büyük bir şey belki, kutunun dibinde duran küçük bir rün değil. Sanırım gerçekte olduğundan daha küçük görünüyordu.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" Sanki daha da yaklaşırsam sorularıma cevap bulacaktım gibi kutunun içine doğru eğildim. "Ne için kullanılıyor?"

Önemli olduğunu biliyordum. Olmak *zorundaydı*. Aksi takdirde, orada olmasının hiçbir anlamı olmazdı. Yine de daha fazla bilgi olmadan ona dokunmak istemedim. Bir öğretim üyesinin benimle birlikte bakmasını isterdim. Aslında Bayan Simmons gibi biri, bu tür şeylerde genelde iyidir. Ancak bu, haremimin muhtemelen hâlâ kedi köpek gibi kavga ettiği kütüphaneye geri dönmek anlamına geliyordu. Urgh! Buna *katlanamazdım*. Ama aynı zamanda bu keşiften öylece uzaklaşıp hiç olmamış gibi de davranamazdım.

Evet, bununla yüzleşmek zorunda kalacaktım, buna hiç şüphe yoktu.

Sandığı aldım ve ışığa doğru yola çıktım. Doğal güneş ışığı gözlerime tuhaf geliyordu. Kendimi durmadan göz kırparken buldum, ta ki eserler odasının dışında amaçsızca dolaşan Ashton'a rastlayana kadar. Beni mi arıyordu? Şu anda bunu düşünecek zamanımız yoktu. Halletmemiz gereken bir sandık vardı.

"Jack, Tamara ve Frederick'in nerede olduğunu biliyor musun?" Ona hızla sordum.

Sandığa merakla baktı. "Vanyalı," diye yorumladı sesinde hüzünlü, uzak bir sesle. "Ke 'ano mana. Neden sende bu var?"

"Şu anda konumuz bu değil, herkesin kütüphaneye dönmesi gerekiyor."

Başını sertçe sallayarak herkesi toplayacağını bildirdi. Onun da öyle yapmasını umuyordum çünkü diğerlerini aramaya başlamayacaktım. Nedense bu sandık her geçen dakika daha da ağırlaşıyor gibiydi. İçinde sadece küçük bir rün olduğunu bildiğimden beri anlayamadığım bir şey. Çalışmak için zaman harcamıyor değildim. Güçlü olmak için elimden yapıyordum.

Tüm bunlar biraz garipti ve bunu çözmek gerekiyordu.

"Jack." Hâlâ kütüphanedeydi ve araştırma yapıyordu. Aslında buna çok da şaşırmamam gerekirdi. Ailesinin omuzlarında büyük bir baskısı vardı ve onları etkilemek için her şeyi yapardı - tarihin böylesine önemli bir anında Akademi'den atılma riskini göze alamazdı. "Bayan Simmons nerede? Az önce bulduğum bir şey hakkında onunla konuşmam gerekiyor."

Jack bana bakmak için başını zar zor kaldıracı ve kaldırdığı anda da bakışlarını tiksinti kapladı. "*Bu* da ne böyle? Onu buraya getiremezsin."

"Bu önemli," diye cevap verdim omuz silerek. "Ve bu konuda yardıma ihtiyacım var."

"Nasıl önemli?" Jack hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Hiçbiriniz bize bir görev verildiğini anlamıyor musunuz? Tüm kuralları çiğnemenin ve her şeyi yapmanın sorun olmadığını düşünen bir haremle sıkışıp kaldığıma inanamıyorum. Bayan Simmons bize ne yapmamız gerektiğini çoktan söyledi, ama siz yine de bazı kalıntılarla geri geliyorsunuz..."

"Bu olup bağlantılı olabilir." Bunu neden daha yeni düşündüğümünden emin değildim ama beni çok etkiledi. "O eserler odasında o kadar çok zaman geçirdim ve bunu daha önce hiç görmedim. Önemli olmadığını kim söyleyebilir?"

Jack alay etti ve gözlerini devirdi. "Kıçından çıkardığın iyi bir bahane, ama önemli olmayacak. Aksi takdirde bulman için ortalıkta bırakılmazdı. Geri götürmeni ve bulduğun yere bırakmanı öneririm. Sonra, elinizdeki gerçek işe geri dönebilirsiniz. Bu araştırmayı tamamlamamız gerekiyor. Ciddiyim."

Omuz silktim ve kollarımı başımın arkasında kavuşturarak sandalyemde geriye yaslandım. Bana ne yapacağımı söylemesine asla izin vermeyecektim. Jack'in küçük arkadaş grubu her zaman onun önderlik etmesine izin vermiş olabilirdi, ama ne yazık ki onun için, ben o emrettiğinde atlayacak bir tip değildim.

"Diğer çocuklar gelene kadar beklemeyi tercih ederim. Bayan Simmons da. Az önce Ashton'a yetiştim ve o da diğerlerini bulmak için yola çıktı. Böylece hepimiz bir göz atabiliriz."

Jack alayla homurdandı. Dürüst olmak gerekirse, adamın cidden neşelenmeye ihtiyacı vardı. "Her neyse. Geri döneceklerini sanıyorum."

yakında. Hiçbiri bırakın birlikte çalışmayı, aynı odada bulunma fikrine bile katlanamıyor..."

"*Bu* tam olarak doğru değil." Ne ben ne de Jack Ashton'ın kütüphaneye girdiğini fark etmemiştik, ta ki çikolata gibi yumuşak sesi bizi yakalayana kadar. "Bence Tamara ve Frederick'in bir odada baş başa kaldıklarında çok rahat olduklarını göreceksiniz."

Gözlerimi Ashton'a diktim. "Sen neden ?"

Nedense Ashton'ın bahsettiği her neyse bana kendimi iyi hissettirmiyordu. Omurgam sertleşti ve otomatik olarak daha dik oturdum, buz gibi kan şimdi damarlarımdan pompalanıyordu. Bu haremde bir şeyler oluyordu ve bana tamamen yanlış geliyordu.

"Ngambung," diye açıkladı el hareketlerini süsleyerek. "Öpüşüyorlardı. Bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Pwobableman nou fini."

Şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim. Bunun neden bu kadar şaşırtıcı geldiğinden emin değildim. Demek istediğim, biz bir haremdik, yani açıkça göremesek bile orada bir şeyler olması muhtemeldi, sanırım, ama Ashton'ın sözleri beni gerçekten etkiledi. Özellikle de Tamara ve Frederick'e bakıp ikisinin de pırıl pırıl gördüğümde yüzüme yumruk yemiş gibi oldum. Hay aksi, bu öpücük gerçekten yaşanmıştı. Bu çok fazlaydı.

"Vay canına! Çalışıyor olmamız gerekirken başka şeylerin olmasına sevindim," diye öfkeyle patladı Jack. "*bağlantı kurabilmenize* sevindim ama bazılarımız şu anda gerçekten önemli olan şeylerle uğraşıyor."

Kimse bir şey söylemedi. Hepimiz masanın etrafında oturmuş birbirimize bakıyorduk, kimse yükselen tansiyonu düşürmek için ne söyleyeceğini bilemiyordu. Jac'in yorumu garip bir durumu daha da kötüleştirdi. İtiraf etmeliyim ki öpücüğün ortaya çıkması benim de dengemi bozmuştu. Çılgıncaydı...

"Şey, aslında tartışmamız gereken önemli bir konu var." Şimdi küçük keşfim birkaç dakika öncesine göre biraz daha düz görünüyordu. Odağı değiştirmek ve öpücükten uzaklaştırmak istedim. "Obje odasındaiken hepimizin görmesini istediğim bir şey buldum."

"Öyle mi?" Tamara eğildi, konuyu değiştirdiğim için çok minnettardı. "Ne oldu?"

"Bu bir sandık. Yeni, daha önce eser odasında görmemiştim, bu yüzden garip olduğunu düşünüyorum. Sadece bakmamız gereken bir şey olabileceğini düşünüyorum."

"Bu aptalca," diye alay etti Jack. "Sadece eski bir sandık. Asıl yapmamız gereken Bayan Simmons'ın bizim için hazırladığı *okumayı* yapmak. Bunu yapabilir miyiz?"

Jack'in tavrı herkesi yanlış yola sürükledi. Ondan uzaklaşıp bana baktıklarında bunu gözlerinde görebiliyordum. Ashton bile Jack'in küçüklüğüyle uğraşmak istemiyordu ki bu neredeyse biraz komikti.

"Bu konuda Bayan Simmons'la konuşmak istiyorum ama onu göremiyorum." Tekrar etrafa bakındım ama yine de onu hiçbir yerde bulamadım. Kütüphanede sıkışıp kalan diğer tüm haremlemler kendi okumalarından dolayı biraz rahatlamışlardı, bu da onun gerçekten etrafta olmadığı anlamına geliyordu. "Peki, bu konuda ne düşündüğünü bilmek iyi olacak."

Sandığı masanın altından ve kaldırmaya çalıştım ama başaramadım. Tanrım, o kadar ağırlaşmıştı ki kaldırmak imkânsızdı. Onu çıkarmaya çalışırken kollarımdaki kaslar gerçekten acıyordu. Bu çok saçmaydı.

"Yemin ederim bunu az önce cephanelikten dışarı taşıdım," diye homurdandım espri yapmaya çalışırken. "Ama şimdi garip bir şekilde ağırlaştı. Neler oluyor böyle?"

Tamara yanaklarındaki tüm renk solarken sandalyesini arkaya doğru itti. "Bu da ne böyle? Bu seni endişelendirmiyor mu? Ya kötü bir şeyse?"

"Bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum." Bu doğru muydu? Evet, bu her neyse bize zarar vereceğini düşünmüyordum. "Yine de önemli bir şey olabileceği hissine kapılıyorum. Umarım haklıyım..."

Kimse şüphelerim konusunda kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şey söylemedi. Aksine, diğer herkes arasında gergin bakışlar vardı. Özellikle de Tamara ve Frederick. Kahretsin, zaten aralarında bu kadar sıkı bir bağ olması hoşuma gitmiyordu.

"Peki, siz çocuklar bir göz atabilir misiniz?" Ben zorladım. "Çünkü bu konuda haklı ya da haksız olduğumu bilmek istiyorum. Bu

kesinlikle çok garip..."

Tamara yutkundu ve başını salladı. Eğilip sandığa ilk bakan o olduYine de kesinlikle emin değildi, bunu yüzünün her yerinde görebiliyordum. Bu Jack'i daha da kızdırmışa benziyordu. Kitabını aldı ve kendini hepimizden uzaklaştırdı. *Biraz çocukça* olduğunu düşündüm ama bunu yüksek sesle söylememe gerek yoktu. Tartışmayı daha yeni bırakmıştık ve bunu tekrar alevlendirmeme gerek yoktu.

Sıkı bir ipin üzerindeydik ve kimseyi uçurumdan aşağı itmek istemedim.

"Bilmiyorum," dedi Tamara ihtiyatla. "Bundan hiç hoşlanmadım. Bunda garip hissettiren bir şeyler var. Bence onu bulduğun yere geri götürmelisin."

"Ben de aynen öyle dedim," diye karşılık verdi Jack. "Ama Evan beni dinlemiyor."

Bu Tamara'nın dudaklarını sinirli bir şekilde büzmesine neden oldu. Bu sandığın içindeki her neyse onun bir parçası olmamam gerektiğini düşünüyor olabilirdi ama Jack'le aynı fikirde olmaktan da hoşlanmıyordu.

"Ne düşünüyorsun Frederick?" diye sordu onun yerine.

"Bilmiyorum." Frederick omuz silkti. "Bence havalı görünüyor. İçinde bir şey var mı? Bu kadar ağır olduğuna göre vardır herhalde?"

"Tuhaf olan da bu," diye itiraf ettim. "İçinde sadece küçük bir rün var. İlk taşımaya başladığımda çok ağır değildi. Sadece ağırlaştı."

"Hiç bir şey duymadım." Frederick kaşlarını çattı. "Ama bu konuda daha fazla şey öğrenmemiz gerekiyorsa, o zaman doğru yerdeyiz. Mutlaka bu kütüphane kitaplarından birinde olmalı, değil mi? Tek yapmamız gereken bunu araştırmak..."

"Bekle, yani siz bu konuda araştırma yapabiliyorsunuz ama ne yapmanız gerektiğini bilmiyorsunuz öyle mi?" Jack tersledi. Dürüst olmak gerekirse, saçmalıklarıyla sinirlerimi bozmaya başlamıştı. "Elinizdeki işe devam edemez misiniz? Ha?"

"Yazı var." Ashton'ın sözleri hepimiz üzerinde Jack'inkinden çok daha etkiliydi. "Sandığın üzerinde. Baksana. Eski kelimeler." Kelimeleri daha net hale getirmek için sandığın tozunu aldı, sonra eğilip

ne yazdığını anlamaya çalıştım. "Bunu okuyabilirim. Bana bir dakika ver."

Sonunda Ashton'ın antik dillere olan takıntısı işe yaramak üzereydi. Bunun için şükürler olsun. Bu beni heyecanlandırmıştı, bunun gerçekten önemli bir şey olacağını hissediyordum ve şimdi ne olduğunu öğrenmek üzereydim. Ashton bunun ne dediğini çözebilirse...

ASHTON

"W Yazıda ne ?" Tamara bana sordu, sesinde beklediğimden biraz daha fazla nezaket vardı. Benden daha fazla hak etmişti. Muhtemelen öpücük hakkında bir şey söylememeliydim ama bunun sır olması gereken şeylerden biri olduğunu bilmiyordum. Yani, haremde olan iki kişi arasındaki bir öpücüktü. O kadar da skandal değil, değil mi? Görünüşe göre yine hedefi ıskalamışım.

Sosyal etkileşimler söz konusu olduğunda her zaman hedefi ıskalıyordum, bu benim tüm hayatım boyunca sorunum olmuştu - özellikle de Akademi'ye girdiğimden beri. Uyum sağlayamadığım, hiçbir *zaman* da sağlayamayacağım kısa *sürede* ortaya çıktı ve ben de kendi küçük dünyama çekilip antik diller üzerine çalışmaya başladım. Bu dilleri anlıyordum ve onlar da beni anlıyor gibiydi. Onların yanında kendimi yabancı hissetmedim.

Bu iblis savaşı ve bana dayatılan harem olmasaydı muhtemelen kendi küçük dünyamda kalırdım. Başka insanlara ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmemiştim, bu yüzden elbette bir harem ortamında nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Yine de öğrenmeye başlamıştım ve iyi gitmiyordu!

"Nantsi ilele intliziyo yeAkhademi diyor. Yisebenzise xa imida iye yaqhekeka ukuze ibabuyise kunye, kwaye ubuyisele uthando olulahlekileyo. Huh."

Herkesin beklentiyle bana baktığını fark etmek için arkama yaslandım. Tamara başını iki yana eğdi ve aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. Ne dediğimi anlamadıklarını fark etmem birkaç dakikamı aldı. Benim anlamış olmam, diğerlerinin de ne anlama geldiğini bildiği anlamına .

"Doğru." Utançla başımı salladım. *"Kabaca Akademi'nin kalbi burada yatıyor anlamına geliyor. Sınırlar parçalandığında onları tekrar bir araya getirmek ve kaybolan sevgiyi yeniden tesis etmek için bunu kullanın."*

"Oh!" Tamara'nın kaşı yukarı doğru kalktı. "Peki, sence bu ne anlama geliyor? Gövdenin içinde bir kalp ya da onun gibi bir şey var."

"Kalp falan yok," diye ısrar etti Evan. "Bu bir rün. Daha önce de görmüştüm.

o."

"Evet, ama ne olduğunu bilmiyorsun," diye karşı çıktı Tamara. "Belki de

sadece bir rune gibi görünüyor. Rün ya da gibi bir şey olarak gizlenmiş olabilir. Gövdenin etrafında garip bir enerji var, hissetmiyor musun? Sanırım şeytani bir şey."

"Hemen sonuca varıyorsun," diye ısrar etti Evan. "Durumun hiç de öyle olduğunu sanmıyorum."

"Sence de Ashton'ın bu konuda ne düşündüğünü öğrenmemiz gerekmez mi?" Frederick ısrar etti. "Bunun ne anlama geldiğini bilen tek kişi o olduğuna göre."

"Err..." Kahretsin! Herkes bir kez bana bakıyordu. "Bilmiyorum. Ne anlama geldiğinden yüzde yüz emin değilim ama bu dile çok uzun rastlamamıştım. Sandığın nereden geldiğini bulmamız gerekebilir."

Nantsi ilele intliziyo yeAkhademi. Yisebenzise xa imida iye yaqhekeka ukuze ibabuyise kunye, kwaye ubuyisele uthando olulahlekileyo.

Son birkaç gündür yaptığım sonsuz araştırmada benzer bir şey gördüğümü hissettim. Belki tam olarak bu kelimeler değil, ama yeterince yakın. Ne yazık ki son zamanlarda o kadar çok kitaba bakmıştık ki hangisi olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum. Gözlerimi kapatsam bile, böyle bir dile daha önce nerede rastladığımı tam olarak hayal edemiyordum.

"Bu konuyu profesörlerden biriyle konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?" Tamara sesini sertleştirerek tısladı. "Bu iş bizi aşıyor olabilir"

"Buraya Bayan Simmons'ı bulmaya geldim," diye kabul etti Evan. "Sanırım bu konuda ekstra yardıma ihtiyacımız var. Belki başka bir şey vardır diye. Çünkü haklısın Tamara. Şimdi bunun sadece bir rün olmadığından endişeleniyorum çünkü garip, değil mi?"

"Tanrı aşkına, *şunu keser* misiniz?" Bir kez daha patlayana kadar Jack'in orada olduğunu neredeyse unutmuştum. "İster Bayan Simmons'a götürün, ister götürmeyin. Umurumda değil ama şeytani olup olmadığı belli olmayan bu tuhaf sandıkla burada oturamazsınız. Onunla şeyler yap, çünkü fark etmediysen söyleyeyim, hâlâ araştırma üzerinde çalışıyorum."

Şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim. Jack'i üzecek bir şey yapmak istemiyordum. sürekli gerginlikten nefret ediyordum. Özellikle de burada sosyal açıdan beceriksiz olan ben olduğum için suçlunun ben olduğumu hissettiğimde. Tüm bu gerginliğin kaynağının ben olduğumu ve bu gerginliğin kenarlardan taşmasına neden olduğumu hayal edebiliyordum.

"Sence ne yapmalıyız?" Frederick sonunda yüzünü bana dönerek sordu. "Ashton, bu konuda ne yapmamız gerektiğini sen söyle çünkü bu dili hepimizden daha iyi biliyorsun. Bayan Simmons'a gitmeli miyiz? Yoksa bu işi kendimiz mi çözelim? Çünkü benim hiçbir fikrim yok."

Tanrım, ben de ne yapacağımı bilmiyordum ama haremimden biri ilk kez herhangi bir konuda fikrimi soruyordu. Aslında Akademi'ye geldiğimden beri herhangi bir konuda fikrimin sorulduğundan emin değildim. Bu çılgınlıktı.

"Err..." Omurgamdan aşağı bir sıcaklık süzüldü. Rahatsızlık yerimde kıpırdandım. "Bilmiyorum. Her ihtimale karşı bir şeyler bulabilir miyim diye önce birkaç kitaba göz atmayı tercih ederim. Çünkü bu dili yakın zamanda bir yerlerde gördüğüme eminim."

"Hangi kitapları okudun?" Konu araştırmaya geldiğinde Tamara'nın gözlerindeki yeni hevesi sevdim. Elinde bir görev varken kitap okumaya dalmak istemesi komikti - özellikle de kısa bir süre önce bir kenarda dururken

bir ğretim üyesini dahil etmek istediğini söyledi. "Belki onlara bir göz atabiliriz."

"Evet, sanırım bu iyi bir fikir olabilir." Dudaklarım çatıldı. "Dil bölümünün içinde olacağını biliyorum. Bir göz atabilirim."

Oturduđum yerden fırladım ve nabzım heyecanla atarak o bölüme . İtiraf etmeliydim ki iše yarama fikri hoşuma gidiyordu. İstenmek, sürekli çalışmamın bir yere varacağını bilmek iyi hissettiriyordu.

"Hey, Ashton, bana yardım etmen gerekebilir." Yerimden sıçradım. Tamara konuşana kadar beni takip ettiğini fark etmemiştim. "Bu bölümü pek sık kullanmıyorum."

"Ah, tabii, elbette." Kahretsin, şimdi sinirlerim içimde deli gibi zig zag çiziyordu. "Evet, sana gösterebilirim. Özellikle de kitaplara baktığımda hangilerini okuduğumu hatırlayabileceğimi düşündüğüm için."

Tamara gülümsedi. Yüzü mutlulukla parlıyordu ve bu da onu o kadar çarpıcı bir güzelliğe brndryordu ki, bir an için beni durdurdu. Vay canına, çok güzeldi, değil mi? Özellikle de pencerelerden içeri szlen ve ela renkli saçlarını dalgalandıran güneş işığıyla. Ona bakarken zorlukla nefes alabiliyordum.

"Anlayabileceğim bir dilde konuştuğunu duymak güzel Ashton," diye itiraf etti. "Tabii ki diğer dillerde de konuşmanı duymak hoşuma gidiyor. Bu gerçekten harika, özellikle de ne dediğini gerçekten anladığın için. Bence bu inanılmaz. Ama seni daha iyi anlamak harika. Sonunda seninle aynı seviyede olduğumu hissediyorum."

Benimle aynı seviyede mi? Tamara neden bahsediyordu? O benden milyon kat daha iyiydi. Tamamen başka bir varoluş dzlemindeydi. Bunu ona herhangi bir dilde ifade edebilecek kelimeleri bulabilmeyi çok isterdim. Ama tek yapabildiğim ağzımı birkaç kez açıp kapatmak oldu.

"Her neyse," diye devam etti yüzünde boş bir gülümsemeyle. "Hadi yapalım şu işi."

Dil kitaplarının bulunduğu koridora ulaştık ve burası kütüphanenin en popüler bölümlerinden biri olmadığı için

küçüktü. Bu bölümde genellikle kendimi yalnız , bu yüzden Tamara ile birlikte olana kadar ne kadar küçük olduğunu fark etmemiştim.

Vay anasını. *O Bondye. Asi chii nhai?* Şimdi ne yapacaktım?

Havada o kadar yoğun ve cızırtılı bir şey vardı ki ciğerlerimi doyuracak kadarını zorlukla emebildim. Kendimi tuhaf hissediyordum, sanki Tamara'yla aramda gerçekten bir şeyler fokurduyordu, sanki sihir gibi bir şeydi. Daha önce *hiç* kimseyle böyle bir şey hissetmemiştim, bu yüzden neredeyse bunaltıcıydı. Nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

Tamara da hissedebilir miydi? Hiçbir şey belli etmiyordu, ki bu da pek yardımcı olmuyordu. Keşke *insanların* arasında olmaya daha alışkın olsaydım. Keşke daha fazla çaba gösterseydim. O zaman şu anda nasıl tepki vereceğimi bilebilirdim. Nasıl soracağımı bilebilirdim.

"Peki, bu kitaplardan herhangi biri seni çağırıyor mu?" Hayır, tüm bu olanlardan pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Tamara elindeki işle ilgileniyordu.

Benim de olmam gereken yer orasıydı. "Dur bir bakayım."

Odaklanmak zordu. Bulanık gözlerim sağa sola dalıyor, en çok neye bakmak istediğimden emin olamıyordum ama elimden geleni yapıyordum. En azından kitapların başlıkları görünmeye başlayana kadar durmadan göz kırptım. Tanıdığım, tam olarak 'beni çağırıyor' diyemeyeceğim ama tanıdık gelen pek çok şey gördüm. En azından etrafımdaki garip atmosferden başka bir şey hissedeceğimi umarak parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirdim ama hiçbir şey Tamara'yı gölgede bırakmadı. Şu anda beni gerçekten kontrol ediyordu. Bu delilikti. İnsanlar böyle şeylerle nasıl başa çıkıyordu?

"Peki ya bu?" Tamara'nın sesi alçaldı. Sesi boğuklaştı ve bana daha da yakınlaştı. Elini uzatıp benimkinin üzerinde gezdirmesi sürpriz olmamalıydı ama öyleydi. İçimden deli gibi elektrik geçti, her bir organımı, her bir santimetrekaremi etkiliyor gibiydi. "Okuduğun kitap bu mu? Sanırım son birkaç gündür seni elinde bu kitapla görmüş olabilirim."

Ona bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tamara'nın gözleri benimkilere kilitlendiğinde, etrafımızdaki duyguların yoğunluğu her saniye daha da artıyor gibiydi. Sahip olduğum azıcık havayı da içime çektim.

İçimde hapsolmuş, acı dolu bir bekleyiş içinde bir şeylerin olmasını . Bir şey olmasını *isteyip istemediğimden* bile emin değildim. Buna hazır olup olmadığımı bile bilmiyordum ama Tamara beni öpmek için eğilirse bunu durduramayacağımı biliyordum. Başka seçeneğim yoktu.

"Çok güzel gözlerin var," diye mırıldandı birden. Tamara'nın eli uzandı ve aşırı hassas yanağıma hafifçe dokundu. Duygularım çok fazla olduğu için neredeyse geri çekilmek istiyordum ama aynı zamanda bu hissi o kadar çok sevdim ki hiç bitmesini istemedim. Bu bir öpücük olmayabilirdi ama olağanüstü bir şeydi.

"Tamara, *İ bu nwanyi mara mma nke m hụtụrụla na ndụ m.*" Gülümsedi. "Umarım ne demek istediğimi anlamışsındır." Neredeyse uzanıp elimi onun elinin üzerine sürmeyi . "Çünkü İngilizce konuşmaya pek alışık "

Tamara'ya yaşayan en güzel kadın olduğunu söylemek ne kadar zordu? Bunu kafamın içinde düşünebiliyordum, sadece bu kelimeleri ağzımdan nasıl çıkaracağımı bilmiyordum. Bu çok sinir bozucuydu ve gerçekten üstesinden gelmek istediğim bir şeydi...

"Aman Tanrım." Beni tam olarak neyin etkilediğinden emin değildim ama aniden kitabın ne olduğunu anladım - daha önce alıntıyı gördüğüm kitap. "*Nantsi ilele intliziyo yeAkhademi. Yisebenzise xa imida iye yaqhekeka ukuze ibabuyise kunye, kwaye ubuyisele uthando olulahlekileyo.*" Kitap bu. İşte burada."

Tamara'yı itmek gibi bir niyetim yoktu çünkü onunla birlikte olmaktan çok keyif alıyordum ama kitabı gerçekten bulmuş olabileceğim fikri beni ele geçirdi. İnanılmaz derecede faydalı olma fikrini sevmekten kendimi alıkoyamadım.

"Sende mi?" Neyse ki Tamara da kitabı bulmanın heyecanına kapılmıştı, bu yüzden büyülü anı bozmamdan endişe etmedi. Umarım onunla yaşayacağım tek büyülü an bu olmaz. "Aman Tanrım, bulmuşsun! Bu harika bir şey. Bir göz atalım."

Sayfayı buldum. beni kontrol altına aldı ve doğru sayfayı buldum. İşte oradaydı. *Nantsi ilele intliziyo yeAkhademi. Yisebenzise xa imida iye yaqhekeka ukuze ibabuyise kunye, kwaye ubuyisele uthando olulahlekileyo. Akademi'nin kalbi burada yatmaktadır.*

Sınırlar parçalandığında onları tekrar bir araya getirmek ve kaybedilen sevgiyi yeniden tesis etmek için kullanın."

"Geri kalanında ne yazıyor?" Tamara bana biraz daha yaklaştı.

"Sanırım oturmamız gerekebilir, böylece ben de bir göz atabilirim."

Odaklanmamı zorlaştıran şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Belki de Tamara ile yalnız kalmak ve ona bu kadar yakın olmak konsantre olmamı zorlaştırıyordu. Ayrıca, diğer çocuklarla ve ciddi şeytani olmamasını umduğum bagajla birlikte geri dönmek istiyordum.

"Evet, muhtemelen en iyisi bu," diye kabul etti Tamara. "Çocuklar şimdiye kadar birbirlerini öldürmüş olabilirler. Bu biraz saçma olmaya başladı, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Sadece yarı gülümsedim ve Tamara'yı masaya kadar takip ettim. Kimse birbirini öldürmemiştii ama konuşmuyorlardı da. Jack'in kafası *hâlâ* kitaptaydı ve sırtı dikkatle diğerlerine dönüktü. Evan başını ellerinin arasına almış, gözlerini sandığa dikmiş, sanki başka tarafa bakarsa sandığın yok olacağından korkuyordu. Frederick kollarını kavuşturmuş tavana bakıyordu.

Evet, işlerin iyi gitmediğini söylemek yanlış olmaz.

"Kitap bizde." Tamara hiç tereddüt etmeden kalçalarını salladı ve gerginliği tamamen görmezden gelerek grubun ortasına oturdu. Bunu nasıl yapabildi? Herkesin yakınında olmaktan inanılmaz derecede rahatsız hissediyordum. "Gövdedeki mesajın ne anlama geldiğini görmek için göz atacağız."

Otururken tüm gözler bana odaklandığında garip bir şekilde gülümsedim. Önümdeki kelimelere odaklanmak *hâlâ* biraz zordu ama elimden geleni yaptım.

"Sarāpa," diye fısıldadım. "Lanet."

"Bu bir lanet mi?" Tamara panikledi. "Tanrım, Bayan Simmons'a gerçekten ihtiyacımız var. Hangi cehennemde o? Onu gerçekten istediğimde hiç burada olmuyor."

"Bunun bir lanet olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdim. "Bence içinde ne varsa laneti bozmak için kullanılabilir. Eğer benim kelime çevirim doğruysa tabii."

Tepkilerinin ne olduğunu görmek için sırayla herkese baktım. Hiç yardımcı olmamıştım. Kimse ne yapacağını bilmiyordu, hala - kimse ne yapmamız gerektiğini bilmiyordu. Hayatımda ilk kez kontrolü ele alıp herkese ne yapmaları gerektiğini söylemek zorunda kalacaktım. *Sore o fakku!* Bu konumda olmak hoşuma gitmiyordu. Beni çok korkutuyordu. Ama aynı zamanda bu otorite pozisyonunu almak ve onunla koşmak, bu işi için gerçekten güvenilebilecek bir adam olup olamayacağımı görmek istiyordum.

"Hadi açalım." Kararlı bir şekilde başımı salladım. Yapmamız gerekenin bu olduğundan oldukça emindim. Eğer ilerleyeceksek, bir şeylerin olması gerekiyordu. "Bu runeyi görmem gerek. Hepimizin ihtiyacı var."

JACK

"D açmayın!" Kitabımı kapattım, sonunda haremimin geri kalanına döndüm, durdurabileceğim bir yol olup olmadığını görmek için

Aptal olmalarını engellemek için. Dürüst olmak gerekirse, eğer beni Akademi'den ve ailemle ilişkimi mahvederlerse, o zaman kendimi kaybedecektim. "Bırak gitsin. Ya onu ait olduğu yere, eserler odasına götür ve orada bırak, böylece yapmamız gereken şeyi gerçekten yapabiliriz ya da Bayan Simmons'a götür. Bununla uğraşmayı bırak. Ne olduğunu bilmiyorsun."

"İstiyorum," diye ısrar etti Evan. Aman Tanrım, onun sorunu neydi? Neden sadece beni dinlemiyordu? Elbette, hiçbir şeyi umursamayan havalı bir adamdı ama *hadi* ama. Bunun zamanı *değildi*. "Onu gördüm. Sadece küçük bir rün. Endişelenecek bir şey yok."

"Kendi söylediğin sandığın içindeki bir rün her geçen saniye daha da ağırlaşıyor." Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Kendini duyuyor musun? Bu çok aptalca."

"Bakın, onu gördüm ve bence şimdi bakmalıyız. Ashton yanımızda, bu işten hepimizden daha iyi anlıyor, o yüzden neden dışarıdan yardım almadan önce bu işi halletmeyelim?"

Dişlerimi sıktım ve patlamamak için elimden geleni yaptım. Dürüst olmak gerekirse, şu anda aklımı kaçırmak üzereydim çünkü neden kimsenin benim açımı dinlemediğini tam olarak anlayamıyordum? Bunun bizimle *hiçbir* ilgisi yoktu. şey. Bu

Evan'ın eserler odasında tesadüfen bulduğu ve büyük bir dönüştürmek istediği aptalca bir şeydi. Bunun için doğru zaman *değildi*. Elimizde lanet olası bir savaş ve bitirmemiz gereken bir iş vardı - tahmin oyunu oynamanın zamanı değildi.

"Açıyorum." Ama ben daha tek kelime edemedi Tamara herkesi iterek bagajın kapağını kaldırdı. Sadece bir noktayı kanıtlamak için kesinlikle hiçbir ilgi göstermemeyi çok istedim, ama ne yazık ki merak benden daha iyi oldu ve kendimi içeride ne varsa ona doğru çekilirken buldum.

Demek gerçekten de sadece küçük bir rünmüş. O kadar küçüktü ki, bu kadar ağır olduğuna inanmadım. Ama Evan'ı sandıkla boğuşurken görmüştüm, gerçekten de inanılmaz derecede ağır görünüyordu. Bu beni çok sinirlendirmişti ama daha fazlasını öğrenmek de ilgimi çekmişti.

"Sadece rün değil," diye yorumladı Ashton. Bana cesurca elini sandığa daldırdı. Ben olsaydım, ne olduğunu bilmeden hayatımı tehlikeye atmaya bu kadar hevesli . "Bir de tome var."

"Tome mu? Büyülü bir kitap gibi mi?" Ben sordum. "Bunu göremiyorum..."

Ama Ashton haklıydı. Eli kalın, eski moda bir kitabın sırtına dolandı ve onu ortaya çıkardı. Sanırım sandığın içinde ağır bir şey varsa o da bu kitap olmalıydı... Mantıklı olduğundan değil. Evan kesinlikle onu taşıyacak kadar güçlüydü, bu yüzden biraz garipti. Kaşlarım şok içinde çatıldı.

"Vay canına!" Frederick'in nefesi kesildi. "Bu çok vahşi. Ne yapacağız biz? Ashton, bunlardan herhangi birini anlayabiliyor musun? İçindeki kelimelerden herhangi okuyabiliyor musun? Okunaklı mı?"

Sayfaları karıştırdı ve her birini dikkatle inceledi. Kelimeleri işlemek için elinden geleni yapıyordu ama hemen bir şey bulamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, kalbim boğazımda gümbür gümbür atıyordu, bu delilikti.

"Sanırım biraz zamanım olursa tüm bunları çözebilirim..."

"Burada mı?" Tamara talep etti. "Çünkü az önce Bayan Simmons'ı gördüm, eğer bunu fakülte müdahalesi olmadan tek başımıza yapmak istiyorsak, o zaman hemen buradan gitmeliyiz. Bayan Simmons'ı bu işe bulaştırmak isteyen bendim, biliyorum ama şimdi

Bunun en iyi fikir olup olmadığını bilmiyorum... Siz ne düşünüyorsunuz? Ne yapmalıyız?"

Sırayla hepimize baktı, her birimizden bir cevap bekliyordu. Daha önce bu konuda çok kararlıyım ama şimdi ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir yanım bir profesörün olaya dahil olmasını istiyordu, böylece omuzlarımdaki baskıyı hafifletebilecektim ama aynı zamanda bu her neyse onu çözen grubun bir parçası olmak istiyordum...

"Artık gitmeliyiz," diye ısrar etti Frederick. "gereken bir odamız var, değil mi? Bir hareme yerleştirildiğimizde bize tahsis edilen bir oda. Henüz kullanmadığımızı biliyorum ama araştırma merkezimiz falan olabilir."

Siktir ! Bir karar vermemiz gerekiyordu, ben de koltuğumu arkaya kaydırdım ve kabul ettim. "Hadi o zaman. Hemen buradan gidelim. Bu sabahki olaydan sonra Bayan Simmons'ın peşimize düşeceğini *biliyorsun*."

Yaptığım şaka kulak ardı edildi. Kimse önce olanlardan bir parça şaka çıkarıyor olabileceğime inanmak istemedi. Her neyse. Sanırım henüz noktaya gelmemiştik, belki de hiçbir zaman gelemeyeceğiz. Taşınmamız gerektiğini söylememin tek iyi yanı, diğer herkesin dikkatini çekmesi ve önerimi kabul etmeleriydi.

Ben ve Evan bagajı toplarken ve fark edilmeden kütüphaneden çıkmaya çalışırken çok gizli değildik.

"Neyse ki içinde tome olmadan çok da kötü değil," diye kıkırdadı Evan, bu beni gerçekten şaşırttı çünkü bu şey *ağırdı*. Daha ağırken tek başına taşımayı başarmış mıydı? "Acaba o zaman bu da rün mü? Tuhaf, bütün bu şey tuhaf."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Bu gerçekten garipti. O kadar garipti ki bunu anlatacak kelime bulamıyordum. Bugünün böyle geçmesini beklemiyordum. Tek yapmak istediğim okumaktı ama şimdi her şey değişmişti. Görünüşe göre bu haremın içine hiç tahmin etmediğim kadar derin bir şekilde çekiliyordum -gerçek anlamda bir bağ kurabileceğimizi hayal bile edemezdik. Hepimiz bunun için çok farklıydık, özellikle de ben ve Tamara.

Tamara kapıdan içeri girerken, "Burası bizim odamız," diye sevindi. "Aslında oldukça güzelmış. Ben beğendim. Burada kalmak çok güzel olurdu, değil mi?"

Az önce ne söylediğini anlamadan önce sırayla hepimize bakmak için döndü. Temelde bizden beklenenleri yerine getirmemizin nasıl bir şey olacağını sorgulamıştı. Bir araya getirilmiş olduğumuz gerçeğini kabul etseydik ve orada bir şey olup olmadığını görmeye çalışsaydık. Şimdi, elbette, ben de bunu düşünüyordum.

Bu nasıl bir şey olurdu? Haremimiz açıklanır açıklanmaz bu yola girmeyeceğimiz hemen anlaşıldı. bile tuhaftı, özellikle de harem için tasarlanmış devasa yatağın kenarında dururken. Hepimizin rahatlıkla sığabileceği ve *her şeyin* bir yer.

"Okumaya başlamam gerek." Tanrıya şükür Ashton bu konuda rahat değildi. O kadar beceriksizdi ki gerginliği kırmanın bir yolunu bulabildi. "Ne bulabileceğime bakmam lazım. Belki ben bakarken siz de rune'a bir göz atabilirsiniz."

Evan ve Frederick hemen bu rolü üstlendiler. Etrafımızda olup biten her şeyi akıllarından çıkarmak için yapacak bir şeylere *ihtiyaçları vardı*. Dördümüze birden ihtiyaç duyan bir iş değildi, bu yüzden ben ve Tamara gidecek hiçbir yerimiz olmadığı için kendimizi biraz gergin bulduk. Masanın kontrolü Ashton'daydı, böylece okumaya devam edebiliyordu ve Evan ile Frederick yatağın sol tarafındaydı. Tamara çarşafların üzerine garip şekilde oturdu, görünüşe göre bu yatağın onun için tam olarak ne anlama geldiğiyle mücadele ediyordu ve sonunda poposu yastıklara ulaşacak şekilde çarşafların üzerinde geri çekildi.

Bir ucube gibi odanın köşesinde dikilip kaldım.

"Bu kitap üç bölüm halinde yazılmış," diye açıkladı Ashton sonunda. "Üç farklı dilde ve üç farklı bölümde. Bu biraz zamanımı alacak."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Yardım teklif ederek ve bir yerlerde işe yarayabileceğimi umarak bir adım öne çıktım. "Herhangi bir şey."

"Belki içecekler ve atıştırmalıklar." Ashton güldü. "Ve örtünmek de. Ne anlama geldiğini anlayana kadar buna bakarken yakalanmak isteyeceğimizi sanmıyorum."

Başımı salladım. Tamam, bu teklifi yaparken aklımda olan şey tam olarak bu değildi ama sorun değildi. Benden ne istenirse yapabilirdim, bu işin yürümesi için ne gerekiyorsa.

"Tamam, ben de seninle geliyorum." Tamara yataktan için rahatlamış görünüyordu. "Hadi kantine gidelim ve bize bir süre yetecek kadar malzeme alalım."

Tamara ile yalnız kalmak mı? Hmm, normalde aradığım bir şey değildi ama belki şu anda bu iyi olabilirdi. Eğer onun zihninde neler olup bittiğini öğrenebilirim, belki o zaman ben de kafamın nerede olduğunu anlayabilirdim.

"Ağır, değil mi?" Sonunda odadan çıkarken Tamara yarı kıkırdadı. "Bu çılgınlık. Bunun senin için biraz yoğun olduğunu biliyorum, değil mi? İyi bir adam olmak istiyorsun."

Gözlerimi şüpheyle ona diktim. Bu bir oyun muydu? Ve eğer bu bir oyunsa, kendimi bu oyuna kaptırmaktan ve tepki vermekten nasıl alıkoyacaktım? "İyi bir adam mı olmak istiyorum? Sırf iblislerle olan savaşı kaybetmek istemiyorum diye mi? Bence bu sadece akıllı olduğum ve ölmek istemediğim anlamına geliyor."

Tamara gözlerini devirmekle vakit kaybetmedi. "Ve bunu yapmanın yolunun gerçekten *okumak* olduğunu mu düşünüyorsun? Kütüphanedeki bir kitabın ortasında bir cevap bulacağımızı mı sanıyorsun? Hadi ama Jack, sen bundan daha iyisini bilirsin."

Dişlerimi sıktım. Evet, kesinlikle beni kızdırmaya çalışıyordu. "Yapacak daha iyi bir şeyimiz olsaydı profesörlerin bize başka bir şey vereceğini düşünmüyor musun? Bana öyle geliyor ki bizden istedikleri şey bu."

"Yine de burada eski bir sandığa bakıyoruz."

Tamara'ya ters ters baktım. "Yapmak istediğim şey bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

Kahkahalarla güldü. Bana karşı hiç mi merhameti yoktu? Sırf bize verilen lanet işi yapmak istediğim için şaka mıydım şimdi? Hayır, bu hiç hoş değildi. Bundan hiç hoşlanmadım. "Belki de kütüphaneye geri dönmeliyim..."

"Hayır, bunu yapmayın. Seni etrafımızda istiyoruz."

Şaşırtıcı bir şekilde Tamara kolunu benimkinin içinden geçirdi. *Daha önce hiç*

Bunu daha önce de yapmıştı. Bana dokunmak için yolundan hiç çıkmamıştı. I

Bunu nasıl karşılayacağımı hiç bilmiyordum, özellikle de bana dokunduğunda vücudumda kesinlikle beklenmedik bir sıcaklık olduğu için. Başımın döndüğünü de hissettim. Gerçekten başım dönüyordu. Yani, bu garipti, değil mi? Bunun tamamen tuhaf olmaktan başka bir şey olduğunu düşünebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Tamam, Akademi'hoşlandığım başka bir kadın yoktu. Kimse gözüme çarpmamıştı, bu yüzden bu his yepyeni ve biraz da bunaltıcıydı. Tamara'nın bana sırtıyor olması bana hiçbir şey anlatmıyordu. Ona neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. O da aynı şekilde mi hissediyordu?

"Tamara, Jack." Kahretsin! Ona soracak zamanım olmayacaktı çünkü önce kaçmak istediğimiz, sonra da kaçmamız gereken tek kişi tarafından takip edilmiştik. Bayan Simmons. "Burada ne işiniz var? Kütüphanede olmanız gerektiğini sanıyordum. Hepinizin sizden isteneni yapmak için geri döndüğünüzü gördüm. Şimdi hepinizi gitmiş ve ikinizi de burada takılırken buldum. Neler oluyor?"

Ben ve Tamara biraz korkmuş bir şekilde birbirimize baktık. Bu planladığımız bir şey değildi. Bunun için bir yedek planımız yoktu. Ve Tamara'nın yüzündeki renk artık kaybolmuştu, bu yüzden her şeyin bana bağlı olduğunu hissediyordum.

"Bayan Simmons, aramızdaki husumetin şu anda her türlü soruna yol açtığının farkındayız," dedim gayri ihtiyari. "Ve sorunlarımızla diğer insanları da etkiliyoruz, bu yüzden birlikte biraz zaman geçirmenin daha iyi olacağını düşündük."

Bayan Simmons ellerini beline dayadı ve bana tam bir güvensizlikle baktı. "Sadece ikiniz mi, yoksa hepiniz mi? Çünkü ben sadece ikinizi görüyorum."

Tamara, "Diğer harem üyeleri bizim odamızda," diye ekledi.

"Bireysel odalarınız mı? Yoksa harem odanız mı? Çünkü olmanız gereken yerde kalmadığınızı biliyorum."

"Harem odası." Tamara parlak bir şekilde gülümsedi. Bayan Simmons'ın bunu yutacağından hiç emin değildim. "sonra orada kalacağız. Sanırım bugün çok daha fazla çaba göstermem gerektiğini öğrendim ve başlamak için iyi bir yer haremim. Oradan ."

Bayan Simmons çok şaşırmış görünüyordu ve bu anlaşılabilir bir şeydi. Bu öyle bir dönüştü ki, kırbaç yememiş olmasına çok şaşırdım. Ama biz onu sersemletirken, o ne daha derinlemesine araştırmıyordu ki ihtiyacımız olan da buydu.

Hızlı düşünerek Tamara'yı yüzüme doğru çevirdim ve Bayan Simmons'ın sessizliğinden faydalanarak dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Artık kavga etmediğimizi, gerçekten birlikte çalıştığımızı bilmesini istiyordum. Öğretmeni susturmak için hızlı bir öpücük olmasını bekliyordum, ama bir şekilde planladığımdan biraz daha derine dalmayı başardık. Gerçek bir öpücük oldu.

Vay anasını! Bu öpücükten zevk alıyor muydum? Bu benim için iyi miydi? Ben ve Tamara birbirimizden çok *hoşlanmıyorduk*. Sadece iyi anlaşılamıyorduk. Fikirlerimiz her zaman çatışırdı ve hiçbir konuda anlaşamazdık. Onunla öpüşebileceğimizi ve bunun harika bir his olacağını hiç düşünmemiştim.

Yine de burada sadece bu hissi yaşıyordum ve bu *çılgıncaydı*.

Bayan Simmons sonunda beceriksizce öksürerek, "Peki, tamam," dedi. "Birbirinize bağlandığınızı görebiliyorum, çok iyi. Buna devam edin ama araştırmanızı da unutmanızı istemiyorum. Gerçekten hepimizin her konuda aynı fikirde olması gerekiyor yoksa bu savaşı kazanamayız. Kazanmak için bu büyülere ihtiyacımız var."

Bayan Simmons bizden uzaklaşırken bile Tamara elimi bırakmadı. ama parmaklarının benimkilere dolanması hoşuna gibiydi ve ben de kesinlikle bırakmayacaktım.

"Harekete geçmeliyiz," diye kıkırdadı yanakları pembeleşerek. "Çocuklar bizi aramaya başlamadan önce bu içecekleri ve atıştırmalıkları odaya geri götürmeliyiz. Hepsini Bayan Simmons'ın önünde öpmek zorunda kalmak istemiyorum. Bu sadece ikimizin arasında."

Bu düşündüğüm şey anlamına mı geliyordu? Daha fazla öpüşme mi ? Bu bilgiyle ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu ama içimde beklenmedik bir heyecan patlaması yarattığı kesindi.

TAMARA

W Neler oluyordu? Bugün çılgın bir gün olmaya başlamıştı. Kafam *allak* bullak olmuştu. Duygularım tam bir roller coaster'dan geçmişti ve nerede

inmek için. Başta çok sinirliydim ve hayattan nefret ediyordum, kütüphanede araştırma yaparken sıkışıp kaldığım için nefret ediyordum ve açıkçası patlamak üzereydim. Ama sonra her şey değişti.

Frederick'le olan o ateşli öpüşmeyle başladım. İşte bu ateşliydi ve çok eğlenceliydi. Beklenmedikti ama diğerleriyle olduğundan daha az beklenmedikti. En azından bazı ortak noktalarımız olduğunu hissediyordum. Aynı değerleri ve ilgi alanlarını hissediyordum. Onu *olarak tanıımıyordum* ama diğer erkeklerle olduğundan çok daha kolay bağlantı kurabiliyorduk. Yani öpüşme... evet eğlenceliydi.

Ama sonra Ashton'la çok yoğun bir anı paylaştım. kütüphane. O an duygu seline kapılmıştım. Tüm o süre boyunca kalbim boğazımdaydı. Belki de sadece gidip onu öpmeliydim. Bunu istediğimi ve onun da bunu istediğini hissediyordum ama içimde derinlerde bir yerde onun buna hazır olmadığını söyleyebiliyordum. Büyüm her zaman empati kurmamı sağlamıştı, özellikle de verdiğim insanlara karşı. Sanırım Ashton'la ilk düşündüğümünden daha fazla bir bağım vardı. Diğer insanlardan biraz farklı olması onu sevimsiz ya da benzeri bir şey yapmıyordu. Gerçekten de onun için çok şey olduğunu düşünüyordum.

Tanrım, bu hareme girmekte *haklı mıydım*? Kahretsin, eğer bu doğru çıkarsa, o zaman dünyam gerçekten alt üst olurdu.

"Hepsini aldın mı?" Jack dudaklarında bir gülümsemeyle arkasına baktı. "Senden başka bir şey almamı istersen haber ver."

Öpüştüğümüzden beri yeni bir tavır geliştirmişti, bu da garipti. Jack'in hafif bir tarafı olabileceğini bile bilmiyordum, bu yüzden onu bu şekilde deneyimlemek harikaydı. Onda kesinlikle çok daha fazlası vardı.

Öpücük Bayan Simmons'ın iyiliği için, onu sırtımızdan uzaklaştırmak için olabilirdi, ama içimden bir ses bizim ondan daha çok şey aldığımızı söylüyordu. Tanrım, kıvılcımlar uçuştı. Cidden, deliceydi. Jack'ten o *hoşlanmıyordum* bile, ama kesinlikle bir şeyler vardı. ne olduğunu bilmek ve daha fazlasını deneyimlemek istiyordum.

"Sanırım iyiyim." Ben de kıkırdadım. "Ama arkamda atıştırmalıklardan oluşan bir iz bırakıyor olabilirim, kim bilir? Sadece diğer herkese yetecek kadar kalmış umuyorum."

Neredeyse kapıdan harem odamıza fırlayacaktık. Bayan Simmons'ın şüphelenmesini istemiyorsak bundan burada uyumak zorunda kalacağımız haberini vermek için doğru zamanın ne zaman geleceğini merak ediyordum. Artık rahatsızlık vermeyeceğimizden emin olmak için bizi kontrol etmeye çalışacak kadar meraklı kesindi. Orada olmadığımızdan emin olmak için eski odalarımızı kontrol etmesini beklemezdim.

O uçup gitme yorumu hepimizin başına bela olacaktı.

"Aman Tanrım, ne aldınız?" Evan bizi görür görmez kıkırdadı. "Siz delisiniz. En azından uzun süre odadan çıkmak zorunda kalmayacağız."

"Plan bu," diye şakacı bir şekilde cevap verdim, kalçalarımı ona doğru oynatırken. "Siz nasılsınız? Araştırmada ilerleme kaydediyor musunuz?"

"Ashton öyle," diye onayladı Evan. Ashton bizi selamlamak için çalıştığı sayfadan bile kaldırmamıştı, bu da gerçekten derin bir araştırma modunda olduğu anlamına geliyordu. "O gerçekten iyi gidiyor ama ben ve Frederick

sadece bu rünü biraz incelemeye çalışıyoruz. Nereden gelmiş olabileceği ve ne anlama gelebileceği hakkında daha fazla bilgi edinmek için."

"Kitapla nasıl bağlantılı olduğunu bile," diye kabul etti Frederick. "Hepsinin bir anlamı olmalı, değil mi? Bu konuda ne kadar derine inersek, o kadar önemli olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" Jack sordu. Beni geçip Frederick'e yaklaştı ve olayı çalıştı. Tanrı'sükür biraz rahatlamış ve hikâyenin diğer tarafını öğrenmek için zihnini açmıştı. "Sence bu savaşla bağlantılı olabilir mi?"

Frederick ciddiyetle başını salladı. "Ah evet. Ashton'ın şifresini çözdüğü şeyi duyduğunuzda, her şeyin iblislerle ilgili olduğunu görebilirsiniz. Bu savaşla doğrudan bağlantılı olup olmadığını yüzde yüz bilmiyorum ama buna şaşırırmazdım."

Alt dudağımı büzdüm, gerçekten etkilenmiştim. Evan, sandığın sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi eser odasında belirlediğini söylemişti. Ve orada çok zaman geçirdiyse, o zaman bilirdi, değil mi? Yani belki de tüm bunlar ilk görüldüğünden çok daha faydalıydı. Bana göre, anlamsız kütüphane okumalarından iyidir.

Evan yüzümdeki dalgın ifadeyi fark etti ve benimle konuşmak için yatağa doğru ilerledi. Diğer herkes yaptığı işe o kadar odaklanmıştı ki, sanki odada sadece ben ve Evan varmışız gibi hissediyordum.

"İyi misin?" diye sordu, parmaklarımın arasından bir çikolata kaydırarak.

"Evet, sanırım iyiyim." Yavaşça başımı salladım. "Kesinlikle bu sabahkinden çok daha iyi hissediyorum. Bu yeni göreve odaklanmak hoşuma gidiyor. Ve eğer sonunda önemli bir şey olursa..." Heyecanımı zor zapt . "Bu inanılmaz olur, sence de öyle değil mi? Bundan gerçekten bir şeyler çıkarabiliriz."

"*Bunun* mu?" Evan keşfini işaret ederek merakla sordu. "Ya da bunun mu?" diye ekledi, odanın içinde bir el hareketi yaparak. Haremi kastediyordu. Her ne kadar bu sabahtan beri bu adamlarla aramızdaki şeyler kesinlikle değişmiş olsa da, sonsuza dek mutlu olmak için gün batımına doğru atlayacağımızı düşünmüyordum. Hayatımızın *geri kalanında* birlikte olabileceğimizi düşünmüyordum. İmkânı yok.

"Şey, bilmiyorum," diye itiraf ettim biraz pişmanlık dolu bir omuz silkmeye. "Ama Jack'le Bayan Simmons'la biraz tartıştığımızı biliyorum ve şimdi hepimizin bu odada kalmasını bekliyor." Evan bana şaşkınlıkla baktı. "peşinde konusunda şüphelenmesini engellemek için ona temelde bağ kurduğumuzu, harem olarak daha yakın olmaya çalıştığımızı söyledik. Buna inanmasının tek yolu bu odada kalmamız."

"Oh!" Kaşları neredeyse saç çizgisine doğru kalktı. "Anlıyorum. Yani, hepimiz aynı yatağı paylaşacağız. Sence buna hazır mıyız? Ben ikna olmadım..."

"Hayır," diye dürüstçe itiraf ettim. "Ama bana öyle ki bunu öğrenmek zorundayız. Bunu denemek zorundayız, yoksa ne yaptığımızı uzun süre saklayamayız."

Şimdi bu durum Jack'i hepimizden daha fazla etkileyecekti çünkü kendi akrabaları ondan çok şey bekliyordu ama hiçbirimizin Akademi'deki yerimizi kaybetmek isteyeceğimizi sanmıyordum. En azından Evan yanaklarımı arasına alırken kendimi buna inandırmaya çalışıyordum. Benden gerçekten hoşlandığını hayal bile edemiyordum, çünkü o çok rahat biriydi ve ben onun hoşuna gitmeyecek kadar ateşliydim. Yani, bu sadece işleri yoluna koymaya çalışıyor olmalıydı, değil mi? Öyle değil mi? Gözlerinin ardında dans eden arzuya benzer bir bakış olması, bu kavrama çok fazla kapılmam gerektiği anlamına gelmiyordu...

Ama Evan sonunda dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda *kesin* bir arzu vardı. Bu o kadar derin bir tutkuydu ki neredeyse beni boğacak ve bütünüyle yutacaktı. Evet, insanlarla dolu bir odada olduğumuzun biraz farkındaydım, ama Evan'ın dudaklarının tadını daha derinden aldığımda, hepsi gerçekten eriyip gitmiş gibiydi. Onun öpücüğü paylaştığım diğer öpücükler gibi değildi. Jack'inki temkinli ama meraklıydı. Frederick tutkulu ve heyecan vericiydi. Evan'ı öpmek şehvetli, tatlı ve cidden seksiydi. Ona doyamıyordum.

Dili ağzımı işgal ederken ellerimi yanaklarında gezdirdim. Yüzüne tutunmak, gitmesine asla izin vermemek, belki de bunun bizi nereye götürebileceğini görmek istedim. Nabzım şimdi tüm vücudumda zig zaglar çiziyor, tüm organlarımı dolaşüyor, beni hiç beklemediğim bir şekilde elektriklendiriyordu. Bu cehennem kadar sıcaktı.

İçimdeki her organ Evan'a karşılık veriyordu. Ama beni titreten sadece o değildi. Diğerleri de öyleydi. Odadaki diğer erkeklerin varlığı beni uçurdu, Evan'ı soyup hepsini yanıma davet etmek istedim... Beni durduran tek şey, bu adamlarla *gerçek* bir harem olma düşüncesiydi. Bu aklımın alabileceği bir şey değildi.

Ayrıca, Ashton'ın bu adıma hazır olacağını kesinlikle düşünmüyordum. En azından henüz değil, ama zaman verilirse belki yola gelebilir.

"Yapmam gerek..." Aniden geri çekildim, ikimizin de kontrolünü ele geçirmeden önce anın sıcaklığını sona erdirdim. "Üzgünüm Evan, sadece..."

Ne yapmam gerektiğinden emin değildim ama kesinlikle kendimi için bir süreliğine banyoya kaçmam gerekiyordu. Neyse ki, geri çekilip kendimi banyoya tek başıma kilitlediğimde Evan buna aldırmış etmedi.

"Ah... Tanrım..." diye fısıldadım. Sırtımı kapıya yasladım ve başımı ellerimin arasına alarak yere doğru kaydım. "Ne yapıyorum ben?"

Dünya altımda çok şiddetli bir şekilde dönüyordu. Neler olduğunu anlayamıyordum. Tüm dünyam alt üst olmuştu ve ne yapacağımı bilmiyordum. Bana verilen haremi öylece kabul edemezdim, değil mi? Hele ki ben buna şiddetle karşıyken. Aramızda bir şey olabileceğini kabul etmek istemiyordum.

Ben ve çocukların, bize uygun başka kimse olmadığı için bir araya getirildiğimizi biliyordum, o halde neden içimde garip bir his vardı. Bayan Simmons'ın savaşta işleri kolaylaştırmak için bize tür büyü yaptığını öğrensem hiç şaşırmazdım.

Savaş sonsuza dek sürmeyecekti, bu yüzden bu duygunun beni boğmasına izin veremezdim. Uzun vadede kalbimi korumak için biraz dikkatli olmam gerekiyordu. Bu, öpüşmekten öteye gitmemek anlamına geliyordu, çünkü hayatımın ilerleyen dönemlerinde öpücükleri göz ardı edebilirdim... belki... muhtemelen.

Bu kadar güçlü öpücükler olmasaydı daha yararlı olurdu.

Bir süre banyoda bekledim. Aslında düşündüğümünden çok daha uzun bir süre, sadece yatak odasına dönüp adamlarla yüzleşmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. İçeri girdiğimde her şey değişmişti. Evan yatağın kenarında, biz öpüşürken olduğu yerde duruyordu ama şimdi sıkı bir top gibi kıvrılmış ve oldukça huzurlu görünen bir uykuya dalmıştı. Frederick de ona katılmıştı. Yine de hâlâ sandığın yanında, gözlerinde uyku bir bakışla rune'u inceleyen Jack'in yanındaydı.

Dinlenmeye hazır görünmeyen tek kişi Ashton'dı. Çılgın bir adam gibi bir şeyler karalıyor, sanki dünyada sadece o ve o yazı kalmış gibi önündeki kitabı inceliyordu. Yapmak istediğim son şey, o çalışırken onu rahatsız , bu yüzden sanırım yapabileceğim tek şey yataktaki yerimi almaktı.

Derin bir iç çekerek, diğer erkeklerden uzakta, yatağın alt tarafındaki çarşafların üzerine kaydım. Ama bu sefer, hiçbirini onlara yakın olacak kadar sevmediğim için değil, kendime güvenebileceğimden emin olmadığım içindi. Nasıl uyanacağımı bilmiyordum, belki de erkeklerden birine ya da birkaçına sarılıp işleri daha da karmaşık hale getirecektim.

"İyi misin?" Jack yatağın üzerinden bana doğru fısıldadı. Kesinlikle ilk düşündüğümünden daha nazikti, bu da benim için çok kafa karıştırıcı bir başka şeydi. "Konuşmaya ihtiyacın var mı? Çünkü biliyorum ki çabuk sinirlenen ve inatçı biri gibi görünebilirim..." Ha, bu bir şakaydı, kesinlikle onun kişiliği buydu. "Ama bu işte hepimiz beraberiz. Kimse bunu bizim kadar iyi anlayamaz. Dinleyebilirim ve hatta belki yardım edebilirim."

Doğrusunu söylemek gerekirse, ona ulaşmak, yardım etmek istiyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ayrıca, beynimin içindeki karmaşanın bir parçası olduğu için, bu durumu daha da zorlaştırıyordu, bu yüzden bunun yerine ona sadece yorgun olduğumu söyledim ve en azından biraz uyumaya çalışmak niyetiyle arkamı döndüm. Uyandığımda en azından daha berrak olacağını ve böylece bir sonraki hamlemi düşünebileceğimi umuyordum...

GÜNEŞ YATAK ODASININ PENCERESINDEN İÇERİ GİRMEK ÜZEREYDİ.

Ashton'ın yatağa girdiğini hissettiğimde hiçbirimizin aklına perdeleri çekmek gelmemişti. Ashton sonunda yatağa tırmanıyordu, devam edemeyecek kadar yorgundu. Yaptığı her şeyi ve öğrendiklerini bilmeyi kadar çok istiyordum ki, ama çenemi kapalı tuttum.

Eğer ben uykusuzluktan bu kadar bitkin hissediyorsam, o da paramparça olmuş olmalıydı. En azından uzanıp gözlerimi kapatabilmiştim. Tek sorunum beynimi kapatamamaktı. Dinlenmenin beni daha iyi hissettirebilecek tek şey olması bile önemli değildi, bunu yapamıyordum. çok şey vardı.

Adamlar, haremim, sandık, tılsım, tome, savaş...

Belki de diğer şeylerin hiçbirisi uzun vadede önemli olmayacaktı. Savaşı kaybedersek, o zaman sorun olmazdı, değil mi? İblisler yönetimi ele geçirecek ve başka hiçbir şeye zamanımız kalmayacaktı. Bildiğimiz dünya sona erecekti. Kötülük gezegenin her tarafına yayılacak ve büyülü olmayan topluluğun varlığını da büyülü topluluk kadar mahvedecekti. Ve savaş kaybettüğümüzde, tekrar zirveye tırmanmamız daha da zor olacak, muhtemelen sadece savaşmak için tüm hayatımı alacak ve belki de kazanamayacaktık.

Evet, dürüst olmak gerekirse bu tercih edilen bir sonuç değildi. Diğer tüm şeyler ne kadar zor olsa da, hepsini çözmek için zaman ayırmayı tercih ederdim. Özellikle de uyurken ya da en azından çalışırken arkamı dönüp Ashton'ın elini tutmak için uzanmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi hissettiğim için.

Bana sıkıca sarıldı, minnetle elimi tuttu, bu da kalbimin mutlulukla ve diğer duyguların karışımıyla şişmesine neden oldu. Görünüşe göre Ashton'la ikimiz de yorgunluktan boğulurken sabahın ilk ışıklarında gerek yoktu. Bunun yerine sadece birbirimize sarılarak iletişim kurabilirdik.

JACK

Hmmm, *bu* konuda nasıl hissedeceğimi bilemedim.
Yatağın ucunda durdum, haremden ilk bendim, ellerim
kalçalarımda öylece bakıyordum

Önümdeki manzaraya dikkatle bakıyor, her şeyi çevreleyen duygularımı anlamaya çalışıyordum. İyi mi yoksa kötü mü hissediyordum?

Tamara'nın gece boyunca Ashton'ın elini tutmasını tam olarak *kıskanmadım*, ancak muhtemelen benim olmamı tercih ederdim. Sanırım sadece biraz sinirlenmiştim. Dün Tamara'nın açılabilceği kişi olmaya çalıştım ama bu olmadı. Beni susturdu ve bana sırtını döndü. Ama görünüşe göre aynı şey Ashton'a olmadı. Biz uyurken, onlara bir şey olmuş.

"Bunun için mutlu olmalısın," diye fısıldadım kendi kendime. "Çünkü bu hepimiz için doğru yönde atılmış bir adım... belki de. Tanrım, bilmiyorum."

Hiçbirimiz bu yola girmemizi *istemedik*, değil mi? Birlikte mutlu olmadığımız gerçeğinin hepimizin ortak noktası olduğunu sanıyordum. Ama şimdi o da değişmişti. Tanrım, bugün ne getirecekti?

Bir duşa ihtiyacım vardı, böylece en azından günle yüzleşmeye çalışabilirdim.

Hızlıca yıkandım, bunu yaparken beynimdeki sisi temizlemeye çalıştım ama dürüst olmak gerekirse, kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak hiçbir şey yapmadım. Kafa karışıklığı yoğun ve güçlü bir şekilde devam etti. Sorun şuydu ki, o kadar

İyi bir gece uykusu, belki de şimdiye kadarki en iyisi, ama rüyalar beni daha da . Bugün ne olacağı belli değildi.

"...bu rünü araştırmak için kütüphaneye geri dönmemiz gerekecek." Ooh, odaya geri döndüğümde Evan ve Frederick'in tartıştığını duymayı beklemiyordum. "Ashton az önce dil bölümünden daha fazla kitaba ihtiyacı olduğunu *söyledi* zaten."

"Yapmamız gerekeni yapmadığımızı bilerek oraya geri dönmek kendimi rahat hissetmiyorum. Bayan Simmons'ın olacağını bilerek. Bence herkesin yolundan çekilmeliyiz." Frederick yüzünü bana döndü. "Jack, sen de benimle aynı fikirdesin, değil mi? Dikkat çekmemeliyiz."

Evan homurdandı. "Tabii ki Jack kütüphaneye gitmek istiyor. Ailesi yüzünden *doğru izlenimi* vermek zorunda olduğunu biliyorsun."

Oha! Bu, içine gireceğimi düşündüğüm son şeydi. Dünkü olayların hemen hemen aynısıydı, değil mi? Daha fazla tartışma, daha fazla gerginlik... Ancak bu kez, dünden dolayı daha kötü görünüyordu. Artık hepimiz biliyorduk ki alttan alta kaynayan daha fazla şey vardı, daha fazla risk altındaydık.

"Bilmiyorum. Yani, kütüphaneye gidebiliriz, değil mi?" Ben teklif ettim. "Ashton'ın kitap okuması gerekiyorsa ve sen de rune'a bakmak istiyorsan..." Uh oh, bu söylenecek yanlış şeydi. Evan'ın gözleri içimi yakarak düşünce sürecimi başka yöne çevirdi. "Ya da burada takılıp kitaplara bakabiliriz."

Tamara da bana ters baktı, ancak onun hangi tarafta oturduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Pişmanlıkla gülümsedim ve sessizce özür dilemeye çalışarak ona omuz silktim. Neler olup bittiğini bilmiyordum, kafam zaten çok karışık. Bugünün farklı olacağını düşünmüştüm.

Tamara sonunda kararlı bir şekilde, "Kütüphaneye gitmemiz gerekiyor," dedi. "Bütün gün burada oturamayız. Bayan Simmons'ın *buraya* gelip bizi kontrol etmesini istemiyorum."

"Sence yapar mı?" Şok içinde sordum. "Sence o kadar ileri gider mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki yapar. Bizim için deli oluyor."

Tamam. Şu anda Tamara'nın sesi yine delirmiş gibiydi-- sanki Bayan Simmons'ın onu yakalamaya çalıştığını falan düşünüyordu. Bayan Simmons'ı hiç de öyle görmüyordum, Akademi'deki profesörlere güvenim tamdı ama belki de saf olan bendim.

"Tamam, o zaman yapmak zorundayız, değil mi?" Omuz silktim. "En azından bir süreliğine. Kütüphaneye gidip bir sürü şey okumamız gerekiyor. Bir, Bayan Simmons'ın yakamızdan düşmesi için; iki, gerçekten gerekenler için. Ama bütün gün orada kalmamıza gerek yok."

Önerime gösterecekleri sert tepkilere hazırlıklı olmak için kendimi zorladım ama hiçbir şey olmadı - sessizlik ve birkaç onay mırıltısı. Tamam güzel, nihayet şimdilik memnuniyet noktasına ulaşmıştık. Aramızdaki sıcaklık sürekli fokurdadığı için muhtemelen uzun sürmeyecekti ama bu da bir şeydi.

"Hadi gidelim o zaman," dedim hızla, bu sakın anın üzerine atlamaya çalışarak. "Bir an önce kütüphaneye gidelim ki okuma işini halledip buraya dönebilelim."

Bu bir telaş yarattı. Yapılması gerekenleri yapabilmek için herkes duş almak ve giyinmek için acele etti. Kütüphanedeki her zamanki masamıza doğru yürümemiz hiç de uzun sürmedi. Daha önce milyonlarca kez gittiğimiz bir yerdi, ya da öyle hissediyorduk, ama şimdi her şey yeniydi. Aramızdaki her şey başka bir seviyeye yükselmişti ve bu çığıncaydı.

"Gidip birkaç kitap alacağım," dedi Ashton uykuyla bir sesle. "Hemen okumaya başlaman gerekiyor."

"Evet, ben de," diye onayladı Frederick. "Elime geçirebildiğim tüm rune kitaplarını almak istiyorum, böylece burada neyle uğraştığımızı öğrenebilirim."

Tam olarak ne alacağımı bilmiyordum ama Bayan Simmons'ın ne yaptığımızı anlamaması için masamızda çeşitli kitaplar bulundurmamız gerektiğini biliyordum. Masamıza yakından bakarsa neler olup bittiğini anlayacağından emindi, bu yüzden orada burada birkaç kitap onu şaşırtmalıydı.

Bir savaşın ortasında her şeyi profesörlerden saklamamız gerektiğine hâlâ ama Bayan Simmons'ın da bu işin içinde olmasını istediğimden emin değildim. Dürüst gerekirse, bu şimdiye kadar herhangi bir şey hakkında en çok üzüldüğüm andı. Ben her zaman

Akademi'de izlediğim yolu biliyordum, her zaman ne yaptığımı ve aklımın nerede olduğunu tam olarak biliyordum ama son yirmi dört saat içinde her şey değişmişti. *Berbat* bir haldeydim.

"Hangi kitapları alıyorsun?" Tamara tısladı. O ana kadar beni takip ettiğini fark etmemiştim bile. "Her neye ihtiyacımız varsa, değil mi? Üretken bir şey yapıyormuşuz gibi görünmek için. Ne okumamız gerektiğini bilmiyorum çünkü ben okumuyorum. Başka şeylere odaklanarak zamanımı boşa harcıyorum."

Daha önce yaptığım gibi çok sinirlenmek yerine başımı arkaya attım ve güldüm. Tamara en azından kendisi hakkında açık ve dürüsttü. Kim olduğunu saklamaya falan çalışmıyordu. Sanırım buna saygı duymam gerekiyordu.

"Tamam, şuradan bir demet al," dedim rafları göstererek. "Onları masamızın üzerine koyabilir ve şöyle bir göz atabiliriz."

Tamara bir sürü kitap aldı ve birlikte masaya doğru yürüdük, gerginlik bizi bir kez daha ele geçirdi. Bu çok zordu, değil mi? Neredeyse imkânsızdı. Hepimiz nasıl iyi geçinecektik ki?

Bayan Simmons'ın kütüphaneye girdiğini fark ettiğimde, "O zaman hepimiz için okuma vakti geldi," diye tısladım. "Bu işi halledelim ve ihtiyacımız olanı alalım."

Kahretsin, belki de Tamara bir şeylerin peşindeydi. Bayan Simmons sırayla hepimize bakıyordu, yüzüne şüphe yayılmıştı. Hiç mutlu değildi. Kahretsin, bize gelmemesi için bunu satmanın bir yolunu bulmamız gerekecekti.

Kafamı bir kitaba daldırdım ve gözlerimi kelimelerin üzerinde gezdirdim ama hiçbirini anlamadım. Etrafımızda kimlerin olduğunu ve bizden ne istediklerini anlamaya çalışmakla çok meşguldüm. Tanrım, lanet olası bir gözcü haline gelmiştim. Diğer herkesin iyi olduğundan emin olması gereken kişi bendim. Kendimi böyle bir rolde bulacağımı *hiç* düşünmemiştim. Çılgıncaydı. Ama sanırım bunu yapabilirdim.

"Buraya geliyor mu?" Tamara fısıldamaya devam etti. "Tanrım, Bayan Simmons geliyor mu? Buna katlanamıyorum. Bu çok garip. Bu çok fazla."

Uzanıp bir elimi koluna koydum, gülümseyip onu sakinleştirmeye çalıştım ama işe yaramadı. Gözleri boş ve gergindi, bundan hiç hoşlanmamıştı. Bu masayı dolduran gerginlik milyonlarca kez artmıştı...

O NE YAPIYOR? TAMARA GITMIŞTI BİRİNDEN İSTEDİM İÇİN
tüm duygularından , son sinirime kadar. *Neden böyle volta atıyor?*

Tamara'nın bizimle birlikte oturup kitap okuması gerekiyordu... ya da en azından okuyormuş gibi yapması çünkü biz gerçek araştırmamızı örtbas ediyorduk ama o bunu bile yapamadı. Görevimiz söz konusu olduğunda bütün sabah boyunca kıpırdamadan oturamadı... *Gerçek bir* kavgayla nasıl başa çıkacağını sanıyordu ki?

"Aman Tanrım, Tate, bu *çok* iyi bir fikir!"

Evet, bize en yakın masadaki haremin hayatlarının en güzel zamanlarını geçirmeleri, birlikte çok kolay çalışmaları ve anlaştıkça gülümsemeleri de yardımcı olmadı. Bir şey satmaya çalışan bir reklamda görülebilecek türden bir harem gibiydiler çünkü çok tatlı ve mükemmel görünüyorlardı, çok iyi anlaşıyorlardı.

Bizimkinin tam tersiydi. Selena kolunu Tate'e dolamışken ve hepsi bir kitabı ve ortada bir beyin fırtınası kâğıdını paylaşıırken, istesek de daha ayrı olamazdık. Ashton'ın sırtı bize dönüktü ve sesleri engellemek için parmaklarını neredeyse kulaklarına götürmüştü. Frederick ve Evan'ın araları açıldı. Aralarındaki gerilim bir bıçakla kesilebilirdi. Ve bir de ben vardım. Tamara'ya ve onun kâbus gibi volta atmasına hançer saplamaktan kendimi alamıyordum. Bayan Simmons'ın buraya gelmesini istemeyen oydu, öyleyse neden dikkatleri üzerimize çekecek bir şey yapıyordu?

Tamara'ya bir şeyler fırlatmak üzere dudaklarımı araladım ama ben yapamadan Selena bir kez daha başladı. Haremindeki her bir erkeğe iltifatlar yağıdırıyor, hepsine tatlı davranıyordu. Hepsinin

toplu eşleştirmede de bir araya getirilmişti, ama bir şekilde bunu . Biz bunu neden yapamıyoruz?

Sinirlenmek yerine sandalyemde arkama yaslandım ve bir süre diğerk haremı izledim, sinirim ve kalp kırıklığım damarlarımda dolaşıyordu. Eğer bu savaşı atlatacaksak, sonrasında gerçekten üzerine bir şeyler inşa edebileceklerdi.

"Sence odaya geri dönebilir miyiz?" Kendimi gerçekten duyamadan ağzımdan kaçırdım. Ama aslında, muhtemelen en iyisi buydu. "Evet, artık burada olmamamız gerektiğini düşünüyorum. Benim için çok fazla olmaya başladı."

Bir cevap beklemedim ama beklememe de yokmuş gibi görünüyordu. Ben yerimden kalkarken herkes aynı şeyi yaptı. Tamara aceleyle çantasını kaptı, benim kadar hızlı bir şekilde buradan çıkmaya hazırıldı. şükürler olsun ki savaş araştırması yüzünden kütüphaneden kitap çıkarma konusunda endişelenmemize gerek yoktu. Bunun için hiç sabrım yoktu. Artık buradan gitmem gerektiğine karar vermiştim, bekleyemezdim.

Odaya dönene kadar kimse tek kelime etmedi ve beni çok şaşırtan bir şekilde ilk olarak Tamara bana uzandı. Ellerini omuzlarıma koydu ve beni kendisine bakmam için çekti. "Neler oluyor? Neden böyle hışımla çıkıp gittin?"

"Selena," dedi Ashton zekice bir farkındalıkla. "Ve onun haremı. Haksız mıyım?" Yavaşça başımı salladım. "Evet, ben de onların etrafında olmayı zor buluyordum. Sadece gürültü yüzünden değil, aralarındaki bağ yüzünden de."

"Evet!" Vay canına, inanamadım, sorunumu gerçekten anlamıştı. "Evet, onların uyumu. Haremleri. Herkesin sahip olması gereken bir şey gibi görünüyor."

"*Bizi* mi kastediyorsun?" Kahretsin, Tamara sinirlenmişti. Anlaşılır bir şekilde. Kendimi hazırladım ve bir bağırışın bana doğru gelmesini bekledim. "Evet, kesinlikle berbat durumdayız, değil mi?"

Oh! Anlıyorum. O da aynı fikirdeydi. Bu beni biraz şaşırttı.

"Ama bunun birlikte olmaya zorlandığımız için olduğunu mu düşünüyorsun?" Frederick bir adım öne çıktı. "Seçme şansımız olmadığı için mi? Çünkü bu anlaşılabilir bir şey..."

"Selena'nın da başka seçeneği yoktu," diye hatırlattım ona. "Ve iyiler. "

"Ama zaten bir bağları vardı, değil mi?" Frederick tekrar sordu. "Bir arkadaşlıkları ve biraz da kimyaları vardı. Onları kantinde birkaç kez birlikte gördüğümü hatırlıyorum ve iyi anlaşıyorlardı. Hiçbir zaman üzerine bir şey inşa edemedik."

Vay be! Artık pek çok gerçek ortaya çıkıyordu. Çok fazlaydı ama aslında muhtemelen en iyisiydi. Sonunda iletişim kuruyorduk.

"Sanırım bu benim hatam," diye fısıldadı Ashton ve hepimizin dönüp ona bakmasına neden oldu. "Burada garip olanın ben olduğumu biliyorum. Hiçbir yere uyum sağlayamayan . Bu yüzden beni haremden atmak istiyorsan seni suçlamıyorum. Anlıyorum. Bir sizin iyiliğiniz için ayrılmayı teklif etmeyi düşünüyordum."

Şaşkınlıkla kaşlarını birbirine düğümledim. "Gerçekten böyle hissetmiyorsun, değil mi? Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Hiç kimseyle gerçek ve anlamlı bir bağ kuramadım. Belki de burada sorunlu olan benimdir."

"Ben de öyle," diye güldü Frederick. "Akademi hayatımın tamamını cephanelikte ve kimseyle bağlantı kurmamaya çalışarak geçirdiğim için, eminim ki en garip kişi benim."

"Peki ya *ben*?" Evan haykırdı. "Sizden daha farklı olamazdım çocuklar. Ben başka bir dalga boyundayım. Ortama uymayan biri varsa o da benim. Sizin bunu çoktan çözdüğünüzü sanıyordum."

Aklım *başımdan* gidiyordu. Aklını yitiren ve sorunun ben olduğumu düşünen tek kişi ben değildim.

"Eminim herkes benim de farklı olduğumu biliyordur," diye katıldım. "Çünkü üzerimde çok fazla aile baskısı var ve hiçbir yere uyum sağlayamıyorum."

"anasını!" Tamara yatakta zıpladı ve gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi. "Bizi bir araya getiren saçma şeyin bu olduğunu düşünmüyor musunuz? Hepimizin uyumsuz olduğunu ve başka bir yere gidemeyeceğimizi? Hepimizin için en iyi yer değil ama. "

Biraz korkunçtu, hiçbirimiz için ideal değildi. Başka hiçbir yere uymadığımız için bir araya getirilmek biraz kalp kırıcıydı. Evet, bize ortak bir şey veriyordu ama bu gerçekten

üzerine inşa edilecek bir şey? Hiçbir fikrim yoktu. Haremimi böyle bulacağımı kesinlikle düşünmemiştim ama sanırım artık bir şeyleri değiştirmenin bir yolu yoktu çünkü birbirimize yapışmıştık. Bitmişti.

Ama etrafımdaki diğer çocuklara baktığımda ve bu Akademi'de ilk kez biriyle yakınlık hissettiğimde, artık emin değildim. Belki de her şeye rağmen işe yarayacak bir şeyler vardı. Yani, bundan bir arkadaşlık çıkarsa bile, bu da bir şeydir. Yine de Tamara'yla arkadaşlıktan çok daha fazlası olduğundan emindim.

TAMARA

"Sadece ben miyim?" Kantindeki masanın karşısına geçip sadece haremimdeki erkeklere fısıldamak için eğildiğimde sordum. Ben yapmadım

Kulak misafirlerinin söylediklerimi anlamasını istemiyordum. "Yoksa insanlar bizim hakkımızda fısıldaıyor mu?"

Jack etrafına bakındı ve kıkırdadı. "Evet, öyle görünüyor. Belki de ilk kez birlikte yemek yediğimiz içindir. Normalde biz burada fazla vakit geçirmeyiz, değil mi?"

"Ah doğru, evet, sanırım öyle." Kaşlarımı çatmıştım. "Ama yine de o kadar ilginç olamayız, değil mi? Herkesin bize böyle aval aval bakmasını gerektirecek kadar büyüleyici olduğumuzu sanmıyorum. Sence de bu biraz çılgınca değil mi? Tuhaf hissediyorum."

"Sanırım insanlar neden artık kavga etmediğimizi merak ediyor," diye katıldı Evan, yüzünde komik bir sırıtışla. "Çünkü birlikte olduğumuz süre boyunca yaptığımız tek şey buydu. Belki de tekrar kavga etmemizi bekliyorlardır. Onları eğlendirmek için tartışıyoruzdur."

Bu, biraz daha fazla oynamam ve insanlara istediklerini vermem için bir ipucu bilmiyordum ama işleri tekrar germek istemiyordum. Tanrım, hepimiz birlikte uyumsuzlardık ve yıllar sonra ilk kez nihayet bir yerim vardı. Kendim için seçtiğim bir yer değildi ama şimdi bunu hiçbir şeye değişmezdim. Artık hepimizin bir görevi vardı ve birlikte bir şey üzerinde çalışıyorduk, bizi birbirimize bağlayan bir sırrı olan bu küçük yeraltı grubu olmak hoşuma gidiyordu.

Dün gece her şey bir kez daha değişti, dürüst olmak gerekirse daha da derinleşti. Birbirimizle kendi duygularımız hakkında konuşmak bize gerçekten de düşündüğümüzden daha fazla ortak noktamız olduğunu gösterdi ve bizi kesinlikle daha da yakınlaştırdı. Hatta öpüşmelerden bile daha fazla, ki bu biraz akıllara durgunluk vericiydi. Bundan sonra ne olacağını merak ediyordum...

"Oh, Tamara, bak. Şuradaki kadın dikkatini çekmek istiyor."

Etrafıma bakındım, kesinlikle konuşmak istemediğim biri olmasını bekliyordum ama değildi. Angie'ydi, son zamanlarda *çok* iyi tanınan büyücü. Birçok insan için de popülerdi ama benim için kesinlikle öyle değildi. Peki neden benimle konuşmak istiyordu?

"Beni çağırıyor," diye tısladım endişeyle. "Ne yapacağım ben?"

"Git," diye ısrar etti Evan. "Sana ne söylemek isteyeceğini kim bilebilir?"

Ama biliyordum. Biliyor gibiydim. Yani, haremimle ilgili olmalıydı, değil mi? Ve bu adamların yanına yerleştirilmeme verdiği olumsuz tepki. Kahretsin, zavallı Angie. Böyle hissettiğim için kendimi kötü hissediyordum çünkü bu onun hatası değildi. Elbette haremli seçen oydu, ama bunu yapmaya zorlandığını anlıyorum - görev ona yüklenmişti, ki bu benim kesinlikle yapmak istemeyeceğim, hatta yapamayacağım bir şeydi.

"Aman Tanrım!" Ayağa kalktım, sinirlerim titriyordu. "Beni öldürecek, değil mi?"

Bayan Simmons'la tartışırken iyiydim ama her şey için onu suçlamadığım halde Angie'yi karşıma almak başka bir şeydi. Hiç de istediğim bir şey değildi.

"Angie," diye fısıldadım duyma mesafesine girer girmez. "Her şey yolunda mı?"

Bugünden önce birbirimizle hiç konuşmamıştık. Mecbur kalmadıkça kimseyle konuşmazdım, bu yüzden bu sistem için büyük bir şok oldu. Angie o kadar çarpıcı bir güzelliğe sahipti ki onu korkutucu buluyordum. Gözlerinin içine bakmaya bile zor dayanıyordum.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi usulca, tatlı sesi beni içine çekerek. "mu? Düşünüyordum da, sen ve ben biraz yürüeyebiliriz."

"Vaktiniz varsa bahçede dolaşabilir misiniz?"

Haremime bir göz attım. Hepsi bana bakmıyormuş gibi davranıyordu ama aramızda neler olduğunu görmeye çalıştıklarını biliyordum. Kahretsin, Angie'yle gitmek zorundaydım, değil mi? Çünkü yapmamak kabalık olurdu ve yapacağım diğer tek şey, *eğer* kurallara uyuyorsam o zaman sadece diğer herkesle araştırma yapmam gerekirdi, bu yüzden bu konuşmayı yapmamak için hiçbir neden yoktu.

"Tabii, neden olmasın?" Ona tek omuzumu silkerek her şeyden bihabermişim gibi davranmaya çalıştım. "Biraz zamanım var. Artık gidelim mi?"

Göğüs kafesime şiddetle çarpan kalbimi ve düzensiz nefes alışverişlerimi duymamasını umuyordum. Angie'nin durumumun kötü olduğunu düşünmesini istemiyordum.

"İyi misin?" diye sordu dışarı çıktığımızda, serin hava etrafımızı kırbaçlıyordu. "Her konuda çok stresli görünüyorsun ve seni yerleştirdiğim haremde de pek memnun olmadığını duydum."

Dün geceye kadar bu sözler çok doğru olsa da, ilk içgüdümlü ona her şeyi yanlış anladığını ve her şeyin yolunda olduğunu söylemek oldu. Neyse ki. Kendimi tam zamanında durdurmayı başardım çünkü bu muhtemelen söylemem gereken her şeyi söylemek için tek ve son şansım olacaktı. Cevaplarımı alabilirdim.

"Ben... sadece beni neden özellikle o adamların yanına koyduğunuzu bilmek istiyorum."

Angie yavaşça başını salladı. "Bilirsin, bazı haremli bir araya getirmek diğerlerinden daha kolaydır." Yüreğim burkuldu. Elbette bunu beklemem gerekirdi. Ben ve çocuklar diğerlerine pek uymuyorduk, bu yüzden bir araya gelmiştik. Asıl birlikte olmamız gereken kişilerin Akademi'den kaçanlar olduğunu duymak için kendimi hazırlamaya çalıştım. "Ama aslında seni gerçekten kolay buldum. En kolaylarından biri."

"Yaptın mı?" Şok içinde bağırdım. "Ciddi misin? Bunu asla düşünemezdim."

"İşte bu yüzden mutlu olmadığınızı duyduğumda çok şaşırdım. Çünkü bence haremınız mükemmel çalışıyor. Hepiniz farklısınız."

Hepinizin gruba katacağı bir şeyler var ve bence hepiniz birbirinizi tamamlayan kişiliklere sahipsiniz." Derin bir iç çekti. "Belki de sizi bir araya getirirken yanlışımıdır, bu durumda gerçekten üzgünüm. Yapmak istediğim son şey insanları mutsuz etmektir."

Sertçe geri yutkundum. Kahretsin, şimdi gerçekten kötü hissediyordum. "Biliyorsun, seni hiçbir şey için suçlamadım. Bu konuda başka bir seçeneğin olmadığını biliyorum. Fikirlerimi ve her şeyi yüksek sesle söylediysem özür dilerim, sadece şu anda hayal kırıklığına uğradım."

Angie durdu ve yüzünü bana döndü. "Buna haremim de dahil mi?"

Başımı düşünceli bir şekilde iki yana eğdim. "Artık o da değil. Onlara ısınyorum. Ve bunu söylemeni beklemiyordum - başka hiçbir yere uymadığımız için bir araya geldiğimizi sanıyordum."

"Benim haremimin hepsi de farklı," diye onayladı. "Ve bu yüzden her zaman anlaşılamıyoruz. Ama fikirlerimiz birbirimize meydan okuyor ve birbirimizin zihnini açıyor. Haremimiz içinde hepimiz değiştik ve bunun için çok mutluyum. Ama itiraf etmeliyim ki çok fazla kimya var, eğer bunu kaçıırırsanız..."

"Biliyor musun, bunu kaçııyor muyuz bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Öyle olduğumuzu sanıyordum ama artık işler değişiyor. Belki de orada bir şeyler vardır. Emin değilim."

Angie'yle bir süre daha konuştuk ama artık ağır bir konudan bahsetmiyorduk. Belirli bir şey hakkında sohbet ettik ve ona daha da ısındık. Kalbi kesinlikle doğru yerde olan hoş bir kadındı ve şimdi bizi bir getirmesinin gerçek bir nedeni olduğunu görmeme izin vermişti. Bir araya gelmemizin kolay olduğunu söylemesi aklımı başımdan almıştı. Çok şaşırmıştım.

Vay canına, bu yutkunmam ve başa gereken bir şeydi. Bu, kalbimi erkeklere karşı daha da açtı. Aramızda gerçekten bir şeyler olabileceğine inanmamı sağlayan duyguya kapılmak benim için daha kolaydı.

Sonunda kantine geri döndüm, çocuklar hâlâ oturmuş beni bekliyorlardı. Onlara karşı adil olmak gerekirse, kolayca

kütüphaneye gidip beni orada bekleselerdi, onları nerede bulacağımı bilirdim. Ama bunu yapmadılar.

Beni burada beklemişler. Bu yüzüme kocaman bir gülümseme getirdi. Onlara geri dönmek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden Angie'ye hızlı bir veda ettim ve neredeyse zıplayarak haremime gittim. Vücudumu derin bir sıcaklık kaplamıştı ve kendimi o kadar mutlu hissediyordum ki canım acıyordu. Evet, Angie haklıydı, birlikte eşleştirilmemizin bir nedeni vardı.

"BUNU GERÇEKTEN YAPIYOR MUYUZ?" AKADEMİDEN ÇIKARKEN EVAN SORDU birlikte zeminler. "Bunu ilk önerdiğinde şaka yaptığını sanmıştım Tamara."

Kulaktan kulağa sıırttım, kendimden çok memnundum. "Evet, sanırım buna ihtiyacımız var. Hem araştırma hem de tome ve rune için çok sıkı çalışıyoruz. Bence bir gece dinlenmeyi hak ediyoruz, özellikle de şimdi ne olacağını bilmediğimiz için." Omuz silktim ve daha da parlak bir şekilde gülümsedim. "Neden biraz eğlenmiyoruz?"

Tamam, belki de dünyanın sonu yaklaşırken içki içmek için bir bara gitmek dünyanın en akıllıca fikri değildi, ama aynı zamanda, eğer dünyanın sonu gerçekten bizim için geliyorsa, o zaman neden birlikte geçirdiğimiz zamandan yararlanmayalım? Tanrım, buna ihtiyacım vardı. Hepimizin ihtiyacı vardı.

Haremimle çok vakit geçirmek istiyordum. Bu bara gidip bir şeyler içmek istedim. Belki biraz da dans...

Neyse ki bar Akademi'den çok uzakta değildi. Her zaman öğrencilerin takıldığı bir yer olmuştu. Ama bu gece etrafta bizden başka kimse yoktu, çünkü herkes meşguldü. İyi oldu. Dışarıda bir gece geçirmek ama biraz da yalnız kalmak istiyordum.

Çocuklar bize bir masa ayarlarken ben de içki sipariş ettim. Ancak beş içkiyi masaya taşımaya çalıştığımda Ashton bana yardım etmek için ayağa fırladı. Gerçekten de tatlı bir adamdı. Utangaç olduğu ve konuşmaktan kaçındığı zaman kolayca görülebilecek bir şey değildi.

herhangi biri. Özellikle de tüm o eski dillerde konuştuğunda... Ama Angie bunu fark etti. Onu gördü ve birbirimize uygun olduğumuzu düşündü. Haremimde onun gibi birine ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Teşekkür Ashton," diye gülümseyerek cevap verdim.

"Minnettarım.

Sen bir yıldızsın."

Evan kabine doğru kaydı ve oturmam için yan tarafına hafifçe . Hiç düşünmeden kolunu omzuma attı ve fiziksel bir yakınlık göstererek beni rahatlattı. Kendim hakkında gerçekten iyi hissetmemi sağlayan başka bir şey.

"Bu gece harika görünüyorsun Tamara," diye kıkırdadı Frederick, keskin zekâsıyla bunun nereye sezmişti. "Bunu sana daha önce söyledim mi bilmiyorum ama söylüyorsun. Bu elbise üzerinde kesinlikle inanılmaz duruyor. Sen bir tilkisin. Taş gibi bir tilki kadın."

Aman Tanrım, kızarıyordum. Saçımın bir telini yüzümden uzaklaştırdım ve sııttım. Muhtemelen cevap olarak bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama ne söyleyeceğimden emin değildim.

"Haydi parti başlasın," diye Jack, kadehini havaya kaldırarak. Ben de kadehimi onunkine tokuşturdum ve diğer çocuklarla birlikte güldüm. "Hadi eğlenelim!"

TAMAM, ŞİMDİ BIRAZ ÇAKIRKEYİF OLMUŞ OLABİLİRİM. İÇKİNİN TADI çok güzeldi ve boğazımdan aşağıya belki biraz fazla iyi kayıyordu. Ama bu konuda tek başıma değildim. Çocuklar da en az benim kadar bu spontane küçük partinin tadını çıkarıyorlardı.

Şimdi barın dans pistindeydim, kalçalarımı sallıyor ve kollarımı cennetteymişim gibi sallıyordum. Tanrım, buna ihtiyacım olduğunu bildiğimden çok daha fazla ihtiyacım vardı. Uzun zamandır omuzlarımda taşıdığım tüm stresi üzerimden atıyordum.

Benimle birlikte dans pistine çıkmaktan son derece mutlu olan Frederick'i tuttum ve kendime doğru çektim. Birbirimize çok yakın olduğumuz ve birbirimizi içimize çektiğimiz için neredeyse birbirimizi gıcırdatıyorduk. Aramızdaki yaramazlık ışıltısını seviyordum.

Benden daha fazlasını istiyordu. Neredeyse kolumu ensesine dolayacak ve bir öpücük daha almak için onu kendime doğru çekecektim...

Ta ki biri kalçalarımından tutup beni ona doğru döndürene kadar. Jack. Kahretsin, Jack'in hareket edebildiğini bilmiyordum. Cidden dans edebiliyordu. Bu çok ateşliydi. Aman Tanrım, beni kesinlikle azdırıyordu. Alt dudağımı ısırdım ve onu da öpebilmek için yanına yaklaşmaya çalıştım...

Vay canına, şimdi Evan da buradaydı, müziğe eşlik eden boğucu hareketleri hızlandırdı. Kahretsin, bu cennetti, cidden. Bu adamların kesinlikle muhteşem olduğunu nasıl fark etmedim? Nasıl olur da onları sürekli öpmeye çalışmazdım?

"Ashton." Aman Tanrım. Şimdi o da buradaydı. Sevimli bir şekilde utangaç olduğunu düşündüğüm Ashton şimdi bizimle dans ediyordu. İçki onu da gevşetmişti. Çok fazla içmemişti, bu yüzden kesinlikle sarhoş olduğunu falan düşünmüyordum. Ama onda daha önce görmediğim bir özgüven ve gözlerinde ne kadar denesem de karşı koyamadığım bir ateş vardı. Çabaladığımdan değil.

Dans ederek ona yaklaştım. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum ama içten içe bunun Ashton'la ilişkimizi yepyeni bir seviyeye taşıyacağını biliyordum. Tıpkı daha önce fiziksel bir şeyin gerçekleşmesine hazır olmadığını bildiğim gibi, bu gece sihirli bir şekilde hazır *olduğunu* hissedebiliyordum ve bunun için orada olmam gerekiyordu.

"Seni izlemek insanı sarhoş ediyor," diye mırıldandı Ashton, ben onu duyma mesafesine girer girmez. "Beni etkileyen bir dans tarzın var."

"Öyle mi?" Uzandım ve usulca yanaklarına dokundum. "Teşekkür . Ben de seni izlemekten keyif alıyorum. Seni kafanı kitaptan kaldırmış görmek güzel."

Kulaktan kulağa gülümsedi, parlak bir şekilde kızardı. "Şu anda çok fazla okuma yapmam gerekiyor. Aksi takdirde o kitabın şifresini çözemeyeceğiz."

"Doğru." Ben de onunla birlikte başımı sallayarak onayladım. "Metnin savaşa gerçekten yardımcı olacağını düşünüyor musun?"

"Elbette," diye yanıtladı coşkuyla. "Kesinlikle. Okudukça, metindeki bilgilerle yaklaşan savaş arasında bir ilişki olduğundan daha da emin oluyorum. Üzerimde baskı da var. Cadılar Bayramı'na altı gün kaldı."

Sertçe yutkundum. Kahretsin, gerçekten de bize doğru yaklaşıyordu, değil mi? Dünyanın sonu geliyordu. Bu düşünce beni Ashton'a çok daha fazla yaklaştırdı. Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim ve onu öpmek için dudaklarımı büzdüm. Onu öpmeye *ihtiyacım vardı* ve umarım o da aynı şekilde hissediyordu. Haremde henüz öpmediğim tek erkek oydu ve sonunda onun dudaklarını tatmak için sabırsızlanıyordum. Şu ana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Tanrıya şükür Ashton artık gerçekten hazırды, çünkü başını aşağı eğip ağzını benimkine bastırdı ve midemde havai fişeklerin patlamasına neden oldu. Lanet olsun, bu öpücük... bu adam... aman Tanrım!

ASHTON

W Vay canına! Sadece vay be! "Vay canına "dan başka bir kelime yoktu. *Vay canına, vay canına.*

Tamara'yı öpmenin başka bir şey olacağını biliyordum. Özellikle de aramızda sürekli elektrik varken, başka bir seviyedeydim ama yine de bana neler hissettireceğine hazır değildim. O öpücük kesinlikle etkileyiciydi.

Onu istemedim. Dürüst olmak gerekirse, onu diğer çocuklarla paylaşmayı düşünmeden gecenin geri kalanı boyunca ona tutunabilirdim. Sadece etrafımızda dans etmeye başladıkları için öpüşmeyi bıraktık.

Ama Tamara'nın parmaklarının sanki beni hâlâ orada hissediyormuş gibi otomatik olarak dudaklarının üzerinde gezinmesine bakılırsa, o da uzaklaşmaya hazır değildi. Arzu onu sardı.

"Bu gece gerçekten çok eğlenceliydi," diye mırıldandı. Tamara sessizce konuşuyordu ama bir şekilde onu hâlâ duyabiliyordum. Hepimiz . "Ama sanırım artık buradan gitmeye hazırım."

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamadım. Tam olarak anladığım şeylerin dışındaydı, ama bununla birlikte gitmek istediğimi biliyordum. Aslında oldukça hevesli bir şekilde başımı salladım ve Tamara'nın bana uzattığı elini tuttum.

Bara yürüyüşümüz heyecan ve beklentiyle doluydu, aynı zamanda biraz yaramaz bir şey yaptığımız bilgisiyle lekelenmişti. Yapmamız gereken şey bu değildi.

İtiraf etmeliyim ki şimdi ben de aynı şekilde hissediyordum. Her şeyin olabileceğine, bir şeylerin olmak üzere olduğuna dair kesin bir hava vardı ve normalde korktuğum gibi bundan korkmak yerine kesinlikle heyecanlıydım.

Özellikle de haremimdeki tüm insanlar beni sadece anormal, garip, sorunlu biri olarak görmediklerini değil, aynı zamanda hemen hemen aynı şekilde hissettiklerini de doğruladıkları . Bunlar gerçekten benim insanlarımdı! Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum - etrafımda benimle aynı şekilde hissedebilecek insanlar hiç . Bu duyguda yalnız biraz özgürleştiriciydi.

Tamara benden uzaklaşırken, gözlerimi ondan alamıyordum. Tanrım, cehennem gibi ateşliydi, değil mi? Kesinlikle çok güzeldi. Dünyadaki en çarpıcı kadındı, akıllara durgunluk verecek kadar güzeldi. Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermek istemiyordum. Kalbim neredeyse titreyen göğsümden fırlayacakmış gibi atarken olmazdı.

Ama topuklarının üzerinde döndü ve Jack'e tutunarak onu doğru çekti. Alt dudağımı ısırdım, gömleğini yırtıp düğmelerini açarken içimdeki zevk iniltilerini tutmaya çalışıyordum. Nefesim kesildi, gerçekten nefesim kesildi, Jack'in buna kötü tepki vermesini bekliyordum ama . Bunun yerine, bakışlarını kesinlikle arzu kapladı. Bu onu heyecanlandırmıştı, o kadar heyecanlıydı ki kendini kontrol edip edemeyeceğini merak ediyordum.

"Ah, Tamara," diye haykırdı Tamara'nın saçlarını ellerinin arasında düğümlemeden önce. "Sen bambaşka bir şeysin. Senin yanında kendimi kontrol edebileceğimden emin değilim."

Tamara'nın hırıltılı sesi beni o kadar etkiledi ki aklımı kaçırdığımı anladım. Vücudum ihtiyaçtan titriyordu, kendimi tutamayacağımı da biliyordum. Parmaklarım kıvrıldı, çaresizlik içimde dalgalanıyordu. Tek yapabildiğim izlemektir. Neyse ki kendimi mümkün olduğunca kontrol altında tutmaya alışkındım. Bu benim varsayılan ayarımdı.

"Kendini kontrol etmeni istemiyorum," diye tısladı. "Seni istiyorum."
."

Lanet olsun, o anda her şey bulanıklaştı. O kadar bulanıktı ki göremiyordum. Arzu tamamen yıkandı içimden geçti, o lanet yakın

Beni tüketti, artık ayakta zor duruyordum. Yatağa doğru sendelerken dizlerim neredeyse birbirine çarpıyordu. Tüm bunlar olurken dayanabileceğim sağlam bir şey olmalıydı.

Dünyanın en güzel kadınıyla ilk öpüşmem kontrolden çıkıyordu, çok hızlı ilerliyordu ama aynı zamanda yeterince hızlı ilerlemiyordu. Her şeyi aynı anda istiyordum, çıplak olmak istiyordum, Tamara'nın çıplak olmasını, onun her şeyini gerçekten görmeyi, neler olacağını görmek için hepimizin çıplak olmasını istiyordum. Sabırsızlanıyordum.

Tamara'yı yatağa geri götürürken öpen Evan'dı ve bu da çok seksiydi. Birbirlerine bağlandıklarını görmek beni heyecanlandırdı. Bir haremden kıskançlığa ya da dışlanmış hissetmeye yer yoktu. Aralarındaki bağ çok sıkı, çok bağlayıcı ve çok yoğundu.

O her zaman bir savaşçı, güçlü ve bağımsızdı. Onu tanıyana kadar içinde silahlarını bırakma ve savunmasız olma duygusu olduğunu bilmiyordum. Ama Tamara'da çok daha fazlası vardı. Şehvetli, şehvetli, heyecan ve heyecan vericiydi. Şimdiye kadar tanıştığım herkesten daha fazla katmanı vardı ve şimdi onu daha fazla görmek üzereydik.

Evan onun üstünü kaldırıp başının üzerinden sıyrırken, Frederick pantolonunu uzun ve düzgün bacaklarından aşağı indirdi ve Jack onu biraz daha öptü. Geçmişte hep utangaç ve arka planda kalmış olabilirdim ama burada öyle olmam gerekiyormuş gibi hissetmiyordum. Bir adım öne çıktım ve çocuklar benim için ayrıldılar. Tamara bana doğru uzandı ve kollarını boynuma dolayarak beni bir öpücük için kendisine doğru çekti.

Ve bu öpücük başka bir şeydi. Vahşi, hayvani, ilkel, farklıydı çünkü bir yere götürüyordu ve daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Elleri sırtımdan aşağı kayıyor, vücudumda geziniyor, hakkımda daha fazla şey öğrenmeye çalışıyordu.

Hayatımda ilk kez ona gerçekten izin vermek istedim. Açık ve dürüst olmaya, onun için de savunmasız olmaya istekliydim çünkü bunun inanılmaz olacağını *biliyordum*...

OH BENİM TANRIM! KAFAM DÖNÜYORDU, KESİNLİKLE DÖNÜYORDU VE DÖNÜYORDU,

düşünceler kafamın içinde karmakarışıktı. Ama tatsız bir şekilde değildi, bu kesinlikle endişe değildi. Ama yine de düşünceler beni uyanık tutmaya yetiyordu. Vücudum hiç tahmin etmediğim kadar doymuş ve mutlu, aynı zamanda yorgun olabilirdi ama kafam bir türlü kapanmıyordu. Sanırım bunun nedeni o anın muazzam bir an olmasıydı.

Aslında hayatımı değiştirdi, değil mi? Herkes için, ama en çok benim için, çünkü bu *gerçekten* olacağını hiç düşünmediğim bir şeydi. Elbette, Akademi'ye aşkı ve haremi bulma umuduyla , bir yandan da olabileceğim en iyi versiyonum olmak için eğitim alıyordum. Ama buraya geldiğimde ve ne kadar farklı olduğumu fark , bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sonunda hep yalnız kalacağımı düşünmüştüm.

Ama şimdi etrafımda beni önemseyen ve benim onlara ilgi duyduğum kadar bana ilgi duyan bir sürü insan vardı. Tanrım, kafamın bulutlarda olmasına şaşmamalı. Sonunda şehveti ve tensel arzuyu, seksi ve duyguları da deneyimlemiştim. Buna tam olarak *aşk* denebilir miydi bilmiyorum, gerçi haremimle bağ kurarken kesinlikle öyle hissediyordum ama kesinlikle *aşık* oluyordum.

Elbette bu tehlikeliydi, çünkü çok daha fazlasını atıyordu, yaklaşan savaşın daha korkutucu olacağı anlamına geliyordu çünkü kaybedecek çok daha fazla şey vardı. Eğer bu odadaki herhangi birine *bir şey* olursa, bu beni öldürür. Elbette herhangi birine bir şey olursa bundan hoşlanmazdım ama bu insanlar... hepsi... benim için çok fazla şey ifade ediyorlardı. Buna dayanamazdım, içim parçalanırdı.

Tamara benim kalbimdi. Vermek için hazır olduğumu bile bilmediğim bir parçam ondaydı. Bunu ona isteyerek verdim ve o da tereddüt etmeden aldı. Ona sahip olmasını istedim. Eğer ona bir şey olursa, kalbimin donacağını biliyordum.

geri dönmek imkansız olurdu. Kalbimi tuttuğunu hayal edebileceğim tek kişi oydu.

Ama bir de Jack vardı, tam bir aslan gibiydi. Her zaman o kadar korkutucuydu ki onun yanında nasıl davranacağımı bilemiyordum. Onunla birlikte bir hareme yerleştirildiğimi bilmek beni korkutuyordu çünkü onun cehennem kadar korkunç olduğunu düşünüyordum.

Şimdi ise onun bir koruyucu olduğunu biliyordum. Ona haksızlık eden insanlara karşı korkutucuydu elbette, ama ben onun iyi tarafında olduğum için inanılmazdı. Kendisi için orada olan insanları da gerçekten kollayan harika bir insandı. Onun bu yönünü çok sevdim.

Kendi tarafıma döndüm ve Evan'a doğru gülümsedim. Şimdi o da harikaydı. Her zaman onun iyi bir insan olduğunu düşünmüştüm. Rahat, iyi tavırlı, herkese karşı adil. Tam olarak *arkadaş* olmayabilirdik ama beni korkutmuyordu. Ama şimdi onunla konuşmadan, onun yanında olmadan bir gün bile geçirmeyi hayal edemiyordum.

"Uyanık mısın?" Frederick sesinde bir mırıltıyla sordu. Sesi hâlâ yarı uykulu ama ilgili geliyordu. "Senin için her şey yolunda mı Ashton?"

Ona kocaman gülümsedim. "Evet, iyiyim aslında, sadece burada yatmaktan keyif alıyorum."

"Hmm, iyi zaman geçirdik, değil mi? Yakınlaşmamız..."

"Bèl bagay," diye fısıldadım mutlu bir ışıltıyla. "Kesinlikle harika."

"Ooh, eski dillerinizden biriyle konuşmalı uzun zaman oldu. Bunu duymak hoşuma gidiyor. Böyle konuştuğunda sesin çok egzotik çıkıyor. Heyecan verici."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kıkırdadım. "Daha önce kimsenin bunu söylediğini duyduğumu sanmıyorum. Genelde insanlar eski dillerde konuştuğum için tuhaf olduğumu düşünürler. Bu yüzden benden uzak dururlar."

Bu beni daha çok yapmaya iten şeydi. Bununla insanları kendimden uzaklaştırdım ama bu benim için sorun değildi çünkü yalnızken rahattım. Şimdiye kadar. Aslında Evan da bundan hoşlanıyordu ve Tamara da hemen hemen aynı şeyi bana söylemişti ki bu çok özeldi. Evet, burası gerçekten de benim için dünyadaki en iyi yerdi.

Frederick komik ve havalıydı, onunla gerçekten iyi anlaşıyordum.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim. "Bu gerçekten harika bir davranış. Umarım eski diller konusundaki yeteneğim bu kitap konusunda bize yardımcı olabilir. Şimdiye kadar bana yardımcı oldu..."

"Savaş da öyle, değil mi?" Frederick sırttı. "Günü kurtaracağız, değil mi?"

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kıkırdadım. "İşte bu gerçekten bir şey olurdu."

"Sana inanıyorum, Ashton. Bil diye söylüyorum, hepimiz inanıyoruz. Umarım bunu biliyorsundur."

Keşke... işte bu bir hayalin gerçekleşmesiydi. Tome ve rune ile neler olduğunu öğrenebilseydim. Savaş çabalarına yardımcı olursa, o zaman her şey inanılmaz olurdu. Ben ve haremim sonunda hayatlarımıza başlayabilir ve bunun bizi nereye götürebileceğini görebilirdik. Çünkü bundan sonra başımıza neler geleceğini bilmek isteyen tek kişi ben değildim. *Az önce olanlardan* sonra, aramızda daha fazlası olmalıydı. Öyle değil mi?

Frederick arkasını döndü ve tekrar uykuya daldı ama ben hâlâ uyanıktım. Ancak şimdi düşüncelerim sadece kitapta kalmıştı. Henüz hepsini çözememiştim, hâlâ yapmam gereken çok şey vardı ve şimdi bir an önce işe koyulmak istiyordum. Uyumuyordum, değil mi? Artık dinlenmiyordum bile, o halde neden bu zamanı faydalı bir şey yaparak geçirmeyeyim?

Frederick, dünyayı kurtarmam ihtimaline karşı, bu işe girişmem için bana ilham vermişti. Yararlı *bir şeyler* yapabileceğim fikri harikaydı. Buna ihtiyacım vardı. Kimseyi rahatsız etmeden çarşafların altından sıyrıldım ve parmak uçlarımla odayı geçerek masaya gittim. Kitabı gördüğümde içimi heyecan kapladı, heyecanlandım ve işe koyulmak için enerji topladım, bunu yapmayı uyumaya tercih ederdim.

Diğer herkes uyku anlarını seviyor olabilirdi ama ben sabah onlar için her türlü bilgiye sahip olmaktan heyecan duyuyordum.

"HAILŌZA ĪVA ŚURŪ'ĀTA HAI. IHA SAMĀM HAI BURĀ'Ī DĒ UṬHAṆA
DĀATĒ

jī'undē jī āpaṇī navīm hakīkata nū savīkāra karana dā. Dunī'ām uha
baṇa jāvēgī jō isadī hamēśām niradhārata kītī ga'ī sī. Hailōza īva ika
navīm hakīkata dī śurū'āta hai."

Cadılar Bayramı arifesi. Cadılar Bayramı. Bu metinde bundan çok
bahsedildi. Cadılar Bayramı her şeyin merkeziydi, özellikle de bu ikinci
bölümde. Hangi kadim dilin kullanıldığı önemli değildi, Cadılar Bayramı
gecesi hep oradaydı. O gecede kesinlikle iblislerin ilgisini çeken bir
şeyler vardı. Gündönümü olduğunu hayal ettim. Bu bizim dünyamızla
onları arasındaki büyü engelleri zayıflatıyordu.

Cadılar Bayramı zaten bildiğimiz bir şey olabilirdi, ancak bu metinde
doğrulanması, bu kitapta gerçekten ilerlememize yardımcı olacak bir
şeyler olabileceğini bilmemi sağladı. Okumaya başladığımda zaman
kayı olur diye korkmuştum ama artık öyle olmadığından emindim.

Ancak de kafam biraz karıştı. Elimde birkaç yapboz parçası
olabilirdi ama onları nasıl bir araya getireceğime dair henüz hiçbir
fikrim yoktu.

Bir an için kalemi bıraktım ve sadece bir dakika dinlenmek için
başımı ellerimin arasına aldım. Henüz pes etmeye niyetli değildim.

"Ashton." Vay be. Tek uyanık olanın ben olduğumu sanıyordum
ama öyle değilmiş. Tamara beni arkamdan yakaladı ve kollarını bana
doladı. "Ne yapıyorsun? Bütün gece ayakta çalıştığına
inanamıyorum. Paramparça olmuş olmalısın."

Yüzünü boynuma gömdü ve aşırı hassas tenimi öptü, bu da beni
hemen hayata döndürdü. Kahretsin, vücudumda alevler yükseliyordu.
Dün gecenin beni doyurmuş olabileceğini düşünmüştüm ama sanki
yeniden alev almış gibiydim.

Bu his, bu arzu, bu kimya hiç bitmeyecek miydi?

"Çalışıyordum," diye itiraf ettim. "Bu metni deşifre etmeye
çalışıyorum. Artık üzerimde baskı hissetmeye başladım. Bunun işe
yarayıp yaramadığını görmek için bu işi gerçekten bitirmek
istiyorum."

Yanağımı usulca öptü. "Sen *son derece* yararlı birisin. Bu yüzden
sizin için bir şey yapacağım. Senin için bir şey yapacağım.

Şimdi giyin ve sana bir kahve getireyim. Hatta belki biraz da kahvaltı. En azından bunu ."

"Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin..." Tamara'nın benim için bir şey yapmak zorunda hissetmediğinden emin olmak için sandalyemde hızla döndüm. Ama planladığım gibi olmadı çünkü Tamara onunla yüz yüze geldiğimde benden faydalandı. Yanaklarımı kavradı ve dudaklarını hızla dudaklarıma çarptı. Dün gece kesinlikle doyamadığım ve muhtemelen hiçbir zaman doyamayacağım dolgun, güzel dudakları.

Öpücük kelimeleri ciğerlerimden söküp aldı. Zaten ne söylediğimi bile zar zor hatırlıyordum. Dudaklarının üzerimde öyle büyülü bir gücü vardı ki, kesinlikle . Tek istediğim ona sonsuza dek sarılmaktı.

"Bütün sabah burada kalıp seni öpmek isterdim," diye kıkırdadı geri çekilirken. "Ama gerçekten gidip sana bir kahve getireceğim çünkü en azından bunu yapabilirim."

Onun uzaklaşmasını izledim, bunu yaparken zevkle çarpıyordu. Vay canına, o gelmiş geçmiş en özel kadındı, kesinlikle ona aşık oluyordum, havada , başa çıkabileceğimden emin olmadığım duygulara dalıyordum ama yine de oluyordu.

EVAN

"**Y** *Hâla* çalışıyor musun?" Sonunda gözlerimi açıp sabah ışığının içeri girmesine izin verdiğimde şok içinde nefes nefese kaldım.

"Vay canına, Ashton, sen

Yorgun musun? Dün gece bir saniye bile uyandığımda seni masanın başında çalışırken gördüm ve sen... durmadın..."

Ashton bana gülümsemek için döndü. Biraz yıkılmış görünüyordu ama aynı zamanda enerjikti de - bedeni bitkin ama beyni ateşlenmişti.

"Metnin ikinci kısmını neredeyse tamamen çevirdim," dedi sesinde canlandırıcı bir coşkuyla. Ashton'ın bu halinin müthiş olduğunu düşünüyordum, çünkü elimizdeki sorunu çözme konusunda çok hevesli ve heyecanlıydı. "Ve Cadılar Bayramı'ndan çok bahsediyor. Bu, yazımın bu bölümünün ana aşaması, bu da yaklaştığım anlamına geliyor. Bir sürü başka notum var ama henüz ne anlama geldiklerini tam olarak bilmiyorum."

Yatakta biraz daha dik oturdum. "Ründen henüz bahsedilmedi mi?"

Rün kesinlikle bir şeydi. Ben ve Frederick rünler hakkında çok şey okumuştuk ve bir şey bulmaya yaklaştığımızı biliyorduk ama bu çok zordu. Kütüphanedeki tüm ders kitapları bize hikâyenin tamamını anlatmıyordu, bu da çok sinir bozucuydu. Ashton bağlantıyı bulabilirse, her şey harika olacaktı.

"Yakın olan 'pyha' kelimesinden bahsedildi," diye düşündü Ashton. "Ayrıca 'grámma tou rounikoú alfávitou' da çok uzak değil.

Ama henüz doğrudan bir şey yok."

"Keşke size daha fazla yardımcı olabilseydim," dedim üzülerək. "Ne yazık ki eski dillere hiç yeterince ilgi göstermedim. Sanırım bu kadar önemli olacağını hiç bilmiyordum. Belki de dersleri daha dikkatli dinlemeliydim, ne dersiniz?"

"Evan, hayır," dedi Ashton yumuşak bir sesle, sesi bana güven veriyordu. "Sen de yardım ettin, eğer tüm bunlar düşündüğümüz gibi çıkarsa, o zaman sen keşfettin. Eser odasında o kadar çok zaman geçirdin ki bu sandığı yeni bir bulgu olarak fark ettin. Başka kimse bunu fark edemezdi. Eğer şey varsa, en önemli katkı senden geldi."

"Hâlâ anlamıyorum, biliyor musun?" diye ona sırrımı açtım. Diğerlerinin de beni dinlediğinden emindim ama sadece Ashton'a odaklanmıştım çünkü onun bu konudaki fikrini öğrenmem gerekiyordu. "Sadece *oradaydı*, biliyor musun? Bana garip geliyor."

"Evet, sayılır, değil mi?" Ashton'ın en azından bu konuda benimle aynı fikirde olduğunu bilmek güzeldi - bana verecek bir cevabı olduğundan değil. "Hem yılın bu zamanında, tam da tüm bunlar ." Notlarına bakmak için arkasına baktı. "Biliyor musun, bu notlarda bize bir cevap verebilecek bir şeyler olabilir. Daha fazla okuma yapmam gerekiyor."

Kapı pat diye açıldı ve Tamara bir elinde bir kutu içinde bir yığın kahve, diğerinde yiyecek poşetleriyle koşarak içeri girdi. Bize kahvaltı ayarlamıştı, ne efsaneydi ama. Haremde bir araya gelmeden önce Tamara'nın bu kadar tatlı ve şefkatli olabileceğini hiç bilmiyordum. Onun sert ve sivri olduğunu sanırdım. Bu bana sadece bir kitabı kapağına ya da ilk izlenimlerine göre yargılamamam gerektiğini hatırlattı.

Ne yazık ki, yemeklerin görüntüsü ve kahvenin kokusu, yaptığımız konuşmayı unutturmak için yeterli bir dikkat dağıtıcıydı. Ama aklımın bir köşesinde kalmıştı ve Ashton'la tekrar konuşmam gereken bir zaman olacağını biliyordum. Belki biraz daha okuma yaptıktan sonra - neler olup bittiği hakkında çok daha fazla şey bilmeye en yakın oydu.

Artık aramızda yeni bir yakınlık vardı, hepimiz yemek yerken aramızda bir bağ oluşmuştu. Bir haremın parçası olmam gerektiğini hiç düşünmemiştim.

aktif olarak aramamış olmamın büyük bir parçasıydı, ama şimdi bunun bir parçası olmayı gerçekten sevdim. Müthiş bir şeydi.

"Demek çeviriye yaklaşıyorsun?" Tamara, sesinde yoğun bir gurur duygusuyla Ashton'a sordu. "Bu harika Ashton. Hepsini çevirdiğimizde ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun? Eğer yaklaşan savaşla bir bağlantısı *varsa* tabii."

Ashton tek omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım dekana söylememiz gerekebilir. İtiraf etmeliyim ki bunu yapmak beni biraz tedirgin ediyor."

"Öyle mi?" Tamara merakla başını iki yana eğdi. "Nedenmiş o? Bu savaş kazanmak için ihtiyacımız olan bilgiye sahip olduğumuz ortaya çıkarsa, yapmamız gerekeni yapmayarak başımızı belaya sokamayız, değil mi?"

Sırayla hepimize baktı. Gözleri üzerimdeyken bir kez başımı salladım. Haklı olduğundan oldukça emindim. Sonunda işe yarayacak bir şey üzerinde çalışıyorsak başımızı belaya sokacak hiçbir şey yoktu. Ama öte yandan, eğer başımız belaya girerse, asıl belaya giren ben olacaktım. Yani, sandığı bulan ve peşine düşen bendim. Haremdeki huzursuzluk ve eldeki görevler nedeniyle herkesin dikkatinin kolayca dağılacağını bilerek diğer herkesin dikkatinin dağılmasına izin veren bendim.

Urgh, şimdi görebiliyorum. Bayan Simmons, Jack çok iyi giderken onu görevden aldığım için bağıırıyordu. Muhtemelen beni Akademi'den atmakla tehdit edecekti. Ama umarım bunu yapmazdı.

"O zaman belki de fakülteye söylememiz gerekecek," dedi Tamara memnuniyetle. "Çünkü bu savaş başlamadan önce bizi kurtarmak anlamına geliyorsa..."

Bang, bang, bang. Bam, bam, bam.

Yatak odasının kapısı beklenmedik bir şekilde çalındı ve hepimiz şok içinde donup kaldık. Gözlerimiz kapıya doğru ama hiçbirimiz açmak için hareket etmedik. Odayı ani bir korku duygusu kapladı çünkü hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyorduk. Hiçbirimiz diğer tarafta kimin olduğunu görmek için girişimde bulunmak istemedik.

"Kim o?" Frederick fısıldadı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Tamara?" Tanrım, Bayan Simmons'mış. Tamam, bu işleri değiştirdi. "Orada mısın? Eğer gerçekten buradaysan içeri girip seninle konuşmam gerek..."

Tamara ayağa kalktı ve neredeyse parmak uçlarına basarak odayı geçti. Çok gergindi. Onu rahatlatmak için uzanmak istedim ama bunu yapamayacak kadar donmuştum.

"Bayan Simmons," dedi kapıyı açarken sesi titreyerek. "Her şey yolunda mı? Kütüphaneye gitmeden önce bir şeyler yiyorduk da..."

Bayan Simmons, Tamara'nın ağzından çıkan tek bir kelimeye inanmış gibi görünmüyordu, ama aynı zamanda çok da umursuyor gibi görünmüyordu, bu da kaşlarımın şok içinde birbirine çarpmasına neden oldu. Neler oluyordu böyle?

Tabii ki ilk içgüdülerim zaten öğrenilmiş olduğumuz yönündeydi. Neler olup bittiğini açıklamak için fakülteye gitmemize gerek yoktu, çünkü ne yaptığımızı zaten biliyorlardı. Kahretsin.

"İşler değişti," diye Bayan Simmons, kelimeleri sivri ve keskin kenarlı. "Bugün kütüphanede araştırma yapmak için size ihtiyaç duyulmayacak. Ülkenin dört bir yanındaki portalları korumak için belirli haremle seçildi çünkü Cadılar Bayramı'na yaklaşıyoruz ve güvende olduğumuzdan emin olmamız gerekiyor."

Sesi çaresiz ve stresli geliyordu. Bayan Simmons aklını kaçırmış gibi görünüyordu. İşler kötü. Gerçekten kötüydü. Bu odaya kilitlenmiş, burada ne yaptığımıza odaklanmıştık ve işlerin ne kadar kötüye gittiğini görememiştik. Fakülte endişelendiyse, bu korkutucuydu.

"Ne demek istiyorsun?" Tamara talep etti. "Buna biz de dahil miyiz?"

"Evet, öyle," diye onayladı Bayan Simmons. "Siz kesinlikle seçilmiş haremlelerden birisiniz. Özel görevinizi belirleyebilmemiz için ana salona gelmeniz gerekiyor. Şimdi toparlanabilir misiniz, çünkü bu acil bir mesele?"

Sertçe yutkundum. Kahretsin, bu çok korkutucuydu. Bayan Simmons'ın gözleri bir şey saklıyormuş gibi ileri geri gidip geliyordu.

"Elbette, yapabiliriz." Tamara bize şok olmuş bir bakış atmak için geri döndü. "Evet, bunu yapabiliriz. Bunun için bir neden var mı? Sadece neler olduğunu bilelim diye..."

"Tehdit sadece daha belirgin hale geliyor, hepsi bu."

Kulağa pek hoş gelmedi. En azından benim için. Herkesin bu konuda ne düşündüğünü bilmiyordum ama sinirlerimin gerildiğini hissediyordum. Bayan Simmons'ın gitmesini beklerken karnımı sıktım, böylece nihayet konuşabilecek ve tüm bunların ne anlama geldiğini çözebilecektik. Önce bunu çözmem gerekiyordu.

Kapı Bayan Simmons'ın arkasından kapanır kapanmaz Ashton, "Vay canına, bu çok etkileyiciydi," dedi. "Bütün bunlar da neydi böyle? Şimdi gitmek zorunda mıyız?"

"Bu beni gerçekten endişelendiriyor," diye itiraf etti Tamara. "Bilmiyorum ama bu konuda başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Tüm bunların neyle ilgili olduğunu görmemiz gerekecek. Yanımıza ne alacağız? Tüm eşyalarımızı geride bırakamayız, değil mi? Tome ve rune? Araştırma yapacak zamanımız olmayabilir ama onları yanımıza almalıyız."

Ashton gibi ben de buna şiddetle katılıyordum. İkimiz de eşyaları burada bırakmanın ideal olmayacağını biliyorduk. İnsanlar odamızı arayıp tome ve rune'u bulabilirdi. O zaman bize ne olacaktı? Bilgiye de mi? Ashton eski diller hakkında tanıdığım *herkesten*, hatta fakülteden bile daha çok şey biliyordu. Kelimeleri nasıl çözeceğini ve deşifre edeceğini bilen tek kişi oydu.

Ama sandık... muhtemelen onu geride bırakmamız ve iyi saklamamız gerekecekti. Sandıktan çıktığından beri, rün ve tome ağırlaşmamıştı - sandığı taşımaktan kaçınmayı tercih ederdim, çok teşekkür ederim.

"Pekâlâ, eşyalarımızı toplayalım," dedi Jack başını ciddi bir şekilde sallayarak. "Sonra da neler olup bittiğini öğrenmek için salona gidelim. Nereye gitmemiz gerektiğini ve ne yapmamız gerektiğini öğrenin. Ayrıca savaşmamız gerekirse diye hazırlanmalıyız."

Eşyalarımızı toplamak için hepimiz kendi odalarımıza geri dönmek zorunda kaldık çünkü harem odasında her şeyimiz yoktu. Dürüst olmak gerekirse, yalnız geçirdiğim zaman tüm kafamda toparlamama pek yardımcı olmadı. Düşüncelerimde daha derinlere inebilirdim ve

Endişeler. Bu işte beni kadar *garip* bir şeyler vardı. Akademi'nin güvenli ortamından ayrılıyor olmamız mı, yoksa savaşmak zorunda kalabileceğimiz gerçeği mi? Belki de savaşa *hiç* hazır olmadığım fikriydi.

Ama bu konuda ne hissederek hissedelim, bu girecektik. portalı korumakla görevlendirilmiştik, muhtemelen harem olarak araştırmada pek başarılı olamadığımız için. Bayan Simmons muhtemelen bizi yoldan çekmek için hemen gönüllü olmuştu. Savaşmamızdan nefret ettiğini biliyordum ve gitmemiz onun için çok daha kolay olacaktı.

Yine de bu hazmetmemi kolaylaştırmadı. Bu bana sadece birlikte çalışmanın bizim için kolay olmayacağını gösteriyordu. Biraz daha iyi anlaşıyor olabilirdik ve iletişimimiz geliyordu, ama bu yeterli miydi?

Sonunda ihtiyacım olan her şeyi topladım ve haremimle karşılaşacağım salona doğru yola çıktım. Onların da tıpkı benim gibi çantaları vardı ve yüzlerinde aynı gergin ifade vardı.

"Az önce nereye gitmemiz gerektiği söylendi," diye fısıldadı Tamara bana. "Üzgünüm, sizi beklemeye çalıştık ama biraz aceleci davrandık. Gitmemiz için acele ediyorlar."

"Yani?" Aman Tanrım, bu olması gerekenden çok daha korkutucuydu. "Nereye gidiyoruz? Hangi geçidi ? Yakınlarda mı?"

Tamara başını hızla salladı. "Hayır, bize verilen görev bu değil. Diğer harelere sadece bir yer verildi ama Bayan Simmons bizim için yanlış anlamış. Bize kontrol için üç yer verildi. Eğer orada endişelenecek bir şey varsa, o zaman destek çağırmamız gerekir, ancak bunlar Akademi dekanının daha az yerler. Diğer haremle geçmişte iblislerin geçmesini engellemek için büyülü bariyerler kurmuşlardı. Sadece her şeyin olduğundan emin olmamız gerekiyor."

Uh oh. Bunun beni neden daha da gerdiğinden emin değildim ama germişti. "Üç mü?"

"Evet. Big Ben, Standing Stones ve Conway Kalesi." "Çok zorlu bir yolculuk olacak, değil mi?"

Bence bu görevi büyücüler yerine şekil değiştirenlerden oluşan bir hareme vermek daha verimli olabilirdi - özellikle de

şekil değiştirenler uçabilirdi. Ama bana bağlı değildi, değil mi? Kütüphane araştırması söz konusu olduğunda Akademi'nin bizden istediklerini yeterince dinlememiştik, bu yüzden bu görevden şikâyet edemezdik. Sadece etmemiz gerekiyordu.

"İyi bir arabam var," dedi Frederick bize. "Hepimiz onu kullanabiliriz."

Tamam, hazır gibiydik. Big Ben'e giderken. Binadan birlikte çıktık, hiçbirimiz kendimizi neye bulaştırdığımızı tam olarak bilmiyorduk...

"HİÇBİR ŞEY YOK," DIYE ILAN ETTİ TAMARA SONUNDA, UZUN BİR ARADAN SONRA YENİK DÜŞMÜŞTÜ.

Big Ben'i ve ilgili portalı aramakla geçen bir saat gibi. O uzun yolculuktan sonra hiçbirimiz buna hazır değildik ama elimizden geldiğince işe koyulduk. "Üzerinde Cadılar Bayramı'nın tarihi olan grafiti dışında, burada endişelenecek bir şey yok. Portal ölmüş de olabilir. Bizden önce buraya gelen harem harika bir iş çıkarmış."

"Peki, ne yapacağız?" Merakla sordum. "Duvar yazısının fotoğrafını çektim ve Akademi'ye bir şey bulamadığımıza dair bir raporla birlikte e-posta ile gönderdim, ama muhtemelen bunu zaten biliyorlar, değil mi? Bunun yeni bir bilgi olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım Standing Stones'a gidiyoruz, değil mi?" Jack de aynı fikirdeydi. "Orada bir şey bulamazsak Conway Kalesi'ne gideriz. Yola devam etmeliyiz."

Derin bir iç çektim ve başımı salladım. "Evet, sanırım haklısın. Londra'da o kadar da kötü bir his yok, değil mi? İskoçya'da hissettiğim negatif enerji orada yok. Bence yola devam etmemizin zamanı gelmiş olabilir."

Tamara derin bir nefes aldı. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Hiç de olumsuz hissettirmiyor. Büyü iblisleri ve kötülüğü buradan uzak tutuyor."

"Yani, taşıyor muyuz?" Kontrol ettim. "Görevimize devam ediyoruz." "Öyle görünüyor." Tamara hafif bir gülümsemeyle başını salladı.

dudaklarında. "Fikrimizi değiştirmeden önce harekete ."

Hiçbirimiz bu konuda hevesli değildik ama yolculuğun bir sonraki bölümüne başlamak için hepimiz arabaya geri döndük. Ashton anahtarları bana verdi çünkü araba kullanma sırası bendeydi. Bir şey bulmak için sabırsızlanmıyordum, çünkü bu bizi tehlikeye atabilirdi, ama aynı zamanda, eğer bir şey bulamazsak, bu bütün günü boşa anlamına gelirdi, oysa kitap üzerinde biraz daha çalışabilirdik.

Bununla gerçekten bir yere varıyorduk ve ne okuduğumuz, ne öğrendiğimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim - dünyayı iblislerden savunma zamanı geldiğinde işimize yarar diye.

TAMARA

"T Amara, buradayız," dedi biri beni için omzumu hafifçe sarsarken.
"İyi misin? Özür dilerim.

sizi rahatsız etmek istemem ama..."

"Conway Kalesi mi?" Yüksek sesle esneyerek yukarı doğru uzanırken mırıldandım.

Frederick bana "Hayır, Conway Kalesi'ne gidemeyiz," dedi. "Kapalı, o yüzden bu gece için bir otel odası ayırttık. Bu şekilde sabah ilk iş gidebiliriz. Merak etmeyin, Bayan Simmons'a çoktan söyledik."

Birkaç dakikalığına dinlenmek için gözlerimi kapattığımdan beri çok şey oldu sanırım, tam olarak uyumaya niyetim yoktu ama belli ki kendimi durduramadım.

"Ah doğru." Gözlerimi ovuşturdum, umutsuzca biraz uyanmaya ve yaşayanlar diyarına geri dönmeye çalışıyordum. "Tamam güzel, şimdiden bir oda ayarladık mı?"

"Bir harem odası, evet. Umarım sizin için sorun olmaz. Bu seçeneği tercih etmenin en iyisi olacağını düşündük..."

Yutkundum ve başımı salladım. Akademi'de harem odasına tıklılmıştık, bu yüzden Bayan Simmons ne yaptığımızı çok derinlemesine araştırmaya çalışmadı. Ama şimdi bunu aktif olarak seçiyorduk ki bu çılgıncaydı. Bu, gerçek bir harem olmaya bir adım daha yaklaşmak demekti - buna karşı olduğumdan falan değil, sadece korkutucuydu.

Oda anahtarlarını alıp odaya doğru ilerlerken kendimi hâlâ bir rüyadaymışım gibi hissettim - tam olarak uyanık değildim - dünya sisliydi ve tuhaf bir şekilde büyüyle doluydu. Ama kesinlikle olumsuz bir şekilde değil. Burada kötülük falan yoktu. En azından otelde yoktu ve her şeyin gidişatına bakılırsa Conway Kalesi'nin de iyi olacağını varsaymak zorundaydım. Parmaklar çapraz.

"Artık gerçekten biraz iş yapabiliriz!" Ashton odamızın kapısından içeri dalarken bunu ilan etti. "İyi ki arabada çok uyumuşum çünkü şu anda tamamen uyanığım ve metnin üçüncü bölümünü çevirmeye başlamaya hazırım."

Kahretsin, ben yatağa girip biraz daha uyumaya hazırdım, Ashton ise harekete geçmeye hazırdı. Tüm bunlara onun kadar bağlı olmadığımı fark ettiğimde suçluluk duygusuna . Kahretsin, kıyametin sadece birkaç gün kalmıştı. Kafamı kışkımdan çıkarmam gerekiyordu.

"Peki, hepimiz ne yapabiliriz?" Gerçekten hissettiğimden çok daha güçlü bir şekilde sordum. "Sana yardım için ne yapabiliriz, Ashton? Bunu tek başına yapmaya devam edemezsin."

Bana biraz gergin bir bakış attı, sanki ne demek istediğimi anlamamış gibiydi. Adam her zaman o kadar bağımsızdı ki, sadece kendine güveniyordu, neredeyse diğer insanlardan nasıl yardım isteyeceğini bilmiyordu. Ama artık buradaydık, öğrenme zamanı gelmişti.

"Ashton, bize yapacak bir şeyler ver, yardım etmek istiyoruz."

"dillerden anlayan tek kişi benim..."

Yenilgiyle iç çektim. Elbette bunu tek başına yapmak zorunda olmasının nedeni buydu. Sadece işe yaramaz ve hiçbir şey yapamamışım gibi hissetmekten hoşlanmıyordum.

"Biliyor musun," diye devam etti Ashton. "Gerçekten ihtiyacım olan şey sessizlik. Bu otelde bir restoran var, neden gidip bir şeyler yemiyorsunuz? Daha sonra bana biraz yiyecek getirin, ben de o zaman yerim. Sizin için nasıl olur?"

Midem öfkeyle gurulduyor, benim adıma Ashton'a cevap veriyordu. Gerçekten açlıktan ölüyordum ama bütün işi Ashton'a iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum.

"Lütfen, git," diye kıkırdadı. "Eminim bunu tercüme ettirdikten sonra yapacağımız çok şey olacak."

Umarım doğruyu söylüyordur, çünkü artık çok daha uyanıktım ve bir şeyler yapmaya, rolümü oynamaya hazırdım. Tüm bu enerjiyi topladığım anda gidecek hiçbir yerimin olmaması biraz can sıkıcıydı. Sanırım akşam yemeği dışında.

Ben ve diğer çocuklar odadan çıktık, asansöre giderken Jack elimi tuttu. Küçük kilitli kutuya girdikten sonra, otelin içinde restorana doğru ilerlerken, haremimin çoğuna ve bu adamlardan nasıl hoşlanmamış olabileceğimi merak ettim. Hepsi kendi tarzlarında mükemmeldi. Yüzüme hoş bir gülümseme getiriyorlardı, bu da dünyanın geri kalanı pratikte parçalanırken harikaydı. En azından sabit olarak onlara sahip olmak harikaydı.

"Gülümsemeni çok seviyorum Tamara," dedi Evan tatlı bir sesle ve tüylerim diken diken oldu. "Her zaman bir odayı aydınlatıyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Teşekkürler."

Parmağını yanağımda gezdirdi ve bana doğru . "Kesinlikle . Şu anda odaklanmamızı ve devam etmemizi sağlayan tek şey senin o gülümsemen. Bu hepimiz için zor bir durum ama senin ışığın hepimize yardımcı oluyor."

"Gerçekten mi?" Buradaki gruba getirdiğim rol bu muydu? Hafiflik mi? Ateşli ruhumun her zaman olumsuz bir kişilik özelliği olduğunu düşünmüştüm ama şu anda öyle görünmüyordu. En azından Evan bana bundan daha fazlası olabileceğini göstermeye çalışıyordu. "Vay canına, ne diyeceğimi bilemiyorum. Gerçekten çok . Böyle hissettiğini bilmek güzel."

"Hepimizin var," diye kabul etti Frederick. "Sen uyurken senin hakkında konuştuğumuzu duymadığına şaşırdım." O güldü ve ben de katıldım. "Hepsi iyi şeyler tabii ki."

"Çoğunlukla iyi şeyler," diye alay etti Jack. "Seninle ilgili her şey mükemmel değil Tamara. Bu yüzden sen ve ben her zaman çatıştık."

Gözlerimi devirdim ve güldüm. Aslında Jack'in alay etmesine aldırımıyordum. Bu değiştirmek istemediğim şeylerden biriydi, çünkü haklıydı. Fikirlerimiz çok farklı olduğu için hareme alındığımızdan beri pek çok kez çatışmıştık ama eğer bunun bizim için işe yaramasını sağlayacak bir yol bulabilirsek, o zaman olsun. Bu . Eğer biraz sataşma ve şakalaşma da dahilse, ben varım.

"Hiçbir zaman mükemmel olacağıma söz vermedim, o yüzden ne alırsan onu alırsın."

Alaylar yemek boyunca devam etti ve diğer çocuklar da katıldı. Biraz neşelenmek ve onlarla birlikte gülmek güzeldi. Son zamanlarda ne kadar ciddi olduğumuzu, ne kadar odaklandığımızı görmemi sağladı, ki bu elbette gerekliydi çünkü gereken potansiyel bir dünyanın sonu vardı, ama eğer her şey sona ererse...

Birazcık da olsa eğlenmek güzeldi.

Yine de Ashton'ın burada olup bize katılmamasına üzüldüm. İşine devam etmek için sessizlik istediğini biliyordum ama yine de utanç vericiydi. Kendimi, o burada olsaydı hissedeceğim kadar iyi hissetmiyordum. Hepimizin bir arada olmasının verdiği bir his vardı... şey, bu hissin ne olduğundan tam olarak emin değildim. Tarif edilemezdi. Sanırım buna en yakın kelime 'ev' olurdu. Onlar benim evimdi.

Sonunda, muhtemelen odadan yeterince uzun süre uzak kaldığımızı fark ettik. Ashton'ın şimdiye kadar çok acıkmış olması gerektiğini bilerek bir kutu dolusu yiyecek aldık ve odaya geri götürdük. tam olarak bıraktığımız yerde, masanın başında oturmuş, kitabın üzerine eğilmiş, hararetle notlarını karalarken bulduk.

"Ashton, kısa bir mola vermenin zamanı geldi," diye onu boş yere bilgilendirdim. Odaya girdiğimizi bile fark kadar okuduğu şeye dalmıştı. "Ashton, yemeği hâlâ sıcakken yemeni tercih ederim."

Ellerimi omuzlarına koydum, bu da onun sıçramasına ve etrafında dönmesine neden oldu. Neyse ki sözünü kestiğim için bana kızmamıştı.

"Kusura bakmayın, geldiğinizi duymadım." Kutuyu benden aldı ve açtı. "Aman Tanrım, bu harika görünüyor."

Çok teşekkür ederim."

O yatağına uzanırken biz de yatağın üzerinde oturduk ve Ashton'ın metnin üçüncü bölümünden şimdiye kadar öğrendiklerini açıklamasını dinledik. Şu anda hala tüm bunların ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi, ama kesinlikle daha da yaklaştığımızı hissediyordu.

O da heyecanlıydı, konuştuğu her kelimededen bu anlaşılıyordu, neredeyse heyecanlı bir çocuk gibiydi. Eskiden onu sessiz ve içine kapanık biri olarak gördüğüme inanamıyordum, ama onun pek çok insanın göremediği farklı bir yönü vardı. Şu anda bizim dışımızda, ki bu gerçekten çok özeldi. Çok şey ifade ediyordu.

Akşam yemeğinde birlikte yaşadığımız eğlenceden Ashton'ın şu anki neşesine kadar gecenin getirdiği baş dönmesine kapılmış olmalıyım. Bunu bana neyin yaptırdığından emin değildim ama yataktan sıçradım ve Ashton'ı öpmek için odanın diğer ucuna koştum. Hâlâ konuşurken yüzünü tutup kendime çektim ve dudaklarımızı birbirine bastırdım. Ona karşı koyamıyordum, o kadar sevimliydi ki.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca birbirimizden ayrılamadık, ama sonunda bunu başardık - heyecanlı ruh hali benim için hiçbir yere gitmemiş olsa da. Aksine, daha seksi ve daha yoğun hissediyordum. Alt dudağımı ısırdım, bunu gerçekten yapmak üzere olup olmadığımı merak ediyordum. Bunu *yine* başka bir seviyeye *mi* taşıyacaktım?

Kimi kandırıyordum ki? Tabii ki şaka yapıyordum. Dünyanın sonu geliyordu. Birlikte bir otel odasından en iyi şekilde yararlanmak için bir zaman varsa, o da şimdi idi.

Parmaklarımı şıklattım ve cep telefonumdan müzik yayılmaya başladı. Gözlerini yakalamak için etrafımda döndüğümde çocuklar biraz şaşkın görünüyordu, ama derin bir merak unsuru da vardı. Sırada ne olduğunu bilmek istiyorlardı.

Üstümün etek ucunu kavradım ve müzik eşliğinde kalçalarımı hareket ettirirken üstümü çıkarmaya başladım. Daha önce hiç bu kadar seksi hissetmemiştim, hiç kimse bana gözlerinde böyle bir arzuyla bakmamıştı. Bu sarhoş ediciydi. Doyamıyordum. Bu adamların beni görmesini istiyordum, her şeyimi. Tamam, beni daha önce de görmüşlerdi ama bu biraz aceleyle gelmişti, biraz aceleliydi, biraz baş döndürücüydü.

Hepimiz o anın sıcaklığıyla olan bitene kendimizi kaptırmıştık. Ben de bundan büyük bir avantaj sağladım ve üstümü başıma geçirdim. Değişiklik olsun diye kendimi bir tanrıça gibi hissetmek garip bir şekilde özgürleştiriciydi.

Alçaldım, artık burada neler olup bittiğini anladıkları için çocuklardan yuhalamaları duyuyordum. Tezahüratları bağımlılık yapıyordu, daha fazlasını istiyordum, bu yüzden pantolonumu da indirdim. Onları tekmeleyip sadece iç çamaşırlarımla aptal gibi dans ederken özgürleşmişim... Yine de itiraf etmeliyim ki Jack de katılmak için ayağa fırladığında biraz rahatlamıştım. Onun soyunması eğlenceliydi ama bir şekilde hissettiğim seksiliği azaltmamayı . Aslında bu bana barda dans edip en iyi zamanımızı geçirdiğimiz geçen geceyi hatırlattı.

"Aman Tanrım!" Ashton oturduğu yerden zıplayıp pantolonunu indirerek hepimizi şaşırtınca kıkırdadım. Açıkçası böyle bir şey olduğunu bilmiyordum ama bunu görmek harikaydı. O da gevşemeye ve iyi vakit geçirmeye hazırды.

Büyü içimde dalgalanıyordu. her parçasını, her santimetrekaremi etkilediğini hissedebiliyordum. Öfkenin içimdeki güçleri ortaya çıkarmasına alışkındım ama bu başka bir şeydi. Şehvet ve arzu. Bu, tadına doyamadığım müthiş, elektriksel bir histi. Dürüst olmak gerekirse, en son birlikte olduğumuzdan daha yoğundu, ki bu sefer sadece anın etkisinde kalmadığımızı . Bu duyguların bizi nereye götüreceğini görmek için aktif olarak birbirimizle birlikte olmayı seçiyorduk. Bu, tahmin çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Tanrım, her şey değişmişti. Önceden takılıp fikirler değişmişti.

Önce Frederick beni öptü. Kollarını boynuma doladı ve şakacı bir tavırla dudaklarını usulca dudaklarıma yaklaştırdı. Ben de ona tutundum ve onu sert ve hızlı bir şekilde öptüm, ağzının benimkinin üzerindeki tadını kesinlikle seviyordum. Sıcaklık etrafımızda dönüyordu. Jack arkamdan bana doğru bastırdı, bunu yaparken parmaklarını bacaklarımin arka kısımlarında nazıkçe gezdirdi. bir külotumun lastiğine ulaşıyor ama asla daha ileri gitmiyordu. Benimle alay ediyor, daha fazla dayanamayacağım hale gelene kadar beni zorluyordu.

Bana istediğimi asla tam olarak vermiyordu, ama yavaş ama emin adımlarla ilerlediğimizi hissettiriyordu. Kendimi o kadar uzun süre bir arada tutabileceğimden emin değildim...

Etrafımda döndüm ama beklediğinden emin olduğum gibi onu yakalayıp öpmek yerine, elimi göğsüne bastırdım ve arkasındaki duvara çarpana kadar onu geriye ittim, sonra dudaklarımda muzip bir sırıtişla sütyenimin kancasını açtım ve ona doğru fırlattım. Jack onu yakaladı ve hiç düşünmeden ustalıkla uzanıp aldı.

"Güzel," diye mırıldandı. "Tanrım, Tamara, gerçekten çok güzelsin. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kadınsın."

Ben cevap veremedim Evan elimi tuttu ve biraz daha dans etmem için beni döndürdü. Üzerinde kelimenin tam anlamıyla tek bir kıyafet yoktu, bu da beni yarı kıkırdattı, yarı içimdeki tutkuyu kızarttı. Bu küçük dans partisi yatağa düşene ve gerçek sihir gerçekleşmeye başlayana kadar bekleyemezdim. Elbette, beklenti çok eğlenceliydi ve eğlenmekten çok keyif alıyordum, ama elbette, etli kısma da geçmek için sabırsızlanıyordum - bu adamları gerçekten keşfetmem gereken kısım.

Bu şekilde hep birlikte olduğumuzda, kendi koyduğumuz sınırları görmezden geldiğimizde, kendimizi en bağlı hissettiğimiz andı. Mükemmeldi. Bu duyguya bayıldım. Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum. Sadece kıyafetlerimi değil, gardımı da indirmiştım. kendimi görmeye izin veriyordum.

Oda etrafımızda dönmeye başladı, tüm erkekler vücudumun bazı bölgelerine dokunmaya başladı ve kesinlikle her yerde arzuyu ateşledi. Her yerde patlayan orgazmik uzay tozuyla tenim yanıyor olabilirdi ama yine de daha fazlasını istiyordum. Arzu beynimi bulandırıyor, doğru düşünemiyordum. Düzgün düşünmek de istemiyordum. Sadece *bunu* istiyordum. Bu adamları, doyamadığım bu muhteşem adamları.

Angie haklıydı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Onu bir dahaki görüşümde, ona çok teşekkür edecektim çünkü o en iyi karakter yargıcıydı. Benim göremediğimi görmüştü, burada bir şeyler olduğunu biliyordu, inanılmazdı.

Ama şu anda Angie'yi düşünemezdim, bu adamlar bana fısıldarken, bana dokunurken, beni tadarken ve sonunda bana istediğim her şeyi ve daha fazlasını verirken düşünemezdim.

FREDERICK

■ bir daha hareket edemeyeceğimi düşündüm. Ama kötü anlamda değil, sadece tamamen doyduğum ve harika hissettiğim için. Bu otel odasındaki yatağında uzanıp sonsuza kadar tavana bakabilirdim.

Dünyada en çok değer verdiğim insanlarla iç içe geçmiş uzuvlar. Aslında, Tamara kendini oturur pozisyona itmeseydi, hiç hareket etmeyebilirdim. Merakıma yenik ve ben de doğruldum.

"Ashton sonunda uyuyor," diye fısıldadı bana. "Uzun zamandır ilk kez uyuyormuş gibi hissediyorum. Umarım iyi bir gece çeker."

Alt dudağımı ısırdım ve Ashton'ın tüm çalışmalarının durduğu, okunmak için yalvardığı masaya doğru baktım. Hepimiz araştırmadan uzak durmuştuk çünkü Ashton sessizce alana ihtiyacı olduğunu söylemişti ama şimdi...

Şimdi biraz bakabiliriz. Yardım edip edemeyeceğimizi bile görebiliriz. Ashton birkaç gündür onu çok yakından inceliyordu. Belki de yeni bir gözle.

"Ashton'ın bulgularına bir göz atmalıyız," dedi Jack sertçe. Sözcükleri ağzımdan almıştı. Tanrıya şükür, çünkü sözlerimi gerçekten yüksek sesle söyleyip söylemeyeceğimden emin değildim. "Bakalım oradan çıkarabileceğimiz bir şey var mı?"

"Evet!" Evan da aynı fikirdeydi. "Hadi yapalım şu işi. Bence Ashton kendini çok zorladı."

Yataktan çıkarken hepimiz dikkatliydik ve Ashton'ın notlarına göz atarken çıplak kalmamak için üzerimize hemen bir tür gece kıyafeti geçirdik. Burada bir tür sistemi olduğunu ve kendisinin de bunu çok iyi anladığını *biliyordum*. Ama benim için çözülmesi neredeyse imkânsızdı - her şey karmakarışık görünüyordu.

Belli ki böyle hisseden tek kişi ben değildim çünkü diğer herkesin yüzünde aynı ifadeler vardı.

Tamara kaşlarını hafifçe çatarak, "Tamam, Cadılar Bayramı'yla ilgili her şeyi buldum," dedi. "Bu kısmı anlayabiliyorum. O zaman bunların hepsi kesinlikle oluyor. Bakın... Bu, Big Ben'de gördüğümüz grafitiyle uyuyor."

Başımı sallayarak onayladım. "Evet, bu yazının ikinci bölümünden, değil mi? Ve bu da Ashton'ın ilk bölümde üzerinde çalıştığı şey... *Oh!*" Bir an için olduğum yerde durdum. "Oh bekle, şuna bak. Bundan bahsettiğini hatırlamıyorum. Bu bölümde okulun kurucularıyla ilgili *pek çok şey* anlatılıyor. Büyücü Merlin, ilk ejderha Pendragon ve ilk druidess Tara. Onların soyundan gelenler de var, bu çılgınca değil mi? Ashton bunu başka birine söyledi mi?"

Tamara'nın yanaklarındaki tüm rengin süzüldüğüne şahit olmak için etrafıma bakındım. "İblisler okulun kurucularının soyundan gelenlerin peşinde mi? Çünkü ben onlardan biriyim."

Kahretsin, gözlerindeki korkuyu şimdi anlıyordum. "Özellikle böyle bir şey yazmıyor. Sanırım bunu ona sormamız gerekecek, eğer anladiysa."

"Tanrım, Tara'nın soyundan geldiğim için hep böyle bir baskı hissetmişimdir," diye inledi. "Ama şimdi çok . Yani, kendimi daha iyi bir şey için feda etmem , değil mi? Buna hazır mıyım bilmiyorum..."

Aman Tanrım! Ona evet, öne çıkması ve diğer herkes için kendini feda etmesi gerektiğini söylemek iyi ve güzeldi, *eğer* metnin bu kısmı bundan bahsediyorsa. Onu savunacağımızı ve kendini feda etmesine gerek kalmamasını sağlayacağımızı söylemek de kolaydı. Ama doğruyu söylemek gerekirse, ne diyebilirdik ki? Tüm bu olup bitenler hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu.

"Bir tek sen değilsin," diye söze girdi Jack. "Ben Merlin'in soyundan geliyorum."

Tamara hemen Jack'in yanına gidip ona sarıldı. Bir an için kendi kederlerinde kaybolmuşlar, geri kalanımızın anlayamayacağı bir şeye takılıp kalmışlardı. Anlamak istediğimden değil - bu, bir parçası olmamayı bir bağlantıydı.

Ama bu iki insanı kaybetme fikri kesinlikle öldürücüydü. Buna dayanabilmemin imkânı yoktu - onlar olmadan hepimiz kaybolurduk.

"Pendragon'un soyundan gelen kim?" Tamara sonunda fısıldadı. "şeyler hakkında en ufak bir fikrim yok. O kişiyi arayıp bulmayı hiç düşünmedim."

Yüksek sesle yutkundum. Şimdi Akademi'de silah dövmek ve onlar hakkında her şeyi öğrenmek için harcadığım zamanın yapabileceğim en faydalı şey olmadığını görmeye başlıyordum. Dilleri araştırabilir ya da Akademimizdeki insanların soyları hakkında her şeyi öğrenebilirdim, keşke bilseydim de öğrenseydim dediğim o kadar çok şey vardı ki. Şimdi başı dertte olan başka biri daha vardı.

"Dahası da var," dedi Evan ve hepimizi yerinden sıçrattı. Burada uğraşacak daha çok şeyimiz olduğunu neredeyse unutmuştuk. Kahretsin! "Buradaki kısım, Ashton'ın şu anda üzerinde çalıştığı kısım, metnin üçüncü kısmı..." Aramıza birkaç sayfa sıkıştırdı. "Bu, rün içeren bir büyü'nün malzemelerine benziyor. Şuna bir bakın."

Hepimiz sayfanın üzerine eğildik ve dikkatle inceledik. Bazı kelimeler gözüme çarptı, bu da beni hem gerdi hem de heyecanlandırdı. Kahretsin, bu iyi bir haberdi çünkü üzerinde çalışabileceğimiz bir şeydi. Ashton gerçekten de bir şeylerin peşindeydi, muhtemelen tüm dünyayı kurtarmanın eşiğindeydi. Rün kesinlikle önemliydi, bu kadarını Ashton'ın notlarına da yazmış olabilirdi, sanırım hepimiz bir şekilde biliyorduk çünkü tome ve rün birlikte bulunmuştu, ama dahası da vardı.

"Beşlinin kanı, kırılmış ve yeniden bağlanmış mı?" Ben sorguladım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ölümsüz üçlünün isimleri de," diye fısıldadı Tamara. "Sizce Akademi'yi kuran üç kişi bunlar mı? Bu

Öyle olmalı, değil mi?"

"Eski metinlerde bu şekilde tanımlanıyorlar," diye kabul etti Evan. "Evet, onların ölümsüz üçlü olduğuna dair şeyler okumuştum. Bu da onlar hakkında olduğu anlamına geliyor olmalı."

"Peki ya bu?" Jack henüz değinmediğimiz başka bir şeyi işaret etti. "Sence Ashton bunu doğru tercüme etmiş midir? Güç ve cesaret sihirli bir şekilde birleşmiş mi?"

Dudaklarımı büzdüm. "Olabilir. Ashton'ın bir hata yaptığını hayal bile edemiyorum."

"Giant's Causeway." Tamara bunu fısıldarken hepimiz dönüp ona baktık. "Ve Loch Ness de öyle. Bakın. Bu yerler bu notların altında listelenmiş. Big Ben, Dikili Taşlar ve Conway Kalesi de öyle. Bu ne anlama geliyor? Bakmamız istenen yerlerden üçü burada listelenmiş. Sizce Akademi ne yaptığını biliyor mu? Bizi bu yerlere göndermelerinin bir sebebi var mı? Bayan Simmons yapmamız gereken şeyi değiştirdi..."

"Ama sadece üç yer var," diye hatırlattı Jack ona. "Bizi beş yere de göndermediler."

Uh oh. Hava, harem olarak hepimizin çok aşına olduğu bir yere kaymıştı - her an öfkeye dönüşebilecek bir gerginlik. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir patlama yaratmak için sadece küçük bir kibrit çakmak yeterliydi.

Tamara ve Jack arasındaki bir başka tartışmayı durdurmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak dudaklarımı araladım ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Ama o yerlere gitmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?" Tamara sessizliği benim yerime bozmayı tercih ederek tısladı. "Onlara atanmamış olabileceğimizi biliyorum, ama listede onların da olması, gerektiğini gösteriyor, değil mi?"

Jack anında başını salladı. Tabii ki öyle yaptı. "İmkânı yok! Akademi o yerlere başka haremle gönderirdi. Neyin tehlikede olduğunu bildiklerinden eminim. Ne yaptıklarını biliyorlar."

Tamara başını salladı ve dudaklarını okşadı. "Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum. Akademi'nin ne yaptıklarını bilebileceğini söyleyen de *bendim*."

yapıyor. Ama şimdi düşünüyorum da, bizden başka kimsenin neler olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"*Biz* mi?" Jack, hayal kırıklığı dilinden dökülürken sordu.

"Evet, biz. Tome ve rune'a sahip olan biziz ve tüm metinleri çözebilen Ashton da bizim yanımızda. Elbette, neler olup bittiği hakkında onlardan daha çok şey biliyoruz. Bunu çözecek olanlar biz olmalıyız. Kaybedecek fazla zamanımız yok."

Bana ve Evan'a baktı, destek bekliyordu. Açıkçası ona ya da Jack'e verecek bir cevabım yoktu çünkü ne yapmamız gerektiğini bilmiyordum. Akademi'nin bize söylediklerine körü körüne uyup, ne yaptıklarını tam olarak bildiklerini ve ellerinde bir plan olduğunu mu varsayacaktık... yoksa Tamara'nın az önce verdiği tüm nedenlerden dolayı evet, daha fazlasını bildiğimizi mi varsayacaktık. Sıkışmıştım ve Evan da öyle görünüyordu. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim sonunda çünkü bir şeyler yapmamız gerekiyordu. "Belki de herhangi bir karar vermeden önce Conway Kalesi'ni kontrol etmeliyiz. Eğer orada bizi Giant's Causeway'e ve oradan da Loch Ness'e götürecek bir şey bulursak, bu bir şeylerin peşinde olduğumuz anlamına , değil mi?"

"Evet," diye rahatlayarak kabul ediyor Evan. "Çünkü Giant's Causeway'e gitmek zorunda kalırsak, bu biraz uzun bir yolculuk olacak, değil mi? Feribota falan binmemiz gerekecek."

"Yine de bir şey bulabilirsek buna değecek," diye ısrar etti Tamara. "Çünkü burada bir şey var. Jack, bu konuda daha fazla endişelenmediğine inanmıyorum. Sen de benimle aynı durumdasın. Merlin'in soyundan gelen biri olarak risk altındasın..."

"Ben de seninle aynı durumda olduğumu biliyorum," dedi Jack dişlerini sıkarak. "İşte bu yüzden akıllıca davranıp Akademi'ye bir an önce dönmemiz gerektiğini düşünüyorum. O binanın içinde olmanın sağlayacağı korumaya ihtiyacımız var..."

"Ama *gerçekten* başka insanlara güvenebilir misin?" Tamara ellerini meydan okurcasına kalçalarına dayadı. "Hayatımı başkalarının ellerine teslim etmekten hoşlanmıyorum..."

"Neler oluyor?" Ashton'ın uykusundan uyanması ve tartışmayı daha fazla kesmesi neredeyse bir rahatlamaydı.

Ben ve Evan barışı koruma konusunda iyi bir iş çıkaramadığımızı göre, belki Ashton bunu yapabilirdi. "Neler oluyor? Neden tüm notlarıma bakıyorsun? Umarım düzenini bozmamışsındır."

Suçluluk duygusu beni sardı. Geri kalanımızı da. Sayfaları doğru sırada olmasını umduğum şekilde geri koyduk. Kahretsin, istediğimiz hiç de bu değildi.

"Sadece bir şeyleri çalışıyorduk," diye mırıldandı Tamara, neredeyse nefesinin altında. "Biraz daha yardım edebilmek istiyoruz. Ne bulduğunuzu bilmiyoruz... yani bilmiyorduk ama artık biliyoruz. Ölümsüz üçlü, rünler, diğer yerler..."

"Ah doğru ya," diye mırıldandı Ashton beceriksizce. "Anlıyorum. Tüm bunlar hakkında seninle konuşacaktım ama henüz fırsat bulamadım. Bu yerler önemli ve rünle bağlantılı. Sanırım bir noktada onları ziyaret etmemiz gerekebilir..."

"Ben de bunu söylüyordum." Tamara hayal kırıklığı içinde ellerini havaya . "Gidip bu yerleri görmeliyiz çünkü orada bir şeyler olmalı. Jack, eğer Akademi için endişeleniyorsan, o zaman fakülteye her yerde gerçekte yaptığımızdan daha uzun süre kaldığımızı söyleyebiliriz. Gerçeği saklayabiliriz."

Jack etkilenmiş görünmüyordu ama başını sallayıp kabul etti ki bu da bir şeydi. En azından daha fazla , ki artık bunu kaldırabileceğimden emin değildim. Görünüşe göre Giant's Causeway'e ve belki de Loch Ness'e doğru bir sapma yapacaktık. Orada ne bulacağımızı hiçbirimiz bilmiyorduk.

"Rün," diye aniden patladı Evan. "Notlarında onun hakkında epeyce yazmışsın. Ne olduğunu düşünüyorsun Ashton? Sence büyü için bir malzeme mi?"

"Sanırım bagajda bahsedilen kalp. Hatırladınız mı? *Akademi'nin kalbi burada yatıyor. Sınırlar parçalandığında onları tekrar bir araya getirmek ve kaybolan sevgiyi yeniden tesis etmek için bunu kullanın.*"

"Oh. Anlıyorum." Rünü elinde evirip çevirdi. "O zaman buna kesinlikle ihtiyacımız olacak. Onu yanımda güvende tuttuğumdan emin olsam iyi olur."

Tamara bizi harekete geçirmeden önce saatini kontrol etti. "Çocuklar, Conway Kalesi'ne doğru yola çıkmamız gerekiyor-- özellikle de diğer yerlere de gideceksek. Yapmamız gereken her şeyi yapmak için harekete geçsek iyi olur."

Jack'in ona attığı bakışın onu tamamen yakabileceğini düşünmüştüm ama neyse Tamara bunun üstesinden geldi ve diğer yanağını çevirdi. Zaten şimdi hepimizin yapacak çok işi vardı, tartışacak zamanımız yoktu. Tanrı'ya şükür çünkü o yere tekrar dönmeyi *gerçekten* istemiyordum. Orası hepimiz için berbat bir yerdi...

"PEKALA, CONWAY KALESİ BİR BAŞKA BÜSTÜ DAHA," DIYE ILAN ETTİ JACK O FIRLATIRKEN.

hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Ne demek istediğimi anladınız mı? İşte bu yüzden İrlanda'ya gitmenin tamamen gereksiz ve zaman kaybı düşünüyorum. Daha bir sürü boş şey bulacağız, değil mi? Şimdiden Akademi'ye dönmek bizim için daha iyi olur."

"Jack, bunu zaten konuşmuştuk," diye alaycı bir şekilde homurdandı Tamara. "Diğer haremelerin gözden kaçırmış olabileceği bir şey olması ihtimaline karşı, yani buraya gönderilmişlerse, tüm bu yerleri ziyaret etmemiz gerekiyor. Akademi'ye bu dolambaçlı yoldan gittiğimizi söylemeyeceğiz."

Tansiyon yüksekti. Jack büküp başını sallarken, kendimi en kötüsüne hazırladım. Eğer bir şeyler patlak , şimdi tam zamanıydı. Gerçi saatlerdir *bir şeylerin* kıyısındaymışız gibi geliyordu.

Evan kararlı bir şekilde, "Pekâlâ, yola çıkmamız gerekiyor," dedi. "Planımıza geri dönelim. Giant's Causeway'e gidiyoruz. Bu gerçekleşiyor. Bunun yapmamız gereken bir şey olduğunu düşünüyorum. Yani, diğer her şey yerli yerine oturdu, değil mi? Sandık kucağımıza düştü ve Ashton onu tercüme edebilecek durumda, rün burada bizimle... Bilmiyorum, itiraf etmeliyim ki yapılacak en doğru şey buymuş gibi geliyor."

"Evet, buna ihtiyacımız var." Jack de aynı fikirde olduğu için Ashton'a ters ters baktı. Herkesin bir kişiye karşı olmasından nefret ediyordum ama yapılacak en doğru şeyin bu olduğu kesindi. "Üzgünüm Jack." Ashton omuz silktilti. "Ama bu yerlerin isimleri kitapta geçiyorsa, bunun bir nedeni olmalı. Demek istediğim,

Tek portal onlar değil, değil mi? Onlardan bir sürü var, onları korumak için başka haremle gönderildi, ki bence bu bildiğimizden daha anlamlı. Bunun peşine düşmeliyiz. Evan haklı."

Jack de bana ters bakarken, tek yapabildiğim üzüntüyle başımı sallamak oldu. Hepimizin gitmenin en iyisi olduğunu düşündüğünü anladığında mücadeleyi bıraktı, omuz silkti ve başını salladı. Zaten bu kadar endişelenmesinin tek nedeninin aile baskısı olduğunu hissediyordum. Elbette, soyu yüzünden hayatından endişe ettiğini söylüyordu ama ben bunun babasından kaynaklandığını düşünüyordum. Gerçi babasını bir kez görmüştüm ve gerçekten de korkunç bir adama benziyordu.

Birlikte arabaya yöneldiğimizde Jack'in bu kadar kederli görünmesini engelleyecek bir şey söyleyebilmeyi diledim. Hâlâ öfkeliyse feribotla İrlanda'ya uzun bir yolculuk ama sanırım bunu çözmemiz gerekecekti. Birlikte. Bir takım olarak, bir harem olarak.

TAMARA

"S Vur!" Jack bağırdı, dehşet geçerken başı ellerinin arasına düştü.

Sanki başka bir nedene ihtiyacı varmış gibi somurttu. Bütün gün yüzü gök gürültüsü gibiydi. "Aman Tanrım, hayır. Şimdi başımız gerçekten belada, bunu biliyorsun, değil mi? Akademi İrlanda'ya gittiğimizi biliyor, anlamsız bir şekilde, çünkü orada hiçbir şey bulamadık ve Loch Ness'e geldiğimizi ekleyebilirim. Artık okuldan atılacağımız kesin..."

Kanım buz . Her ne kadar bir şeyler bulacağımızı düşündüğüm için bu spontane geziye çıkmak istesem de, Jack'in Akademi'deki konumunu riske atmak istemiyordum. Hiçbirimizin Akademi'den atılmasını istemiyordum, ama özellikle onun, çünkü bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Elbette, bütün gün bu konu yüzünden tartıştık ama Jack'in benden nefret etmesini falan istemiyordum.

"Nereden... Nereden biliyorsun?" Garip bir şekilde mırıldandım. "Ne oldu?"

"Bayan Simmons'dan bir e-posta aldım. Eminim sizde de vardır."

Çocukların hepsi kendi e-postalarını kontrol etmek için cep telefonlarını aldılar ama ben . Görmek, gerçekliği bu ana geri getirmek istemedim çünkü korkmaktan daha fazlası vardı içimde. Bunun iyi bir haber olmadığını anlamak için adamların yüzlerindeki ifadeye yeterliydi. Bir şekilde takip edilmiş ve öğrenilmiştik.

"Eh, artık buraya kadar geldik," diye cevap verdim zayıf bir sesle. "Zaten başımız beladaysa, olsun. Biz de

Aslında buraya yapmaya geldiğimiz şeyi yapıyoruz."

Jack belli ki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu, ama kararlılık her şeye rağmen içime işledi. İçimde Loch Ness'te bir şeyler olduğuna dair bir *his* vardı, diğer yerler değersiz bir ziyaret olsa bile bu öyle olmayacaktı. Bu gece en azından etrafa bakmadan uyuyabileceğimi gerçekten düşünmüyordum.

"Tamara, bugün seni İrlanda'ya kadar takip ettim," diye tısladı Jack, sanki bu gerçeğin zaten farkında değilmişim gibi. "İrlanda. Hem de sebepsiz yere. Burada bir dakikamı daha boşa harcamak istemiyorum. Etrafımıza bir bak. Zifiri karanlık. Gecenin bir yarısı. Akıllı olmaya başlamalıyız. Ashton çevirisine burada devam edemez."

Bu kadar doğru konuşmasından nefret ediyordum, bu beni gerçekten geriyordu çünkü buraya ne için geldiğimizi görmekte hâlâ kararlıydım.

"Ama," diye itiraz ettim. "Ya Ashton bir şeyi tercüme ederse ve o şey bizi buraya getirirse? O zaman zaten geri dönmek zorunda kalırız. Kalsak daha iyi."

Ashton, "Metnin geri kalanını tercüme ettirmem gerekiyor," diye . "Ama içimden bir ses bunun bizi buraya geri götüreceğini de söylüyor..."

Frederick omuz silkerek, "Artık biraz Jack'in tarafına geçiyorum," diye itiraf etti. "Hiçbir şey bulamamaya devam edersek ne yapabiliriz bilmiyorum. Loch Ness'in bir başka çıkmaz sokak olacağını varsaymak en iyisi olabilir. Bu şekilde Akademi'ye geri dönebilir ve zamanımızı verimli bir şeyler yaparak geçirebiliriz."

Kahretsin, şimdi o da buna meylediyordu. Yavaş yavaş tüm grup benden uzaklaşıyordu, bu da kararlılığımın bizi doğru yöne götürüp götürmediğini ya da başımızı daha fazla belaya sokacak bir şeye inatla bağlı kalıp kalmadığımı merak etmeme neden oldu.

Daha önce de inatçılığımın tanınmıştım. Yine de bunu itiraf etmekten hoşlanmıyordum.

"Çocuklar..." Evan'ın sesindeki şaşkınlık ve dehşet bizi korkumuzdan kurtarmaya yetti. "Şuna bir bakın. Rün... parlıyor. Bir şeyler yapıyor."

Oha! Elinde garip bir morumsu renkte parlamaya başlamıştı. Evan'ın gözleri o kadar açılmıştı ki, acaba kafasından düşecekler mi diye düşündüm. Bu garipti, inkar edilemezdi. Rünü Akademi'ye geldiğimizden beri elinde tutuyordu ve hiçbir şey olmamıştı. Yani bunun bir anlamı vardı ve kesinlikle *büyüktü*.

"Bu, yola devam etmemiz gerektiği anlamına geliyor," diye ısrar ettim. "Ciddiyim. Burada neler döndüğünü öğrenmeliyiz. Rünün 'kalp' olduğunu ve büyü'nün bir parçası olduğunu zaten biliyoruz, bu yüzden ne olduğunu bulmamız gerekiyor. *Bunu* görmezden gelemezsin."

Jack bile benimle aynı fikirde olacak kadar solmuştu. Yine de çok hasta görünüyordu. Ben ve onun bu iblis saldırısının üç ana hedefinden ikisi olmamız ve sadece bizim aptalca saldırının içine doğru yürümemiz işleri daha da kötüleştirdi.

Ama yapmamız gerekenin bu olduğunu inkar etmek mümkün değildi. Mecburduk, değil mi? Burada olmamızın bir nedeni vardı. Hayat bizi bu noktaya getirmişti. Daha önce kader fikrine pek inanmamıştım ama kader gizemli bir şekilde işliyor gibiydi.

"Hadi o zaman," dedi sonunda kederle. "Ama birbirimizden ayrılmamalıyız, tamam mı? Rün bizi nereye götürmek istiyorsa oraya gidelim, sonra da buradan . Çabuk da olalım."

Loch Ness'e doğru yürürken bir gerginlik vardı, Evan'ı takip ederek rünün bizi nereye yönlendirdiğini bulmaya çalışıyorduk. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki göğsümden gibi oluyordu. Yerimizi belli etmemesini umuyordum çünkü gece gerçekten karanlıktı ve etrafımızda çok ürkütücü bir sessizlik vardı.

"Bu mağara," dedi Evan sonunda sesinde garip bir sertlikle. Sesi kendisi gibiydi ama bu normalde ondan duyduğum türden ses tonu değildi. "Gitmemiz gereken yer burası. Burada bir şey var, hissedebiliyorum."

Sertçe yutkundum. Kahretsin, gerçekten mi? Bu artık *gerçektir*. Elbette, bu biraz da benim istediğim bir şeydi ve şimdi gerçekleşiyordu. Muhtemelen bunun için heyecanlanmalıydım ama sinirlerim beni tüketti.

"İçeri giriyoruz," diye devam etti Evan, kesinlikle hiçbir soru ya da tartışmaya yer bırakmadan. "Girmek . neyse, orada."

Birinin elini bulma ihtiyacıyla elimi uzattım. Şaşırtıcı bir şekilde Jack'in elini buldum ve daha da şaşırtıcı bir şekilde o da elimi tuttu ve sıkıca sarıldı. Bütün gün boyunca tartışıyor olabilirdik ama iş başa düştüğünde birbirimizin yanındaydık. Tıpkı bir aile gibi birbirimizin arkasını kolluyorduk. Gerçekten de öyle olmuştuk.

Mağarada garip bir his vardı, kafamı tam olarak toparlayamadığım tuhaf bir his. Kesinlikle bir yere oturtamıyordum, daha önce hiç hissettiğim bir şey değildi. Yine de kesin olan bir şey vardı, kesinlikle hoşuma gitmemişti. Hem de hiç.

"Rün titreşiyor," diye tısladı Evan. "Frederick, bunu hissedebiliyor musun? Tut, hisset."

"Aman Tanrım, yapabilirim." Frederick bundan hiç hoşlanmamıştı. Artık benim de hoşuma gitmiyordu. "Baksana, duvarlardaki o şeyler de ne? Bu semboller ründekilere çok benziyor. Akademi'de incelediğimiz kitapta da vardı. Hatırlıyor musun, Evan?"

Jack'i kendime doğru çektim. Ben de titriyordum, muhtemelen lanet olası ründen daha şiddetli titriyordum. Sadece rünün aydınlatığı karanlığın derinliklerine indikçe giderek daha fazla korkuyordum. Loch Ness düşündüğüm her şey ve daha fazlasıydı... ve pek de iyi bir anlamda değildi. Burası her geçen an daha da soğuyordu.

"Kelimeler," diye yarı fısıldadı Ashton, her kelime bir öncekinden daha korkutucuydu. "Bak. *Nantsi ilele intliziyo yeAkhademi. Yisebenzise xa imida iye yaqhekeka ukuze ibabuyise kunye, kwaye ubuyisele uthando olulahlekileyo.* Tıpkı gövdede yazdığı gibi. *Akademinin kalbi burada yatıyor. Sınırlar parçalandığında onları tekrar bir araya getirmek ve kaybolan sevgiyi yeniden tesis etmek için bunu kullanın.* Duvarlarda..."

Ağzımdan bir dizi küfür döküldü. Kendimi tutamıyordum, artık kendimi kontrol edemiyordum. Her şey tam burada, şu anda, hiçbirimizin hazırlıklı olmadığından emin olduğum bir şekilde bir araya geliyordu.

"Bu da ne böyle?" Frederick bağırdı, çok yüksek sesle değil, ama bu noktaya kadar çok sessiz olduğumuz için kulaklarımda yüksek sesle hissediyordum. "Bir atın."

Aman Tanrım. ne olduğunu anlamak için sadece bir saniye bakmam yetti. Daha önce hiç görmemiş olabilirdim, ama ikisini bir araya getirmek için dahi olmaya gerek yoktu. Bugün gittiğimiz diğer tüm sitelerde aradığımız şey buydu. Bir geçit, aktif bir geçit. İblislerin Cadılar Bayramı Gecesi'nde geçmek için kesinlikle kullanacakları bir geçit. Rün çığına döndüğünden ve duvardaki tome'daki tüm yazılar olduğundan, bunun da ana portallardan biri olduğuna dair korkunç bir his içimde.

"Bu konuda bir şeyler yapmalıyız," dedim çünkü henüz kimse bu konuya değinmemişti. "Herhangi bir şey geçmeden önce bu portalı kapatmalıyız."

"Bunu nasıl yapacağız?" Evan sordu. "Ne yapacağız?"

Bir omzumu silktim. "Bunu Akademi'de öğrenmedik mi? Derslerde? Bu tür şeyler yaptığımı hatırlıyorum. Yani, içimizde olmalı."

Sorun şuydu ki, sınıfta büyü yapmakla gerçek hayatta bunu aktif olarak yapmak *çok* farklıydı. Büyünün içimde olduğunu ve bunu gerçekten yapabileceğimizi biliyordum. Sadece bir takım olarak, kolektif bir harem olarak birlikte çalışırsak iyi olurduk. Ama içimdeki sihi ortaya çıkaramadım çünkü çok korkuyordum.

"Yani, bunu mühürlememiz mi gerekiyor?" Frederick tıpkı benim gibi kendini harekete çalışarak sordu. "Ya da etrafına bir koruma mı koyalım?"

İçimden geldiğinden çok daha kendinden emin görünmek için elimden geleni yaparak, "Sanırım bu işi kapatmamız gerekiyor," dedim. "Her şey berbat durumda, değil mi?" Ellerimle etrafımızı işaret ettim. "Bu iş ciddi. Bunu hemen kapatmalıyız."

Tabii ki bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Hâlâ karmakarışık düşüncelerimi toparlayıp bu işin yürümesi için ne söylemem karar verememişim.

"Kahretsin, bak..." Rün şimdi Evan'ın ellerinde şiddetle titreşiyordu ve geçit her saniye şişip büyüyordu. Artık çok geçti. Nasıl olmuştu da düşüncelerime bu kadar dalmış ve yine her şeyi berbat etmişim? "Ne yapacağız?"

Karanlık üzerimizi örttü. Ründen parlayan ışık kayboldu ve bizi bir karanlığa gömdü. Bu

tepki veremeyeceğimiz kadar hızlıydı. Jack'in eli benim elimdeydi ama aniden ortadan kayboldu. Adamların etrafımı sardığını biliyordum ama lanet olası hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

"Jack?" Bağırardım ama sesim başka bir yerden çok kafamın içinde yankılandı. Sanki sesim ağzımdan tam olarak çıkmamış gibiydi. "Frederick? Evan? Ashton?"

Kahretsin, hiçbiri bana cevap vermiyordu. Hiçbiri beni geri aramıyordu. Gerçekten kötü bir şey olmuştu ve şimdi kendimi bundan kurtarmak bana kalmıştı. Gözlerimi kapattım ve büyüünün yuvarlanmasına izin verdim. Şu anda toparlanması en kolay şey değildi çünkü korku, işe yaraması için doğru duygu değildi.

"Hadi," diye fısıldadım kendi kendime. "Hadi, hadi, hadi..."

Geliyordu ama yavaşça. Buradaydı ama yeterince hızlı hareket etmiyordu. Özellikle de etrafımı saran karanlık işlemeye, ciğerlerimi tıkamaya ve nefes almamı neredeyse imkânsız hale getirmeye başladığından beri. Eğer hemen harekete geçmezsem, hayatımı kaybedebilirdim. Dünya garip bir şekilde etrafımda fokurduyor gibiydi. Her şey şişiyor, büyüyor, alışılmadık bir şekilde patlıyor ve beni kötü bir şeyin içine batırıyor gibiydi. nereden biliyordum, emin değildim ama hissediyordum.

Tanrı'ya şükür. Birdenbire, sihirli şimşekler çaktı ve içimden geçerek her tarafa zıpladı. Tam olarak istediğim seviyede sihir değildi, ama üzerinde çalışabileceğim bir şeydi. Kollarımı dışarı doğru patlatarak büyüüyü içimden dışarı atmaya zorladım.

Karanlık baloncuğu benden uzaklaştırdı. Parçalanmadı ya da öyle bir şey olmadı ama yine de bir şey oldu. Bu bana devam etmem için gereken güveni verdi

"Tamara?" Aman Tanrım, bu Evan'ın sesi miydi? "Tamara?"

Bir gölge gibi görünen şeyin içine doğru adım atarak sese doğru ilerledim. İhtiyacım olan tek şey Evan'ın sesinin verdiği rahatlıktı. Bu karanlıktan uzaklaşmak için her şeyi yapardım.

"Evan?" Nefesimin altında güçlü büyüler mırıldanarak, yaptığım büyüüyü yükseltmeye çalıştım. "Jack? Ashton? Frederick, orada mısın? Orada kimse var mı? Hepinize ne oldu böyle?"

Hiçbir şey duymadım. Sanki o sesi hiç duymamış gibiydim. O lanet mağaraya tek başıma girmiş de olabilirdim. Daha önce kalbimin küt küt attığını düşünmüş olsaydım bile, şu anda yaptığının yanında bu hiçbir şeydi.

Tanrım, bu da neydi? Önceden hiçbir şekli olmayan gölge birdenbire o kadar iğrenç, o kadar çirkin bir şeye dönüşmeye başladı ki ona doğru dürüst bakamadım bile. Kötüydü, iğrenç bir şeyi temsil ediyordu, korku bir kez daha sihrimi donduracak şekilde beni kontrol altına aldı. Dünya etrafımda dönüp değişirken hareket bile edemiyordum. Aynı anda hem ateşli hem de buzlu bir hal aldı - yalnızdım, çok yalnızdım, etrafımda kötülükten başka kimse yoktu.

Şeytanlar her yerdeydi. Aman Tanrım, etrafımdaydılar, beni çevreliyorlardı, bana tam olarak dokunmuyorlardı ama hayatımı emecek kadar yakındılar.

"Dövüş!" Frederick kulağımın derinliklerine fısıldadı. "Savaşmalısın!"

"Sakin pes etme!" Jack de aynı fikirdeydi. "Ne kadar savaşçı olduğunu hatırla

!"

"Hayatta kal!" Ashton da katıldı. Sesinin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de rahatlatıcıydı. "Seni öldürmelerine izin verme!"

"Sana ihtiyacımız var!" Evan da katıldı, konuşması bu sefer biraz daha farklıydı. "Sana yanımızda ihtiyacımız var! Bunu sensiz yapamayız!"

Bu kadarı doğrudu. Bana ihtiyaçları vardı. Haremimiz hepimiz burada olmadan hayatta kalamazdı, bu canavarlarla savaşmak için hepimizin birlikte olması gerekiyordu. Çocuklar benim gibi acı çekse de çekmese de fark etmezdi, geldiğinde sert saldırmalıydım. Bunu yapmazsam hepsi ölebilirdi ve onların ölmesi benim hayatımı kaybetmemden daha kötüydü. Yaşamayı hak ediyorlardı, dünyanın onlara *ihtiyacı vardı*, bu mücadeleye çok şey katmışlardı.

Kendimi en iyi yolu bu olduğu için cenin pozisyonunda kıvrıldım. sonra nefesimi içime çektim ve gözlerimi kapatarak kendimi merkeze aldım. Tanrıya şükür bu benim sihriye yardımcı oldu, içimde toplandı ve geldiğinde uzun süre ona tutundum. Hâlâ etrafımdaki iblislerin bana bir şeyler yaptığını hissediyordum.

içimdeki hayatı emmek için ellerinden geleni yaptılar ama bu olmayacaktı. O kadar kolay teslim olmayacaktım.

İçimde yeni bir mücadele vardı, serbest bırakmam gereken bir mücadele. Ayağa kalktım ve avazım çıktığı kadar bağırdım, bunu yaparken büyüyü serbest bıraktım. Etrafımdaki her şey bir Noel ağacı gibi aydınlandı, ışık karanlıkla savaşıyordu. Kazanıp kazanmadığımdan emin değildim ama elimden geleni yapıyordum.

JACK

"A Shton, hayır!" Bu benim hatamdı. Hepsi benim hatam. Burada ne haltlar döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama ben ve o bir anda

Açıklayamadığım bu garip küçük *dünya*. Bununla ilgili tek iyi şey yalnız olmadığımızdı. Birbirimizi koruyabileceğimizi düşünmüştüm ama Ashton'ı yüzüstü bırakmıştım. "Tanrım, hayır."

Kan her yere sıçradı, göğsünden geliyor gibi görünüyordu ki bu bizim için hiç de iyiye işaret değildi. Göğsünden geliyorsa, kalbinden de geliyor olabilirdi. Tanrım, böyle bir şeyi iyileştirecek kadar iyi değildim - bu ciddi bir büyü gerektiriyordu, Akademi'deki öğrencilerin ustalaşmaya bile başlayamayacağı türden, yani... hayır. Başımı sertçe salladım. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemedim.

"Ne oldu?" Ashton'ın yanına çöktüm ve onu kollarımın arasına aldım. Gözleri donuklaşmıştı, tüm vücudu buz gibiydi, bu gidişat hiç hoşuma gitmemişti. Yapabileceğim tek şeyin geriye dönüp ne olduğunu anlamaya çalışmak olduğunu hissediyordum.

Bir an mağaradaydık ve ben Tamara'nın elini tutmuş, korkudan titrerken onu rahatlatmak için elimden geleni . Ashton mağara duvarında yazılı kelimeleri okurken Evan ve Frederick'in ellerinde dengesiz rune vardı. Her şey biraz karışık ve ürkütücüydü, bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

Sonra kendimi karanlık bir yerde, tamamen tek başıma buldum. Ashton'ın yardım çağrısını duyana kadar üşümüş ve korkmuştum. Daha önce hiç

Birinin sesini, herhangi birinin sesini duymak beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı. Ashton'a sarıldım ve onu *asla* bırakmayacağıma dair kendi kendime yemin ederek sıkıca tuttum.

Gölgeler etrafımızı sardı, büyüünün içimdeki yaşamı emdiğini hissettim. Bunu Ashton'a iletmeye çalıştım ama kelimeleri çıkaramadım. Daha da kötüsü, kendisi de aynı şeyi yaşıyor gibi görünmüyordu. Ben ve Tamara'nın soyumuz nedeniyle kesinlikle hedef olacağımızı unutamıyordum. Bu şimdi de oluyor muydu? O da benimle aynı durumda mıydı? Kahretsin, Tamara'ya yardım etmek için ne yapabilirdim? Hiçbir şey...

Sonra şimşek gibi bir ışık çaktı. İlk başta bunun rünle bağlantılı olduğunu düşündüm. Frederick ve Evan'ın bize yardım etmek için bir şeyler yaptıklarını düşündüm ama ışığın farklı olduğunu hemen anladım. Vücudum çöktüğünde ve sert zemine çarptığımda, ışığın farklı bir renkte olduğunu fark ettim. Nefesim kesilmişti, bu yüzden yukarı bakmam saniyemi aldı ve orada Ashton'ı ve kanı gördüm ve tek yapabildiğim ona doğru koşmak oldu.

"Herkes nerede?" Duygularım göğsüme çarparken haykırdım. "Yardım edin!"

Gölgeler geri gibiydi, Tanrı'ya şükür çünkü şu anda bedenimde bu kadar keder varken onlarla savaşmaya devam etmemin hiçbir yolu yoktu. Bir deliğe, belki de geçide gömüldüler ve her şeyin ortasında bir şey... hayır *birini* bırakarak uzaklaştılar. Şu anda gerçek bir tanrıça gibi görünen görkemli, lanet olası bir büyücü kadın, bizi kurtarmaya gelen biri...

Bekle! Hayır, durum hiç de öyle değildi. Büyülü bir şey değildi. Son dakikada bizi kurtarmaya gelen büyücü kadın. Tamara'ydı. Tanrım, kendisi gibi bile görünmüyordu, o kadar muhteşem ve güçlü görünüyordu ki ağzım şoktan açık kaldı.

Işık Tamara'nın içine geri çekildiğinde daha da fazla. İblisleri uzaklaştıran oydu. Hepimizi kurtaran oydu...

Bekle, Ashton'ın yaralanmasının sebebi oydu. Büyüsü onu parçalamıştı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Evan, en yüksek notayla. Kemiklerimi sıızlatan o çığlık ondan gelene kadar onun da ortaya çıktığını etmemiştim bile. "Ashton'a ne oldu?"

Kollarımın sıırsıklam olduğunu görmek için aşağıya baktım - kan bana doğru sızmaya başlamıştı. Bunun Ashton için her şeyin sonu olabileceğini kabul etmek istemiyordum ama şu anda bu düşünceyi görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu.

Evan ve Frederick koşarak geldiler ama Tamara yerde kaldı, dehşet içinde önündeki manzaraya bakıyordu. İçgüdüsel olarak bunun sorumlusunun kendisi olduğunu biliyordu. Ellerini ağzına götürdü ve dizlerinin çöktü. Büyüsü sayesinde iblislerin geri çekilmiş olması onun için neredeyse hiç önemli değildi, Tamara'nın görebildiği tek şey Ashton'dı.

"Ne yapacağız?" Frederick haykırarak dikkatimi bir an için Tamara'dan uzaklaştırdı. "Ashton'ı nasıl taşıyacağız? Ona yardım bulmamız gerek."

Evan bize "Geçidi kapatmalıyız," diye hatırlattı. "Bunun tekrar olmasına izin veremeyiz. O iblislerin dışarı çıkamayacağından emin olmalıyız."

"Portalın canı cehenneme!" Frederick tersledi. "Ashton'a yardım etmeliyiz."

"Geçidi , çok daha fazla insana yardım etmek zorunda kalacağız..."

"Ashton'ı hiç mi umursamıyorsun? Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun?"

Kahretsin, bu kötüydü. Bu kesinlikle üzerinde çalışmamız gerekmeyen bir tartışmaydı. Şimdi olmaz, eğer bazı kararlar almazsak kimse bundan sağ çıkamazdı. Tamara şoktayken ve diğer adamlar kavga ederken, iş bana kalmıştı. Kahretsin, omuzlarıma binen bu baskıdan hoşlanmıyordum ama adım gerekiyordu. Her zaman insanların bana söylediklerini seve seve , bu yüzden öne çıkıp sorumluluğu üstlenmeme gerek kalmamıştı. Ama şimdi, bu benim anımdı.

"Geçidi kapatmamız gerekiyor," diye herkesten daha yüksek sesle bağırdım. "Diğer herkesi korumak zorundayız yoksa gerçekten boka batarız. Ama hızlı ve birlikte çalışmalıyız ki Ashton'ı buradan çıkarabilelim ve ihtiyacı olan yardımı alabilelim. Hepsini yapmamız gerekiyor."

"Hepsini yapabilir miyiz?" Evan fışkırdı. "Zamanımız var mı bilmiyorum?"

Buna verecek sağlam bir cevabım yoktu ama yine de başımı salladım. Sanırım tüm karar vericilerin yapması gereken buydu, bir seçim yapmak ve diğer insanları bunun kesinlikle doğru şey olduğuna ikna etmek. Kahretsin, bundan nefret ediyordum, beni dehşete düşürüyordu.

Ashton'ı olabildiğince nazik bir şekilde taş zemine yatırdım. O bu kadar kötü durumdayken bunu yapmak pek iyi hissettirmiyordu ama Ashton mantıklı, rasyonel bir insandı ve bana da aynısını yapmamı söylerdi.

", " dedim herkesi acele ettirirken. "Hadi yapalım şunu."

Frederick harekete geçti, Evan da çok gerisinde değildi. Bundan pek hoşlanmamış olabilirdi ama en azından beni dinliyordu.

"Tamara, bunu yapmamız gerek," dedim, onu şoktan çıkarmak için elimden geleni yaptım. "Tamara, hadi ama, bu mührü sensiz yapamayız."

"Ashton olmadan bunu yapamayız," diye fısıldadı. "Ona ihtiyacımız var. Ona ne oldu? Bunu ben mi yaptım? Bu benim hatam mıydı? Ben istemedim..."

Elini tuttum ve ona güven verici bir şekilde gülümsedim. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu, yapabileceğim tek şey bana uygun olup olmadığından emin olmadığım bu liderlik rolüne adım atmak ve onu şu anda ne yapmanın doğru olduğuna ikna etmeye çalışmaktı.

"Ashton iyi olacak, bu konuda size söz verebilirim. Şu anda tek yapmamız gereken bu geçidi mühürlemek. Bunu Ashton olmadan da yapabileceğimizi *biliyoruz* ama sensiz yapamayız. Kendini bir an için bu durumdan kurtarmalısın."

Gözleri mutlak bir şokla irileşmişti ama Tanrı'ya şükür başını salladı ve benimle aynı fikirdeydi. Bu karmaşada biraz sihir toplayabileceğini gerçekten umuyordum.

Beni bile şaşırtan bir sertlikle, "Hadi yapalım şunu," dedim. "Haydi."

Bu geçidi mühürlemek için birbirimize bağladığımız büyü ilk başta yeterince güçlü değildi. Ashton'ın yokluğu kesinlikle hissediliyordu ve Tamara'nın kırılmış olması, kalbinin acıması bizi de etkiledi.

Ama bir şekilde içimizin derinliklerine indik ve bunu başardık. Sanırım yeterli olduğundan emin olamadım ama

bir şeydi. Bunun gerçekleşmesi için gereken gücü toplamıştım. Liderliğim bizi buraya kadar getirmişti, bu da bir şeydi, değil mi?

"Tamam, bu kadar yeter mi?" Evan sonunda nefes nefese sordu - o kadar çalışıyordu ki, hepimiz . "İşimiz bitti mi? Ashton'a yardım edebilir miyiz?"

Büyü akışını birkaç saniye daha devam ettirdim çünkü artık buna başladığımıza göre yapabileceğimiz en iyi işi yapmak istiyordum. Bu geçidin açılmasını ve o lanet olası korkunç iblislerin bir kez daha ortaya çıkmasını istemiyordum.

"Tamam, hadi ," patladım sonunda. "Hadi buradan gidelim."

Ben ve diğer iki adam Ashton'ı kucaklayıp geldiğinde iyi bir şekilde taşımak için yarıştık. Tamara'nın başı öne eğikti, Ashton'ı bu halde görmek istemiyordu ve sanırım onu suçlayamazdım. Şu anda onun duyguları konusunda ne yapabilirdik ki?

Ashton'a daha fazla zarar vermemek için elimizden gelen her şeyi yaparken mağaraların dar karanlığında gezinmek kolay değildi. Zaten buz gibiydi, o kadar soğuktu ki korku kalbimi mengene gibi kavramıştı. Ona daha fazla zarar verecek bir şey yapamazdım, yoksa boku yerdik. Hayır, bunu kabul edemezdim, edemezdim. Kesinlikle reddettim.

"Işığa ihtiyacımız var," diye mırıldandım nefesimin altından. "Çok karanlık."

Ancak rün artık parlamıyordu ve Tamara'nın büyüsunü bir kez daha kullanmak üzere olduğunu düşünmüyordum. Bu gidişle yakın zamanda da kullanacağını sanmıyordum. Yine de bir şekilde, muhtemelen tamamen irade gücüyle, dışarı çıkmayı başardık.

"Vay anasını!" Neye baktığıma inanamıyordum. "Gece vakti."

Elbette, buraya geldiğimizde geceydi ama burası *gerçekten* karanlıktı. Zaman burada düşündüğümde daha hızlı ilerlemişti. Mağaralar zamanı yavaşlatmak için bir şeyler yapıyordu... ya da belki de çok hızlı, tam olarak anlayamadım.

"Harekete geçmeliyiz," dedi Frederick, ses tonunda belirgin bir endişe vardı. "Çocuklar, bir yere gitmemiz ve yardım almamız gerekiyor. Akademiye mi yoksa hastaneye mi?"

"Akademi'yi arıyorum." Tamara'ya şok içinde bakacak enerjim bile yoktu. Tüm saklamak isteyen oydu,

Kimsenin nerede olduğumuzu bilmediğinden emin olmak istiyordu, böylece başımızı sokmayacaktık ama şimdi fikrini tamamen değiştirmişti. söylemek gerekirse, bu benim için bir tür rahatlamaydı çünkü bu artık kimsenin benim için endişelenmediği anlamına geliyordu. Kimse liderlik rolünü benim omuzlarıma yüklemiyordu. Zaten bunu hiç istemediğim için, bırakması kolay oldu.

Geri kalanımız Ashton'ı dikkatlice arabaya yerleştirirken Tamara cep telefonunu sıkıca kulağına dayamıştı. Hareket ediyor gibi görünmüyordu, yavaş ve sığ nefesler alıyordu ve bu beni da korkutuyordu. Dehşetimi içimde tutmak gerçekten bir mücadele haline gelmişti.

"Bayan Simmons, size ihtiyacım var..." Tanrım, Tamara ilk cümlesini bile söyleyememişti. "Evet, biliyorum. Bizi takip ediyordunuz ve başka yerlere gittiğimizi biliyorsunuz....Biliyorum... ama konu bu değil..." Bayan Simmons ona bağırırken parmaklarını umutsuzca saçlarında gezdirdi. Her bir kelimeyi duyamayabilirdim ama bağırırları duyuluyordu. "Hayır, biliyorum... Loch Ness'teyiz ve... Hayır, bu benim kararımdı. Hepsi benim kararımdı. Çocukları benimle gelmeye zorladım... Hepsi benim kararım."

Gözleri benimkilerle buluştu ve hissettiği yoğun pişmanlık bana bir ok gibi saplandı. Böyle olacağını hepsine söylediğimi ona söylemeyi aklımdan bile geçirmiyordum. Ashton'dan ve ona ihtiyacı olan yardımı sağlamaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Haddimi aştığım için pişmanım Bayan Simmons," diye tartışmaya devam etti Tamara. "Ve her zaman 'zor' biri olduğumu biliyorum ama bu benimle ilgili değil. Ashton'la ilgili. Ona yardım etmeliyiz, bir şey oldu ve..." Evet, kesinlikle bir yere varamıyordu. Dehşet içinde bakakaldım. "Çeviriler için ona ihtiyacımız var ve... hayır, lütfen, bunu yapamazsın. Hepimizi Akademi'den atamazsın. Hayır, lütfen bunu sadece bana da yapmayın, bu ciddi bir durum. Bunu bir sebebi var, ne yaptığımızı biliyoruz..."

Telefonunu kulağından çekti ve dehşet içinde ona baktı. Belli ki Bayan Simmons telefonu Tamara'nın yüzüne kapatmıştı. Orada yardım alamıyorduk.

"Buralarda bir han biliyorum," diye girdi Evan. "Eğer doğru düşünüyorsam, hiç de uzak değil. Arkadaşlarımdan birinin ailesi oranın sahibi ve eğer

Doğru hatırlıyorsunuz, annesi bir şifacı."

"Kahretsin, hadi gidelim o zaman," diye patladım ve ellerimi umutsuzca havaya kaldırdım. "Zaten yakın zamanda Akademi'de hoş karşılanacakmışız gibi görünmüyor."

Kahretsin, bu beni çok etkiledi. Akademi'deki yerimi kaybetmemek için yaptığım onca şeyden sonra, yine de olmuştu. Elbette, bunun neden biliyordum ve kendime bile hak verebilirdim, ama babamın bunu anlaması için hiçbir şans yoktu. Her zaman beni hayal kırıklığına uğratacak bir neden arardı ve bu oydu. Bunu ona gümüş bir tepside sunmuştum. Tekrar eve dönmek için sabırsızlanıyordum.

Ama kafamın olması gereken yer orası değildi. "Sürücü koltuğuna geç Evan," diye . "Bizi bu hana götür ve yardım alıp alamayacağımıza bakalım."

Ashton'ın başının altına oturdum, böylece onu kucaklayabilecek ve araba sürerken herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığına bakabilecektim. Frederick ayaklarının altına, Tamara da ön koltukta Evan'ın yanına oturdu. Araba sürerken endişeyle gözlerini sürekli arkaya çevirdiğini fark etmeden edemedim.

"Keşke bize bunu yaptırmasaydım," diye sonunda boşluğa. "Keşke o büyüü yapmasaydım. Ashton iyi olurdu ve biz de hâlâ Akademi'de olurduk. Her şeyi mahvettim, hepimizi mahvettim. Özür dilerim. Çok üzgünüm, bir kahraman olmak istedim, iyi bir şey yapmak istedim ve tek yaptığım her şeyi mahvetmek oldu."

Kendini sımsıkı bir top haline hıçkıra hıçkıra ağlamasını çaresizce izledim. Buradan yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hem de hiçbir şey. Çılgık çılgığa gözyaşı döküyordu, vücudunu saran acı buradan belli oluyordu. Bundan nefret ediyordum. Haftalar süren cehennemden ve birbirimizden nefret etmemizden sonra tam da aramız biraz düzeliyor gibi görünürken, her şey onarılamaz bir şekilde paramparça oluyordu.

Tabii Ashton bir mucize eseri hayatta kalmadıysa. Aman Tanrım, hayatta kalmasını gerçekten umuyordum. O hepimize ne olacağını bilmiyordum. Geçidi kapatmış ve dünyanın kurtarılmasına katkıda bulunmuş olabilirdik ama kendi dünyalarımız bir daha asla düzelmek üzere tamamen parçalanacaktı.

ASHTON

U *Bu da ne ? Gerçekten ne oluyor? Bu his berbattı.*

Hastalık girdaplı içinde ve Çukur . benim mide, benim başım kesinlikle ağrıyordu, her bir baş ağrım

Uzuvlar da olabilirdi. Tüm en kötü yanı, şu anda beni buraya neyin getirdiğine dair hiçbir fikrim olmamasıydı.

Ne yapıyordum ben? Dün gece içmiş miydim? Elbette alkol kendimi berbat hissetmeme neden ama bunun sadece bir akşamdan kalma olduğuna tam olarak ikna olmamıştım. Eğer bir şey içtiysem, bu zehir olmalıydı, değil mi? Ama zehiri nereden bulabilirdim ki?

Hafızam acı verici bir şekilde bulanıktı. Beynimin içinde gerçekten *hiçbir şey* yoktu. En azından önemli bir şey. Kütüphanede olduğumu hatırlayabiliyordum, hem *de çok*. Sonra, harem odasının içinde biraz. Gerçi çok değil ama işler... Tam emin değildim ama daha iyiydi, değil mi? Haremde işler iyiye gidiyordu. Ama ondan sonraki her şey gitmişti.

İçgüdüsel olarak daha fazlası olduğunu biliyordum ama bilmem gereken şeyin tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Öğrenmek için de gözlerimi dört açmam gerekecekti. Bu kolay bir şey olmalıydı. Uyuyordum ve şimdi uyanıktım. Öyleyse neden gözlerim birbirine süper yapıştırılmış gibi sıkıca kapalıydı? Kahretsin, bunu çözemiyordum ve bu biraz acı vericiydi. Mesaj beynimden gözlerime tam olarak ulaşmıyordu.

"...Sanırım iyileştirme büyüsü Ashton üzerinde işe yarıyor..."

Kimdi o? Bu yankılı ses geliyordu? Uçurumun kenarından döndüğümde beri hissettiğim en gerçek şeydi. Uzanıp o sesi yakalamak istedim ama nereden geldiğini tam olarak bilmiyordum.

"Evet, Ashton'ın içinde yeniden canlanan yaşam belirtilerini görebiliyorum. Şuna bir bakın."

Yaşam belirtileri mi? İyileştirici büyü mü? Bu da ne böyle? Noktalar çok korkutucu bir şekilde birleşmeye başlamıştı. Bana ne olmuştu?

"Bundan emin misiniz Bayan Dash?" Tamara'nın yatıştırıcı sesi beni sardı. "Hayata geri döndüğünden emin misiniz? Çünkü gerçekten... sanki..."

Aman Tanrım, Tamara öldüğümü mü düşünüyordu? Gerçekten iyice düşünmem, anılarımı toparlamam ve neden böyle bir şey söylediğini anlamam gerekiyordu...

Bekle, İrlanda'da değil mi? Giant's Causeway'de. Buraya gelmememiz gerekiyordu, yapılacaklar listemizde yoktu ama... bir dakika, kitap yüzünden gelmiştik. yazıyordu, Loch Ness gibi.

Hayır, bekle, Loch Ness'teydik. Şimdi hatırladım. Kesinlikle oradaki mağaralardaydık ve Jack'le de bağlantılı bir şey vardı. Onunla birlikte olduğumu, onunla birlikte kapana ve bir şeyle savaşılmaya çalıştığımı hissediyordum. Bana bir şey olduğu yer orası mıydı? Tanrım, iblisler beni yakaladı mı? Ölmüş müydüm?

Ölmeyi reddettim. Bunun olmasına kesinlikle izin vermeyecektim. Neyse ki bu sayede nihayet gözlerimi açabildim. Parlak ışıklar gözlerimi kızarttı ve gerçek dünyaya bir kez daha uyum sağlamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak öfkeyle göz kırpmama neden oldu.

"Aman Tanrım, Ashton. Bir şeyin yok. Gerçekten kötü yaralandığını düşünmüştüm."

Tamara kollarını bana doladı. Bana biraz fazla sıkı sarılmıştı ama sarılma hissi o kadar hoşuma gitmişti ki koyamadım. Bana sarılmayı bırakmasını istemiyordum, özellikle de benim için inanılmaz derecede endişelenmiş gibi görüldüğü için.

"Ben... Sanırım iyiyim," mırıldandım. "Sanırım iyi olacağım..."

"Oh. Bayan Dash, başardınız!" Tamara haykırdı, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. "Başardınız. Onu kurtardınız. Çok teşekkür ederim. Size teşekkür etmek için ne söyleyebilirim bilmiyorum."

"Ashton, *gerçekten* iyi misin?" Jack eğildi, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. "Tanrıya şükür, ne kadar uzun süredir panik halinde olduğumuzu bilmiyorsun."

"Ashton uyandı mı?" Evan sordu. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun..."

"Ashton, seni uyanık görmek güzel dostum," dedi Frederick. "İyi görünüyorsun."

"Ne oldu?" Kendimi oturur pozisyona getirmeye çalıştım ama acı bunu hemen imkânsız hale getirdi. "Tanrım, ben ne *yaptım*?"

Beni sessizlik karşıladı. Rahatsız bakışlar gözlerim yerine yere değdi. Hiç de iyi olmadığı belli olan bir şeyin üzerine düşmüş olmak hoşuma gitmemişti. Nabzım çok hızlandı, neredeyse nefesimi tutamayacaktım çünkü çok korkmuştum.

"Sen değildin," diye fısıldadı Tamara. "Bendim. Bunu sana ben yaptım ama isteyerek yapmadım." Uzandı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi, ben de izin verdim. Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığı önemli değildi, ona olan hislerim her şeyi kolayca gölgede bırakabilirdi. "Yaptım... Yapmamamız gerekirken hepinizi Loch Ness'e gitmeye ikna etmemeliydim. Tehlikeliydi ve Jack'in dediği gibi bize bir görev değildi."

"Ama ben..." Tamara Jack'i için başını salladı.

"Hayır, Jack, sen haklıydın ve ben hatalıydım. Bunu kolayca kabul edebilirim. Yani, bak. Ashton'a ne yaptığıma bir bak. Loch Ness'e gitmeseydik ve o mağaralara girmeseydik bunlar olmazdı. Seni dinlemeliydim."

"Bekle, unutma," diye araya girdi Evan, ellerini Tamara'nın omuzlarına koyarak. "Loch Ness'e gitmemiş olsaydık, o zaman geçidi kapatamazdık..."

"Geçidi mi kapattınız?" Nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım, bu *inanılmaz*."

Neden herkes sevinçten havalara uçmuyordu? Bu harika bir haberdi ama yine de herkes dünyanın sonu gelmiş gibi üzgün görünüyordu.

"Hayır, haberler pek de iyi değil," diye devam etti Tamara. "Çünkü iblisleri bizden uzaklaştırmak için kullandığım büyü sana zarar verdi. Hem de çok kötü. Hepimiz senin öldüğünü düşündük."

"Oh!" Elbette bu bir şoktu ama uyanık olduğum ve aslında iyi olduğum için beni diğerlerinin etkilediği kadar etkilemedi. Muhtemelen onlar deli gibi endişelenirken ben tamamen kendimde olduğum için. "Ama ben iyiyim, değil mi?"

"Evan'ın arkadaşının annesi Bayan Dash'e teşekkürler." Tamara, Bayan Dash'in az önce durduğu yeri işaret etti ama kadın tüm bunları yerleştirirken bize biraz mahremiyet sağlamak için ortadan kaybolmuştu. Ne kadındı ama! "Seni içine attığım o sihir karmaşasından kurtardı. Seni hayatta tuttu."

Bu konuda çok daha fazla şey hissetmem gerektiğini biliyordum ama hissetmiyordum. Daha çok hissizleşmişim ve herkesi bu endişelendirdiğim için üzgündüm. Tamara'yı kesinlikle hiçbir şey için suçlamıyordum. O sadece şeytanlarla savaşıyordu. Bunun da ötesinde, hepimiz Loch Ness'e gitmeyi kabul ettik, bu yüzden o zamandan beri olan her şey için suçu tamamen üstlenemezdi. Hepimizin suçuydu.

"Peki, sırada ne var?" Bunun yerine tek omuz silkerek sordum. Elimizde hâlâ tamamlamamız gereken bir görev varken geriye dönüp bakmanın bir anlamı yoktu. "Şimdi ne yapacağız? Geçidi kapattığınızı biliyorum ama daha fazlası olmalı..."

"Akademi... bizden pek memnun değil," diye itiraf etti Tamara. "Ya da en azından ben. Orada hoş karşılanıp karşılanmayacağımızı bilmiyorum ve plana dahil edilmemize izin verileceğini de sanmıyorum."

"Doğru, anlıyorum." Yavaşça başımı salladım. Tamam, bu biraz kaltakçaydı ama her neyse. Bunun bizi raydan çıkarmasına izin vermeyecektim. Buraya kadar gelmişken olmazdı. Fiziksel olarak biraz güçsüz hissediyor olabilirdim ama zihinsel gücüm yerindeydi. "Tamam ama bir sorun değil, değil mi? Çünkü elimizde tome ve rune var. Hâlâ devam edebiliriz." Kimse konuşmamdan ilham almış gibi görünmüyordu ama yine de devam ettim. "Aslında, şimdi devam edelim. Notlarım ve tılsım hâlâ sizde mi? Her şeyi çok yaklaştım."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Tamara başını sallayarak. "Dinlenmen gerek. Bir uykudan sonra daha yeni uyandın."

travma ve iyileşmeye ihtiyacın var."

"Ama ben iyiyim." Dudaklarımı büzdüm. "Evet, iyi hissediyorum. Devam etmek istiyorum."

Tamara hâlâ ikna olmuş görünmüyordu. "Bilmiyorum... Bence dinlenmelisin..."

"Çocuklar," dedim kararlılıkla. "Eğer Akademi bize kızgınsa, o zaman yaptığımız şeyin değerli olduğunu görmelerini sağlamalıyız. Siz sadece o geçidi kapatmakla , bu çeviriyle bunu tamamen durdurabiliriz. Eğer kıyamete bir son verebilirsek, bizi affetmek zorunda kalacaklardır."

Bu Tamara'yı susturdu, ne söyleyeceğini tam olarak bilemiyordu ama neyse ki söylemek zorunda kalmadı. Evan durumu kontrol altına aldı ve kitabı benim için aldı.

"İşi sen yapabilirsin," dedi bana kararlı bir şekilde. "Ama biz sana yardımcı olmak için burada olacağız. Yazıları sana okuyabilir, sana yardımcı olacak kelimelere bakabilir, neye ihtiyacın olursa yapabiliriz. Bunu artık tek başına yapmayacaksın."

Ya bu olacaktı ya da hiç olmayacaktı. Genelde yalnız çalışmayı tercih ederdim ama sorun değildi. Tercihlerimi bir tarafa bırakmaya hazırdım. "Çok teşekkür ederim."

Herkes etrafıma yerleşmiş, yardım etmeye hevesli ve istekliydi. Ama beni en çok etkileyen Tamara'nın yüzüydü. Gerçekten de tüm bunlar onu kırmış gibi görünüyordu. Bundan nefret ediyordum. Bunu düzeltmek için her şeyimi vermem gerekecekti. Bu konuda kendini kötü hissetmesini istemiyordum. İncinmiş olmasından nefret ediyordum ve yüzündeki o ifadeyi silmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordum - bu biraz sisli bir beyinle mücadele etmek anlamına gelse bile.

"BEKLE...NE?" KİM BİLİYORDU NE KADAR ZAMAN GEÇMİŞTİ ? BEN VARDI HAYIR

Lanet olası ipucu. Yine de uzun bir süre olmalıydı çünkü çok çalışmıştık. Kafamızı bu kitaba o kadar uzun süre sokmuştuk ki görüşüm biraz bulanıklaşmaya başlamıştı. Ama şimdi, eğer haklıysam, buna kesinlikle değecekti. "Bu... bu şu anlama mı geliyor..."

"Bilmiyoruz Ashton," diye yarı gülerek yaklaştı Tamara. "Biz de bunu çözmeni istiyoruz. Tüm bunların ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?"

Gürültüyle yutkundum. Tüm bunların ne hakkında olduğunu bildiğimden oldukça emindim, ama herkesi sebepsiz yere heyecanlandırırsam diye hemen bir sonuca varmak istemiyordum. Yüksek sesle bir şey söylemeden önce kesinlikle emin olmam gerekiyordu.

"Tamam, yani..." Parmaklarımı kelimelerin üzerinde gezdirdim. "Beş kişi ve beş portal... yakın zamanda ziyaret ettiğimiz portallar. Big Ben, Dikili Taşlar, Conway Kalesi, Giant's Causeway ve Loch Ness... Bunların hepsi konuyla ilgili..." Parmaklarımı kelimelerin üzerinde biraz daha gezdirdim. "Ve beş kişi aşağıdaki gibidir: Avrupa kökenli İngilizler..."

"Ailem Norveç kökenli," diye soluklandı Tamara. "Ama ben İngiltere'de doğdum."

"O zaman bir İskoç..." Evan, belli ki. "İrlandalı..." Bu Frederick'ti. "Galli, yani ben ve ayrıca tamamen İngiliz biri..." Bu da Jack'ti. "Ve ayrıca bu insanlar arasında Tara'nın ve Merlin'in soyundan gelen birine de ihtiyacımız var çünkü rün, listelenen büyünün işe yaraması için Pendragon'un kanıyla dolu."

Herkes gibi ben de hayretler içindeydim. Bu *bizdik*. Muhtemelen *sadece* bizi tarif edebilirdi ki bu da kaderin yolumuza çıktığı ve bizi bu yöne ittiği anlamına geliyordu. Bu plana uymayı biz seçmiştik ama bizi görünmeyen bir güç vardı.

Rastgele bir araya getirilmiş gibi görünen haremime baktım, şimdi hepimizi çok farklı bir ışık altında görüyordum. Gerçekten de birlikte olmamız gerekiyordu ve bunun da ötesinde, kaderimizde harika bir şey yapmak vardı.

"Bayan Simmons'ı aramam gerekiyor," diye atıldı Tamara birden. "Bir şeylerin peşinde olduğumuzu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olur. , şimdi arayacağım..."

Hepimizi dehşet içinde bırakarak hızla odadan çıktı. Tamara, Bayan Simmonsın kendisine telefon açmadığı gerçeğini aklından , bu yüzden Akademi'deki durumunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbirimiz . Ama geri kalanımız artık o kadar rahatsız değildi, daha çok bu yeni açıklamaya odaklanmıştık.

"Peki, ne yapacağız?" Evan bana sordu, çünkü Tamara'nın Bayan Simmons'ın telefonlarını açmamasına rağmen onu durmadan aramasını engellemek için yapabileceğimiz hiçbir şey hepimiz . "Tüm bunlar ne anlama geliyor? İşe yaraması için ne yapmamız gerekiyor? Bunu nasıl durdurabiliriz?"

"Bu portalların açılmasını engelleyecek, değil mi?" Frederick araya girdi. "Bunu yaparsak Cadılar Bayramı kıyametini mi önleyeceğiz?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet, burada, öyle yazıyor..."

"Buna nasıl rastladığımı bilmek istiyorum," diye düşündü Evan. "Sanki *orada öylece* duruyordu. Onu bulan kişinin ben olmamın ve birlikte bir hareme yerleştirilmemizin bir nedeni olmalı. Şu anda burada olmamızın. Tüm bunların bir tesadüf olabileceğini biliyorum ama ikna olmuş değilim..."

"Bir kehanet," dedim mutlulukla. "Sanırım bu onu tanımlamak daha iyi bir yol. şeyden çok bir kehanet gibi, değil mi? Sanki tüm bunlar, onu durdurabileceğimizden emin olmak için çok özel bir şekilde bir araya gelmiş gibi."

Evan hâlâ ya şaşkın ya da tam bir hayranlık içinde görünüyordu. Bu konuda ne hissettiğine henüz karar verememişti, ki bu gayet normaldi. Ama bunu için zamanımız olacağını sanmıyordum. Süreç için zaman yoktu, tek yapabileceğimiz ilerlemeye devam etmektir. Hemen harekete geçmemiz gerekiyordu. Bunu söyleyen de normalde her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyaç duyan bendim.

Ooh, bana ne olmuştu? Tamara'nın içime gönderdiği büyüü suçladım. Beni mümkün olan en iyi şekilde tamamen değiştirmişti.

Notlarıma bir kez daha göz atarken, "Her birimizin farklı bir noktaya gitmesi gerekiyor," diye fark ettim. "Kapalı olduklarından emin olmak için hepimizin portalları kontrol etmesi muhtemelen iyi bir şey çünkü şimdi onlarla bire bir ilgilenmemiz gerekiyor. Tamara'nın bizi bu göreve götürmesine sevindim. Loch Ness'te olanların birimiz yalnızken ortaya çıktığını bir düşünün."

Ürperdim, kimse bunu istemezdi! Hepimiz yeterince zor bir mücadeleydi, bu yüzden bunu tek başımıza yapamazdık. Kimse yapamazdı.

"Kendi *başımıza* mı gitmek zorundayız?" Jack bu karardan hoşnut olmayarak tersledi. "Ve ne yapacağız? Büyüyü mü? Bu çok çılgınca olacak. Bunu nasıl yapacağız?"

Başımı salladım. "Evet, biliyorum. Öyle ve çok da zor olacak ama eğer başarabilirsek, buna kesinlikle değecek. Herkesi kurtaracağız ve iblisleri durduracağız."

Eğer başarabilirsek. Buradan çıkarmamız gereken ana nokta buydu ve diğer arkadaşların da bu konuda benim kadar gergin olduğunu söyleyebilirim. Çok büyük bir baskı vardı, değil mi? Dünyanın kaderi bizim omuzlarımızdaydı. Bizim ve diğer herkesin geleceğinin kaderi. Beni ilgilendiren bir kehaneti ortaya çıkarmayı hiç istemezdim ama işte bunun tam ortasıydım. Yapabileceğim tek şey elimden gelenin en iyisini yapmak ve bunun yeterli olmasını ummaktı.

FREDERICK

T Amara'nın canı yanıyordu. Gerçekten canı yanıyordu, çünkü Bayan Simmons telefonu açmıyordu. Akademi'deki hiç kimse değildi, çünkü şu anda dışlanmış durumdaydık. Ama yapamazdık.

Bu konuda bir şey yapamam. En azından şimdi.

"Tamara, yarın ne yapacağımıza karar vermeliyiz," diye ısrar etti Jack, amaçladığından biraz daha sert davranarak, ki bu onun taktiğiydi, değil mi? Yaşadığımız onca şeyden henüz yeterince ders almamıştı. "Şu an için Akademi'yi unut. Bununla daha sonra ilgilenebiliriz. Odaklanmamız gerek."

"Ama Jack, bunu senin için çözmeye çalışıyorum," diye soludu Tamara. "Baban söz konusu olduğunda bundan en çok etkilenecek kişi sensin."

"Şu anda bu umurumda değil, bu yüzden bırakmalısın."

Tamara içini çekip bunu söylerken üzerinde korkunç bir ağırlık vardı. "Bunu yapmaya devam ediyorum, değil mi? Yanlış şeye odaklanıyorum. Bu sefer sadece suçluluk duygum beni ele geçiriyor. Kendimi durduramıyorum. Bunun için tekrar özür dilerim."

Vay canına! Jack pek bir şey öğrenmemiş olabilirdi ama Tamara öğrenmişti. Normal inatçı doğasıyla tepki vermiyor, ne olursa olsun, haklı ya da haksız olsun silahlarına yapışmıyordu. Bu olayı daha önce olduğundan daha çabuk yatıştırmıştı.

Jack ona, "Akademiye odaklanacağız," diye güvence verdi. "Ama henüz değil. Önce nereye gideceğimizi ve ne yapmamız gerektiğini belirlememiz gerekiyor."

"Ne düşünüyorsun, Ashton?" Yapmamız gereken şeye odaklanma fırsatı bulduğum için memnun bir şekilde sordum. "Bu metinde her birimizin nerede olması gerektiğini gösteren bir şey var mı? Çünkü bu konuda gerçekten tek bir şansımız olacak ve bunu doğru yapmamız gerekiyor. Küçük bir ayrıntıyı kaçırdığımız için tüm bunların olmasını istemeyiz."

Ashton ciddiyle başını salladı. "Evet, haklısın. Belki de biraz daha derine , orada bir şey olup olmadığını öğrenmek için biraz daha okumalıyım."

Alışkın olduğu kadim dillerden sadece biriyle, nefesinin altından bir şeyler fısıldamaya başladı. Daha fazla yardım edebilmeyi çok isterdim ama şu anda yapabileceğim bir şey yoktu - o hazır olana kadar beklemek zorundaydım.

Keşke silahlarımı getirmeyi akıl etseydim. Eğer Akademi'de parya olmasaydık, bir şeyler almak için geri dönerdim. Elbette, büyüyle savaşmakta ama silahlarla savaşmayı da seviyordum. Onları ibislere karşı kullanma şansım olmasa bile, bir tanesiyle kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordum.

Daha önce Loch Ness mağaralarındayken elimde bir kılıç ya da başka bir şey olsaydı kesinlikle daha iyi hissederdim. O iğrenç dumanın, o buz gibi soğuk cehennemin içinde sıkışıp kaldığımda, bir kılıç sakinleşmeme yardımcı olurdu.

Ama sanırım artık bunun için endişelenmenin bir anlamı yoktu. Silahları alamazdım, Akademi cephaneliğinde kilitliydim ve ben buradaydım. Yapamadıklarımın yanı sıra yapabileceklerime odaklanmam gerekiyordu.

"Yani, Tara'nın kanı..." Ashton sonunda Tamara'ya karşı temkinli bir ses tonuyla konuştu. "Sanırım en iyi Loch Ness'e yerleştirileceksin, en azından buna göre. Ve Merlin'in kanı..." Jack'e döndü. "Senin İrlanda'da olman gerekiyor. Geri kalanımıza gelince, bunun o kadar önemli olduğunu sanmıyorum, ama Big Ben'e kim gidiyorsa, bunun düzgün çalışması için rünü, Pendragon'un kanını da yanında götürmesi gerekiyor."

"Big Ben'e gideceğim." Evan, sanki gerçekten onun bir parçasıymış gibi rünü parmaklarının arasında evirip çevirdi. "Bunu en uzun süredir elimde tuttuğum için bana doğru geliyor."

"Peki, ne istiyorsun?" Ashton bana sordu. "Ayakta Duran Taşlar'ı mı yoksa Causeway Kalesi'ni mi? İkisine de razıyım ve fark edeceğini sanmıyorum."

"Ayakta Duran Taşlar'ı ben yaparım." Ashton yaralandığı için uzaklara gitmek zorunda kalmasını istemiyordum. En yakını Loch Ness olduğu için oraya gidememesi çok yazık oldu ama belli ki Tamara'nın oraya gitmesi gerekiyordu. "Sen Causeway Kalesi'ni al."

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Tamam, kulağa hoş geliyor. Bunu yapabilirim. Sabah ilk iş gitmeliyiz. Çünkü Cadılar Bayramı yaklaşıyor."

Bu iyi bir plandı ama tek sorun ayrılmaktı. Herhangi birimizin buna hazır olduğundan emin değildim. Tamara, Jack, Evan ve Ashton'dan uzakta olmak, kendimi lime lime edilmiş gibi . Dürüst olmak gerekirse, bunu hayal bile edemiyordum. Birlikte o kadar çok şey yaşamıştık, gerçek bir travma geçirmiştik, peki bunu nasıl tek başımıza atlatabilirdik? Ülkenin iki ayrı ucunda olmak korkunç olurdu. Birbirimizi arayıp haberleşebilsek bile aynı şey olmazdı.

Derin bir nefes aldım ve kendimi her şeyin yoluna gireceğine ikna etmek için elimden geleni yaptım ama bu doğru gelmiyordu. Ashton'ın başına gelenlerden sonra, bunun hepimizin son kez bir araya gelişi olabileceği fikrine alışmam gerekiyordu... her ihtimale karşı. Bayan Dash bu sefer Ashton'ı iyileştirmek için oradaydı ama ya bir dahaki sefere o kadar şanslı olamazsak? Savaş genellikle ölümle sonuçlanırdı, bu yüzden dikkatli olmalıydık. Korkunç bir çok yaşamamak için kendimizi en kötüsüne hazırlamalıydık.

"Yani sabah," dedi Tamara başını sallayarak. Elimi tutmak için uzandı ve hepimiz Ashton'ın dinlenip kitap okuduğu Bayan Dash'in pansiyonundaki yatağın üzerinde oturup el ele tutuşana kadar bu duygu hepimizde yankılandı. "Bunun hepimiz için işe yaraması için elimizden geleni yapacağız. Dünya için."

Bu güçlü bir duyguydu, değil mi? Her şeyin bize bağlı olduğunu ve bu işi başarmak zorunda olduğumuzu hatırlatıyordu.

öyle ya da böyle. Başka seçeneğimiz yoktu. Yapmak *zorundaydık*, hepsi bizim sorumluluğumuzdaydı. Ancak bu baskı bizi ezmek yerine, ki bunu kolayca yapabilirdi, bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı.

"Biliyor musun, söyleyecek çok şeyim varmış gibi hissediyorum," diye itiraf etti Tamara. "Bizim hakkımızda. Normalde bu kadar çabuk söylemek istemeyeceğim şeyler, özellikle de buraya gelirken bu kadar inişli çıkışlı bir yol geçirmişken... ama sanırım şimdi söylemeliyim."

Ölebileceğimizi söylemiyordu ama ben bunu hissettim. Bunun ağırlığını gerçekten yaşadım ve bu çok *zordu*. Bunu kendim bilmek bir şeydi, ama Tamara'nın bunu itiraf etmesi daha da korkutucuydu. Bu, hazır olmadığım bir şekilde noktayı eve götürdü.

"İ..." Derin bir nefes aldı, her yeri titriyordu. "Sanırım... bir haremde bir araya için gerçekten mutluyum, ki bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim." Garip bir şekilde güldü, ama onu daha iyi hissettirmek için bile olsa gücüm yoktu. "Ama bunu dünyada başka biriyle yaşayacağımı hayal bile edemezdim. Hem de hiç kimseyle. Sizler... bana çok şey öğrettiniz." Tamara şimdi duygusallıktan biraz boğulmaya başlamıştı. "bir durumda mümkün düşünmediğim bir şekilde kendimi güvende ve mutlu hissetmemi sağladınız. Sana olan duygularım katlanarak arttı."

Vay be! Tamara'nın bunu itiraf etmesi... bu çılgıncaydı. Gerçekten duygusal bir insan değildi ya da bu noktaya kadar değildi ama şimdi hepimize karşı gerçek hisleri olduğunu söylüyordu. Ben bunu hissetmişim, öpüştüğümüzde hepimizin hissettiğinden emindim ve çok daha fazlası, ama şimdi o da bunu söylüyordu. Gerçekten çok şaşırmıştım.

"Bizden *hoşlandığınızı* mı söylemeye çalışıyorsun?" Jack dudaklarında küçük bir sırıtışla sordu. "*Sizden* böyle bir şey duyacağımı hiç düşünmemiştim."

"Evet, şey..." Tamara parlak bir şekilde kızardı ve bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. "Dünyanın sonunun gelme ihtimali varken bunu sana şimdi söyleyemeyeceksem ne zaman?"

"Oh, şey, eğer durum buysa..." Jack öne doğru eğildi ve onu dudaklarından usulca öptü. "O zaman ben de senden çok *hoşlanıyorum*. . Bu harem şaşırtıcı bir şekilde başıma gelen en iyi şey ve sadece bir kehanet bizi bir araya getirdiği için değil."

Bizi birbirimize bağlayan bir kehanet fikri içimizi ısıtan bir duyguydu. Bu hislerin son derece geçerli olduğunu bilmek güzeldi. Elbette, kendime güvenebilirdim, muhtemelen, ama kesinlikle birlikte olmamız gerektiğine dair bu ekstra bilgi katmanına sahip olmak aramızdaki bağı yardımcı oldu.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diye ayağa fırladı Evan. "Aman Tanrım, sonunda bunu yüksek sesle söylemek harika bir duygu. Sanırım birbirimize ilk bağlandığımızdan beri sana aşık oluyorum."

Düşmek... hmmm, düşünüyor muydum? Bu insanlara karşı hissettiklerimde kesinlikle kendimi kaybediyordum. Cephanelikte Tamara'yı öpmek her şeyi ateşlemişti ama o andan beri daha da derine batıyordum. Mümkün olan en iyi şekilde tabii ki. Böyle hissetmek hoşuma gidiyordu, hepsiyle birlikte olmaktan zevk alıyordum ve asla bitmesini istemiyordum.

Bu aşık olduğum anlamına mı geliyordu? Daha önce hiç aşık olmadığım için bu duyguyu anlamak zordu ama şimdiye kadar en çok yaklaştığım duyguydu bu. Hayatımdaki tüm bu insanlara kesinlikle *ihtiyacım* vardı, bu yüzden sanırım bu aşktı, değil mi?

"Birinden *hoşlanabileceğimi* hiç düşünmemiştim," diye söze girdi Ashton. "Ve kesinlikle sevebileceğimi de düşünmemiştim. Kendimi her zaman kimseye uymayan tuhaf bir top olarak düşündüm, ama seninle sonunda ait olduğumu hissediyorum. Hepimiz dışlanmışız."

Boğazımda tek kelime edemeyeceğim kadar büyük bir yumru vardı ama bunun henüz bir önemi yoktu çünkü herkes Ashton'ın küçük şakasına gülmekle o kadar meşguldü ki bana odaklanamamışlardı. Kendime çeki düzen vermek için bir anım vardı.

Hepsi cesur davranmış ve içlerini dökmüşlerdi, çünkü potansiyel olarak dünyanın sonu gelmişti ve benim de aynısını yapmam gerekiyordu. Bir şeyler söylediğim sürece, kelimelerimin üzerinde tökezlemem ve düzgün bir şekilde ifade edememem bile önemli değildi. Söylemezsem, sonunda pişman olacağımı biliyordum ama bu çok zordu.

"Seni seviyorum." Kahretsin, bu da nereden çıktı şimdi? Tam olarak o noktada mıydım ama söylediklerimde gerçekten ciddi olduğumu hissediyordum. "Evet, biliyor , seni seviyorum," dedim bu sefer kendime çok daha fazla güvenerek. "Hepinizi seviyorum. Bu ne kadar çılgınca?"

Tamara önce bana doğru uçu ve yarın yokmuş gibi beni öpmeye başladı. Kolları boynuma dolandı ve dili ağzıma girip sıcaklığıyla bana masaj yaparken beni sıkıca tuttu. Bu öpücük az önce yüksek sesle itiraf ettiğim şeyi doğruladı ve gerçek artık iyice ortaya çıktığına göre dünyanın en ağır yükünü omuzlarımdan kaldırdı. Bu insanlara aşkıttım ve onlara ihtiyacım vardı.

Çok geçmeden hepimiz o anın sıcaklığına kapıldık ve giysilerimiz dökülmeye başladı. Az önce kelimelerle ifade ettiğimiz duyguların fiziksel eylemlerle de ifade edilmesi gerekiyordu. Özellikle de dünyanın sonu gelecektse...

BU FARKLIYDI/. BUNA HIÇ ŞÜPHE YOK. O ZAMAN DAHA FİZİKSELDİ, daha şehvetli, daha yoğun. Harem olarak her seks yaptığımızda, bir öncekinden daha güçlüydü, ama *bu...* bu başka bir şeydi. Önceden ifade ettiğimiz ya da bazı durumlarda olduğu *gibi* öpüşmelerle, dokunmalarla, tatmalarla ortaya çıkan aşk. Bu çılgınca bir şeydi ve bunu bir daha yakalayabileceğimizden emin değildim. Çok *fazlaydı*.

Ama denemek ve öğrenmek için heyecanlıyım, çünkü kutsal cehennem, bu çılgıncaydı.

Ama ne kadar doymuş olsak da, hiçbirimiz henüz uyumaya hazır değildik. Sadece yatakta uzanmış, birbirimize dolanmış, birbirimizi içimize çekiyorduk. Diğer herkesin de benimle aynı şeyi yaptığını hissediyordum - birbirimizden ayrılmadan önceki her bir saniyenin tadını çıkarıyorduk.

Tanrım, hiçbirinden ayrı düşmek istemiyordum. Bu odadan asla ayrılmak istemiyordum. Bayan Dash kalmamıza izin verecekti, bundan emindim. Burada olmamız hoşuna gidiyordu, muhtemelen işler bu kadar karışıkken bizi yanında görmek daha iyi hissettiriyordu ama sanırım biz sıradan bir harem değildik. Biz önemliydik.

Tanrım, biz cidden önemliydik. Öyle ki bir kehanet özellikle bizim hakkımızda yazılmıştı. Ben sadece bir idim.

Sıradan bir insan, sıradan bir hayat yaşayan normal bir adam... bir şeyin içine itileceğimi hiç düşünmemiştim. Hiçbir zaman ilgi odağı olmak istemedim; kimsenin bana bakmadığı bir dışlanmış olmaktan mutluydum ama bu her şeyi değiştirdi. yolunda giderse, gerçekten her şeyi değiştirecekti.

Neden biz? Neden biz seçildik? Özellikle ben. Elbette, diğerlerini anlayabiliyordum. Ashton'a eski diller konusundaki bilgisi nedeniyle ihtiyaç vardı. Jack şaşırtıcı liderlik becerileri, Tamara büyü yeteneği, Evan ise rün yüzünden gerekliydi... Ne de olsa onu bulan oydu. Ama benim tek iyi olduğum konu silah dövmek ve silahlarla savaşmaktı. Burada bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir işe yaramıyordum.

"Aklında ne var?" Tamara dikkatimi çekmek için elimi sıkarak bana sordu. "Frederick, ağlayacak gibi görünüyorsun?"

"Hayır, ağlamayacağım," diye ısrar ettim. "Sadece düşünceliyim, hepsi bu. Partiye ne getireceğimi merak ediyorum."

"Neden bahsediyorsun Frederick?" diye soluk soluğa kaldı. "Sen bizim için hayati önem taşıyorsun."

Gülümsemeye çalıştım ama bunu tam olarak başaramadım. "Demek istediğim, benim uzmanlığım silahlar üzerine ve şu anda bu işe yaramaz. Hiç silahım yok."

Tamara kendini oturur pozisyona iterek bana ters ters baktı. "Frederick, dövüşmek için silaha ihtiyacın yok. Silahlarla aran çok iyi ama ihtiyacın olan tek şey bu değil. Bence dövüşebileceğinin farkındasın. Silahlarla dövüşmek için kullandığın becerileri sadece dövüşmek için de kullanabilirsin. Bunu yapabilirsin. Seni izledim. O geçidi mühürlememize yardım etmek için kullandığın büyü inanılmazdı." Belli ki istediği kadar ikna olmuş görünmediğimi görebiliyordu. "Ayrıca, mantığınla bizi bir arada tuttun. Hepimizi bir arada tutmanın ayrılmaz bir parçası oldun."

Ellerini bana doladı ve beni göğsüne çekti. Başımı ona yasladım ve beni rahatlatmak için kalbinin ritmik atışlarını dinledim. Muhtemelen tüm bunları beni daha iyi hissettirmek için söylüyordu, ama buna tutunmam gerekecekti

Yarını atlatmamı saęlayacak tek řeyin bu olduęunu dūřundūm.

Yarın o gūndū, o gūn. Bundan sonraki her řeyi kesinlikle o belirleyecekti. řu an için yapabileceęim tek řey Tamara'ya tutunmak ve hayatımızın en būyūk gūnūnden ōnce muhtemelen biraz uyuyabileceęimi ummaktı.

TAMARA

■ buna hazır değildi. Hem de hiç. Bunun yüzüme yansımaya izin verecek değildim. Bunu atlatmamızın tek yolu hepimizin güçlü olması ve birbirimize destek olmamızdı. Hayır.

Birimiz diğerinden ayrı olmak istiyordu ama yapmamız gereken buydu. Kaderimiz olarak kabul etmemiz gereken şey buydu - biz önemliydik.

Jack sırayla her birimize bakarak, "Yani hepimiz tüm bu süre boyunca iletişim halinde olacaktık," dedi. "Mesajlar, telefon görüşmeleri, bu tür şeyler. Hepimiz birbirimize neler olduğunu bilmeliyiz yoksa panik atak olur, yani benim için . Bunun her şeyi mahvetmesini istemem." Gergin bir şekilde kıkırdadı.

Hepimiz bunun kesinlikle böyle bilerek başımızı salladık. Yol boyunca herhangi biriyle kaybedersem, gerçek bir durumda olacağımı biliyordum.

"Evet, grup sohbetini açtım," diye hatırlattım Jack'e. "Yani, bunu kolayca yapabilmeliyiz. Sadece arada bir mesaj gönderdiğinizden emin ol."

"Her saat başı," diye araya girdi Evan. "En azından saatte bir olması gerekiyor."

"Sadece Loch Ness'e gideceğim için bunu takip edeceğim. Benim sizin kadar uzağa gitmeme gerek yok, o yüzden mesaj attığınızdan emin olun. Mesaj atmazsanız sizi arayacağım."

Hepimiz birbirimize sıkıca sarıldık, sanki birbirimizi son kez görecekmışiz gibi birbirimize tutunduk. Bunu kabul etmeyi reddettim, ne kadar tehlikeli olsa da hepimiz iyi olacaktık. Yakında tekrar bir araya gelecektik. Buna inanmalıydım, bu gerçeğe tutunmalıydım çünkü bizimle ilgili bir kehanet vardı. Elbette ölüme gönderilmeyecektik, değil mi?

Ayrıca, bunu gerçekten düşünmek istemiyordum çünkü Ashton'ı incittiğimi hatırlamak istemiyordum. Elbette beni affetmiş, bir saniye bile suçlamadığını ve sihrimle herkesi kurtardığımı düşündüğünü tekrar tekrar söylemişti ama bu asla unutamayacağım bir görüntüydü.

Adamlarımdan *hiçbirini* bir daha o durumda düşünmek istemedim. Ve evet, bugünlerde onları adamlarım olarak görüyordum. Olabileceğimizi hiç düşünmediğim kadar birbirimize bağlıydık. Bir sorun olduğunu düşündüğüm tüm farklılıklar artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Aksine bizi birbirimize daha da yakınlaştıran bir şeydi.

"Pekâlâ, gitmeden önce gidip Bayan Dash'e teşekkür etmemiz gerekiyor," diye hatırlattım herkese. "Gidecek başka yerimiz yokken bizi misafir etti ve Ashton'ın iyileşmesine yardımcı oldu. Akademi bizi geri kalabileceğimiz bir yer teklif etti bile."

Sertçe yutkundum. Evet, bunu gerçekten düşünmek istemiyordum. Akademi'den resmen atılmamız gerçekten korkunç olacaktı, bu gerçekten kaçınmak istediğim bir şeydi. Jack'in bununla başa çıkabilmesinin imkânı yoktu.

Aslında ben de. Zor olacağını düşünmüştüm ama bunun beni ne kadar delirteceğini bilmiyordum. Bayan Simmons'ı milyonlarca kez aradım ve bana taş duvar örüyordu Benimle konuşmak çünkü çok kızgındı.

Ona gösterecektim. Bunu *yaptığımızda*, bana yalvarmak zorunda kalacaktı. Kütüphanede kilitli kalmak istemememin nedeninin kaderimde daha fazlası olduğunu bilmem olduğunu ona gösterecektim...

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. *Kaderimde* daha fazlası olduğunu bilmiyordum. Sadece kütüphanede durup sebepsiz yere kitap okumaktan daha fazlasını yapmak istiyordum.

Bayan Dash'e veda ettik, aslında biraz duygusal bir veda oldu. En kötüsü bendim. Onu ne kadar takdir ettiğimi anlamasını sağlayacak şekilde teşekkür etmek için elimden geleni yaparken gözyaşlarım şiddetle yanaklarımdan aşağı akıyordu. Hayatımı ne kadar kurtardığını ona gerçekten anlatabilmemin hiçbir yolu yoktu. Hepimizin hayatını. Bayan Dash olmasaydı ne olurdu emin değildim. O inanılmazdı.

"Lütfen geri dön," diye fısıldadı bana, sanki kızıymışım gibi sarılmıştı bana. "Eğer ihtiyacın olursa. Hepinizin iyi olduğunu bilmek istiyorum."

Tanrım, bu kadın... bu inanılmaz kadın... ona nasıl doğru dürüst teşekkür edebilirdim ki? Şu anda içimi dökemeyecek kadar duygusaldım ama her şey bittikten sonra onunla ilgili bir şeyler yapmak için kendime bir not aldım.

Ama sonra gitme vakti geldi. Gideceğimiz yerlere zamanında varmak için yola çıkmamız gerekiyordu. Neyse ki Evan hepimize birer araba kiralamayı başarmıştı, çünkü artık kendi başımızaydık. Benimkine bindim ve dikiz aynasından herkesin uzaklaşmasını izledim.

Titrek bir nefes aldım, tüm vücudum korku ve üzüntüyle titriyordu. Evet, gerçekten de organlarım vücudumdan çıkarılmış gibiydi, gerçekten de yoğun bir şeyi kaçıırıyordum. Gerçek bir . Aslında hayati bir parçamı.

Ama bu gerekliydi, bunu yapmak zorundaydık. Bu planın işlemesi için *ben* çok önemliydim. Böylece arabayı çalıştırdım ve vites taktım, bunu yaparken eski anıların beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Geçen sefer olanlar tekrarlanmayacaktı. Hiç şansı yoktu. Geçidi mühürlemiştik ve iblislerin oradan serbestçe çıkma ihtimali ...

Umut ettim. Tanrım, *bu* kâbustan sonsuza dek kurtulmayı gerçekten umuyordum. Bir kez daha gölgeler arasında boğulmak istememe imkân yoktu.

"NE BE?" DAHA ÖNCE GÖRDÜĞÜMÜZ SAHNENİN AYNISINI BULMAYI BEKLIYORDUM. birkaç gün önce Loch Ness'te bırakmıştım ama durum hiç de öyle değildi. Başka bir araba daha vardı, kırmızı bir araba, o kadar yabancı görünüyordu ki beni gerçekten tedirgin etti. "Kim var burada?"

Kırmızı arabadan kısa bir mesafe uzakta durdum ve grup sohbetine bir mesaj gönderdim. Birkaç dakika bekledim ama gerçekten bir cevap beklemiyordum çünkü diğerlerinin hepsi hala araba kullanıyor ve diğer dört bölgeye gidiyor olacaktı. Yine de bir mesaj alamayınca biraz hayal kırıklığına . Kahretsin, onlarla bağlantı kurmaya ihtiyacım vardı, bu gerçekten zordu.

Her zaman bağımsızlığımla ve kimseye bel bağlamadığım gerçeğiyle gurur duymuştum ama son zamanlarda bu değişmişti. Elbette, hâlâ her zaman olduğum gibi bağımsız bir kadındım ama daha yumuşak, yeni ve vahşi bir yanımdı.

"Tamam, endişelenme," diye fısıldadım kendi kendime. "Sadece araştı. Bunu yapabilirsin. Bu iş sende. Zaten tamamen masum bir şey olabilir."

Yani, iblisler olmayacaktı. Buralarda kırmızı bir araba *kullanmayacaklardı*, bu yüzden bunu aklımdan çıkarabilirdim. Dehşetin beni tam anlamıyla ele geçirmesine izin vermeden arabadan inip mağaraya doğru ilerlemem gerekiyordu.

"Oh, bekle!" Olduğum yerde durdum ve gözlerimi kısarak baktım. Düşündüğüm şey bu muydu? Akademi'den bir harem mi? Kaşlarımı çatarak birkaç dakika boyunca onları tanıyıp tanımadığımı anlamaya çalıştım ve sonra devam ettim. Onları tanıyordum ama sadece Akademi çevresinden. Onları tanıımıyordum.

Beni vazgeçirmelerine izin veremezdim. Kim olduğu önemli değildi, hâlâ mücadele etmem gereken bir görevim vardı. Hepsine karşı hissettiğimden çok daha fazla güvenle yürüdüm.

"Bu Tamara mı?" diye sordu çocuklardan biri. "Evet, o, aman Tanrım..."

Haremin kadını öne çıktı. Onun da benimle aynı zihniyette olduğunu hissedebiliyordum. Kendinden emin görünmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Sen Tamara'sın, değil mi?" Ellerini kalçalarına dayadı. "Benim adım Gillian ve bu da benim haremim. Patrick, Michael, Harry ve Alex." Sesli bir şekilde yutkundu. "Akademi tarafından bu geçidi korumak için buraya gönderildik. Hiçbir iblisin serbest kalmadığından emin olmalıyız. Neyse ki geçit mühürlenmiş gibi görünüyor."

Ciddi bir şekilde başımı salladım. "Evet, biliyorum. Haremim ve ben iblisler tarafından saldırıya uğradıktan sonra geçidi mühürledik. Büyü iyi durumda mı?"

Gillian başını salladı, yanaklarında utanç verici bir kızarıklık vardı. "Evet, anladık."

"Tamam, bu iyi. Ama aslında içeri girmem gerekiyor çünkü ben ve haremimin bu Cadılar Bayramı kıyametini durduracak bir ritüel gerçekleştirmemiz gerekiyor."

Haremdeki erkekler Gillian'ın arkasında bir sıra halinde dizilerek benim girişimi engellediler. Kahretsin, bunun olacağından şüpheleniyordum ama gerçekten olması kalbimin sıkışmasına neden oldu. Bu insanlarla savaşmak zorunda kalmak istemiyordum. Aynı tarafta olmamız gerekiyordu, birbirimizle içten içe tartışmamız gerekmiyordu.

"Çok üzgünüm Tamara," diye yarı fısıldadı Gillian. "Ama içeri girmene izin veremeyiz. Akademi'den kovulduğuna dair kesin talimat aldık..."

"Burada önemli olan bu değil," diye hatırlattım onlara. "Burada dünyanın sonundan bahsediyoruz. Her şeyin nasıl sona ereceğini biliyorum."

Gillian arkasına dönüp diğer adamlara baktı ve onlardan cevap almaya çalıştı. Ona omuz silktiler ve ne diyeceklerini bilemediler.

"Dinle Gillian, burada oyalanmıyorum," dedim ona bıkkınlıkla. "Seninle bu konuda tartışacak zamanım yok. Bu ayini gerçekleştirmek için o mağaraya girmem gerekiyor."

"Ama sizi içeri alırsak, Akademi'deki yerimizi de kaybederiz..."

Gözlerimi ona çevirme isteğime karşı koymayı başardım. Elbette, bu beni de gerçekten kızdıran bir şeydi. Ben de Akademi'deki yerimi kaybetmek istemiyordum ama dünyayı kurtarmak için bunu bir kenara itmeye fazlasıyla istekliydim.

"Bir kehanet var, Gillian," dedim. Elbette tüm bunları ona anlatmak istemiyordum, doğru gelmiyordu ama ona ulaşabilmemin tek yolu buymuş gibi görünüyordu. "Ve bu benim ve haremimin üzerine yıkıldı. Kovulmamızın nedeni kurallara uymamamız, bunun yerine bize bu kıyameti nasıl sona erdireceğimizi öğreten kehaneti takip etmemiz."

Gillian dudaklarını araladı ama hızla tekrar kapattı çünkü elbette ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu çok saçmaydı ama sanırım bu konuda neden bu kadar tereddütlü olduğunu anlayabiliyordum. Eğer ben onun tarafında olsaydım, o zaman neden bahsettiğimi merak ediyor olabilirdim.

"Sanırım bu konuda Bayan Simmons'ı aramam gerekebilir..."

"Gillian, lütfen... Neden bu konuda yalan söyleyeyim? Neden kendimi sebepsiz yere riske atayım? Eğer Akademi'den atıldıysam, mecbur halde neden savaşın ortasına geri dönmek isteyeyim? Haydi, mantıklı ol."

Ayaklarının üzerinde ileri geri kıpırdandı - rahatsızlık omuzlarından dalga dalga yayılıyordu. "Sanırım bunu önce haremimle tartışmam gerekebilir."

Şimdi bıraktım ve gerçekten gözlerimi devirdim. "Tamam, iyi ama doğru kararı çabuk ver çünkü oyalanacak vaktim yok. Bu iş ciddi."

Diğer harem sessiz bir konuşma yaparken, ki bu zaten anlamsızdı çünkü onlar 'izin verse' de vermese de ben o mağaraya girecektim, grup mesajını bir kez daha kontrol ettim. Ashton ve Evan'dan cevap gelmiş, yolda olduklarını ve iyi vakit geçirdiklerini bildirmişlerdi. Jack ve Frederick'ten henüz bir haber yoktu ama sorun değildi, bu konuda fazla paniğe kapılmamaya çalışıyordum.

Bir sonraki mesajımda onları, yapılması gerekeni yapmalarını engellemek isteyen başka bir haremle de yüzleşmek zorunda kalacakları konusunda uyardım.

Bu çok sinir bozucuydu. Beklemediğimiz bir engeldi ama beni yenmesine izin vermeyeceğim bir engeldi. En azından

önceden uyarılırsa, erkekler diğer haremeleri geçmekte daha başarılı olabilirler.

Gillian ve haremine bakıp tartışmalarında ne durumda olduklarını görmeye çalıştım ama onun yerine önümde tuhaf bir manzara buldum. Beni zıplatan bir manzara. Hepsi donmuştu, sanki buzla kaplanmış gibiydiler. Yüzlerindeki dehşet ifadesi kesinlikle tüyler ürperticiydi ama bana gölgelerle çevrili olduğum ve tek başıma kaldığım anı hatırlattı. İblisin diğer insanlar üzerindeki etkilerini görmemiştim, yani bu muydu? Tanrım, burada olmam çok iyi bir şeydi, onları kurtarabilirdim...

Bu aynı zamanda geçide koyduğumuz mührün iblisleri sonsuza dek kilit altında tutmaya yetmeyeceğinin de bir işaretiydi. Ayini gerçekleştirmeden hepimiz mahvolmuştuk. Artık Akademi'nin ya da Gillian ve hareminin ne dediğinin bir önemi yoktu, bunu yapmak zorundaydık.

"Geliyorum!" Sesimin bariyerlerini aşmasını umarak onlara bağırdım. Eğer onları bir de olsa rahatlatabilirsem, bu iyi bir şeydi. İçlerinden biri ölürse, özellikle de içlerinden biri Akademi kurucularından birinin soyundan geliyorsa, o zaman başımız gerçekten belaya girerdi. Yapmamız gereken son şey iblislerin Cadılar Bayramı'ndan önce güç kazanmasına izin vermektir.

Büyülü birinden ne kadar çok hayat çekip , o kadar güçleniyorlardı. Bunu uzun zaman önce Akademi'deyken bir derste öğrenmiştim ama şimdi gerçek hayatta görüyordum ve bu çok daha korkunçtu. Gölge büyüyor, kötülükleri yoğunlaşıyor, Gillian'ın hareminin başı ciddi bir belaya giriyordu.

Yeterince yaklaşır yaklaşmaz büyü okları fırlatmaya başladım. Neyse ki bu sefer çok daha kontrollüydüm çünkü gölgeleri haremden koparmak için panik yapmıyordum. Yine de sorunsuz değildi. İblisler şimdi gerçekten biraz daha güçlü ve daha vahşi görünüyorlardı. Cadılar Bayramı'na yaklaştıkça işler daha da zorlaştı ama bunun beni yenmesine izin vermedim. Üzerimde çok fazla yük vardı, kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Zil, zil... Zil, zil... Zil, zil...

Aman Tanrım, şimdi de biri beni arıyordu. Muhtemelen kendi hareminin bir üyesidir. Bu her türlü şeye neden olacaktı

Paniklemiştim ama şu anda bu by durdurmak için yapabileceğim bir şey yoktu. Umarım, sadece bir şeyin ortasında olduğumu biliyorlardır.

İçimden çıkan büyü daha da güçlendi. Endişe bedenimden patladı ve iblislere o kadar sert vurdu ki, neyse ki sonunda küçülmeye başladılar. Vücudumdaki enerji azalmaya başlamıştı, tüm bu büyü beni ama devam etmek için çaba sarf etmem gerekiyordu. İçimde ne kadar enerji varsa, toplamam ve her bir zerresini kullanmam gerekiyordu.

Eğer bu dövüşü şimdi kazanamazsam, ayın tamamlanamaz ve her şeyi kaybederiz. Kehanet gerçekleşmemiş olacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim. Daha da kötüsü, haremimin geri kalanının da başı belaya girerdi ve bu düşünülemezdi. Kesinlikle dayanılmaz. Bunu onlar için yapmalıydım.

EVAN

"C Hadi, hadi, !" Tamara neden telefonunu açmıyordu? Ben tüm bu olayları çok sinir bozucu buluyordum. Ben Londra'ya doğru yola çıktığımdan beri tedirgindim ve Big Ben'e vardığımda da korkularım dağılmamıştı. Aksine daha da kötüleşti. Diğer herkes grup mesajına cevap vermişti ve olmaları gereken yerdeydiler. Diğer haremın mağaraya girmesini engellediğinden bahsettiğinden beri cevap vermeyen tek kişi Tamara'ydı ve her geçen saniye daha da endişeleniyordum.

Daha telefonu kapatmamıştım ki Ashton'dan bir telefon geldi.

"Tamara ile konuştun mu?" Ona selam bile vermeden konuştum. "Durmadan onu aramaya çalışıyorum ama bir türlü ulaşamıyorum ve çıldırmak üzereyim."

"Henüz değil, ama sonunda Frederick'e ulaştım ve geçidi koruyan haremi planımız konusunda ikna etmeyi başardı, bu yüzden şu anda yerinde, gece yarısını bekliyor."

"Tamam, bu iyi. Ama neden Tamara için daha fazla endişelenmiyorsun?"

"Öyleyim," diye ısrar etti. "Ama mantıklı düşünmeye çalışıyorum. Yapabileceği pek çok şey var. Kehanete inanıyorum ve her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum. Hiçbir şey için endişelenmiyorum. Sadece bekliyorum."

Tanrım, onun gibi olabilmeyi diliyordum ama korkularım ve endişelerim Ashton önerdi diye azalacak değildi.

"Hareminle işler nasıldı?" Ashton sordu. "Big Ben'e girmeyi mı? Senin endişelendim, Akademi kimi gönderdi?"

"Oh, merak etmeyin. Çok kolay oldu. Akademi'nin gönderdiği harem hiç dikkat etmedi. Onları yollarına göndermek kolay oldu. Biraz fazla kolay..."

Sanırım rune'u elimde tutma avantajım vardı. Hareme gösterebilir ve önlerinde parlayışını izleyebilirdim. Bu onları neredeyse tepelere doğru uçurdu.

"Peki ya Jack?" Devam ettim. Herkesin güvende olduğundan emin olmak istiyordum. Endişelendiğim sadece Tamara değildi. Hepsi için endişeleniyordum, sadece şu anda ulaşamadığım tek kişi oydu. "Hâlâ yerleşmiş durumda mı? Gitmeye hazır, değil mi?"

"Sadece bekliyor," diye doğruladı Ashton. "Saatimin hala onunkiyle mükemmel senkronize olup olmadığını kontrol etmek için beni birkaç kez aradı, bu yüzden biraz korkuyor, ama o iyi."

"Şimdi Tamara'ya ulaşmaya çalışmaya devam etmemiz gerekiyor. Aramaya devam ve sonra gece yarısına on beş dakika kala ayine başlayacağım."

Rünü ellerimde biraz daha evirdim çevirdim, planımızın işe yaraması ve şeyin düşündüğümüz gibi gitmesi için dua ettim. İşlerin ters gidebileceğini gerçekten düşünmek istemiyordum, çünkü bunun sonucu çok bilinmezdi. Son derece ürkütücüydü.

Ashton telefonu kapatır kapatmaz Tamara'yı biraz daha aramaya başladım. Vazgeçmiyordum; vazgeçemezdim. Ona neler olduğunu öğrenemezsem, bu sıkı endişe düğümü hiçbir yere gitmeyecekti.

Zil, zil... Zil, zil... Zil, zil...

O ses... o korkunç ses, onu *sonsuz* dek dinlemiştim, beni öldürüyordu. Daha fazla duymaya dayanamadım. Garip bir şey neredeyse telefon görüşmesinden vazgeçiyordum. Big Ben'in içindeki karanlıkta parlayan rün renk değiştirdi, değişti ve beni çevreleyen duvarların belirli bir kısmında parladı,

Bu da gözlerimi başka bir şeye doğru çekti. Taşın derinliklerine yazılmış kelimeler. Daha önce gördüğümde emin olmadığım ya da herhangi birimizin gördüğünden emin olmadığım kelimeler, ama beni çok etkilediler. Tabii ki ne anlama geldiklerini bilmiyordum ama bu kelimelerdeki bir şey çok güçlüydü.

Rune ga -achota nwanyị nke nwanyị. Anwansi ga -eburu ya ebe ahụ. O dighị ihe ga -egbochi amuma ahụ imezu.

Telefon çalmaya devam ederken kulağımdan çekip Ashton'a göndermek üzere kelimelerin fotoğrafını çektim. Olur da bunları deşifre edebilir ve inanılmaz derecede önemli bir şey olduğu ortaya çıkarsa diye.

"Alo?" Aman Tanrım, sonunda Tamara mıydı bu? Konuşmasını duymak için duvara doğru döndüğümde rünün ışığı hemen kesildi. "Özür dilerim, telefona daha yeni cevap verdim, iblislerle savaşmanın tam ortasıdaydım. Saatlerimi aldı."

Sesi neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. Tanrı'ya şükür, o iyiydi. Elbette hala onun için endişeleniyordum çünkü belli ki çok şey yaşamıştı ama en azından hala konuşabilecek durumdaydı. Bu benim için her şey demekti.

"Tamara, şimdi neler oluyor?" Telefonumu kulağıma daha sıkı . "Neler oluyor? İblisler hâlâ saldırıyor mu? Diğer harem sana yardım ediyor mu?"

"İyileşiyorlar. Bizim Loch Ness'te yaşadıklarımızın aynısını onlar da yaşadı. Bu onları çok etkiledi ama en azından şimdi beni dinliyorlar ve mağaraya girmeme izin veriyorlar. Akademi ne derse desin, niyetimin saf olduğunu artık biliyorlar. Sanırım hepimiz hazır olursak bu iş artık yoluna girecek."

"Hepimiz hazırız," diye ona güvence verdim. Artık çok daha rahat nefes alabileceğimi hissediyordum, sıkı düğüm, mengene gibi kavrama nihayet gevşiyordu. "Harekete hazırız. Fazla uzun sürmez."

"Tamam." Derin bir nefes aldı. Ona sarılıp teselli edebilmek için kollarımı ona dolamayı çok isterdim. Ama tabii ki bu ayrılık hepimiz için gerekliydi. "Bu iyi haber. Bunu duyduğuma sevindim. Tüm bunların sona ermesini dört gözle bekliyorum."

Aşağı kaydım ve soğuk zemine oturdum, içimi bir rahatlama kapladı. "Peki, tüm bunlar bittiğinde ne yapacağımızı düşünüyorsun? Planlarımız neler?"

Ben olan bitenin ötesini düşünmeye çalışırken Tamara güldü. Tüm bunları geçip geleceğe bakma fikri hoşuma gitmişti. "Ooh bilmiyorum. Öncelikle Bayan Simmons ve Akademideki herkesin anlamalarını sağlamak istiyorum. Ama ondan sonra... Bilmiyorum. Hmm, sanırım artık birlikte geleceğimizi düşünmeye başlayabiliriz, değil mi?"

Bu fikir göğsümü tamamen ısıttı. Birlikte yaşanacağımızı düşünmek *harika* hissettiriyordu. "Yani, birlikte bir ev almak gibi mi? Bir aile mi? Bunun gibi şeyler mi?"

"Hepsini kastediyorum. Burada gerçek bir geleceğimiz olmasını istiyorum. Bir araya gelmeden önce hiçbirimizin düşünmediği türden bir şey. Muhtemelen hepimiz sonsuza kadar Akademi'de kalacağımızı varsayıyorduk." İşte bu kadarı gerçektir. "Evimizde kendinize ait bir obje odanız olabilir, Frederick'in bir cephaneliği olabilir..."

"Jack ve Ashton için de bir kütüphane," diye güldüm. "Ve senin için dev bir bahçe..."

"Ooh, buna bayılırım," diye kıkırdadı. "Bunu kesinlikle isterdim. Sonunda o noktaya geldiğimizde tüm çocuklarımızı da dövüşmek için eğitebileceğim bir avlu."

Gözlerimi kapattım ve o sahneyi hayal ettim çünkü tüm atlatmamı sağlayacak tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Mutlu aile görüntüsü o kadar içimi ısıtıyor, o kadar heyecanlandırıyordu ki, ona doyamıyordum. O evde çok fazla sevgi olacaktı, çok fazla. Hepimiz dışlanmıştık ve kendimi dışarıdan bakıyormuş gibi hissediyordum, bu yüzden çocuklarımızı mutlu etmek için elimizden gelen her şeyi yapacaktık.

"Sence kaç çocuğumuz olacak?" Ben sordum. "İsimlerini düşündün mü?"

Geleceğimiz hakkındaki varsayımsal sohbet bir süre daha devam etti ve ben bunun her saniyesini sevdim. Üzerimizde bu kadar baskı varken, böylesine dehşet verici bir sahnenin ortasında, tüm bunları bir kenara itmek ve sadece *olmak* gerçekten güzeldi. Belirli bir şey hakkında konuşmamak. Gülmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.

"Oh, bekle." Ashton'ın az önce bana attığı mesajı görebilmek için telefonu kulağımdan çekmem gerekti. "Tamara, tahmin et ne oldu?"

Big Ben'in duvarında yeni bir yazı buldum ve deşifre etmesi için Ashton'a gönderdim. O da az önce çeviriyi geri gönderdi."

"Ne yazıyor?" Tamara heyecan dolu bir ses tonuyla sordu. Bundan onun da benim kadar hoşlanacağını biliyordum. "Ooh, tüm bunların ne hakkında olduğunu merak ediyorum."

"Kabaca rün haremi bulacak anlamına geliyor. Büyü onu oraya götürecektir. Hiçbir şey kehanetin gerçekleşmesini engelleyemez."

"Ooh, bu ilginç, yani sandık sana sihirle getirildi. Kaderinde onu o obje odasında bulmak varmış. Bunun gerçekten bir anlamı var, sence de öyle değil mi?"

Ben de ona katıldım. Bu bir süredir beni rahatsız eden bir şeydi, bu yüzden bir cevap almak iyi oldu. Bagajın bana gelmesi gerekiyordu. Ben ve Tamara bunu bir süre tartıştık, sırf bizi eğlendirmek için çılgın teorilere daldık. Neredeyse sihir ayinine başlama zamanı gelene kadar konuşmayı kesmedik. Telefonu kapattık ve diğer herkesle birlikte bir grup görüşmesi yaptık.

Ellerimizi kesme, kanı duvara bastırma ve ritüeli başlatma zamanı gelmişti. Ashton her harekette bize rehberlik etti, tam olarak kitapta anlatıldığı gibi ve başladık. Zamanla, üç Akademi kurucusunun isimlerini zikrettik ve büyü'nün dönmeye başlamasını durmaksızın bekledik.

Olmuyordu. Başlarda olmuyordu. Gereksiz bir görev gibi görünüyordu, her şeyi yanlış yorumladığımızdan ve her şeyin çok karışmak üzere olduğundan endişelenmeye başlamıştım. Ama sonra rün parlamaya başladı - bu sefer kırmızı, beni korkutacak kadar şok edici olan koyu bir kırmızı. Aslında artık onu tutmak istemiyordum çünkü rengi tuhaf bir şekilde ürperticiydi ama aynı zamanda gitmesine izin veremeyeceğimi de biliyordum. En azından Ashton bana onu bırakabileceğimi söylememişti, bu yüzden ona tutunmam gerektiğini varsaydım.

"Pendragon, Merlin, Tara," diye devam ettim diğerleriyle aynı nefeste. "Pendragon, Merlin, Tara..." Kahretsin, neler oluyordu? Ashton bir şeyleri değiştirmişti. Artık başka bir dilde konuşuyordu. İçimden bir ses hâlâ isimleri söylediğini, sadece eski dillerinden birinde konuştuğunu söylüyordu. "Pendragon, Merlin, Tara..."

Rün acayip bir şekilde büyüyordu. Bunu yapıyor olması mı gerekiyordu? Ashton'a sormak istedim, ama aramızdaki ilişkiyi bozmak istemedim.

İlahi. iznim olduğunu sanmıyordum. Ayrıca, elimden sızan kan başlamıştı. Bu doğru olamazdı. Aman Tanrım, neler oluyordu? Kan aşağı damlıyordu. Rün kana yaklaşmak istiyor gibiydi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama yine de dürtüye uydum. Rünü kanıma bastırdım, bu da parıltının daha da artmasına neden oldu. Kesinlikle bir şeyler oluyordu.

Kırmızı parıltı içinde bulunduğum alanı doldurdu. Binanın dışında kimse olup olmadığını bilmiyordum ama bana yardım etmek için koşuşturmuyorlardı. Gönderdiğim diğer harem bile şimdiye kadar çoktan gitmiş görünüyordu.

Bayan Simmons ve Akademi'deki diğer herkes bunu şimdi görebilseydi, o zaman ne hissederlerdi? Hayatlarımızı bu şekilde tehlikeye attığımız için bize minnettar olacaklarını düşünmek isterdim ama bu noktada kim bilebilirdi ki?

"Ashton?" Tamara tezahüratı ilk kesen kişi oldu. "Aman Tanrım, bir şeyler oluyor. Her şey kırmızı. Kırmızılık... çok büyük, iblis gölgeleri gibi, her tarafımı sarmış durumda. Ne yapacağım Ashton? Korkuyorum."

Ashton ona cevap vermedi, sadece isimleri daha yüksek ve daha yüksek sesle, bazen de farklı dillerde söylemeye devam etti. Çığlık atmanın eşiğinde olan Tamara bile tekrar düzene girdi. Ben de aynı şeyi yaptım. Rün, taşıyamayacağım kadar sıcak ve ağır hale gelse bile. Parmaklarımın arasından kayıp yere düşse ve ciğerlerimi doldurup nefes almayı zorlaştıran kırmızı bir sis yaysa bile. İsimleri tekrar tekrar söylemeye devam ettim, hiç ara vermeden...

KIRMIZI. HER ŞEY KIRMIZIYDI. KIRMIZININ İÇİNDE BOĞULUYORDUM. ETRAFIMDAKİ şekiller almaya başladım, bazen bir ejderhaya benziyordum. Büyük, koruyucu görünümlü bir ejderha. Bana tepeden bakmıyor olabilirdi ama yine de korumasını neredeyse hissedebiliyordum.

"Pendragon," diye fısıldadım zayıfça. "Merlin, Tara. Pendragon..."

"Hey, dostum." O da kimdi? Bu ejderha değildi, tanıdığım bir ses de değildi. Tuhaftı. "Dostum, uyanacak mısın? Beni korkutuyorsun."

Korkutmak mı? Kimi korkutuyordum? Daha da garip.

" sen gözlerini açacak mısın yoksa ben gidiyorum için var için almak Bayan.

Simmons."

Bayan Simmons... Şu anda onunla gerçekten konuşmak istemiyordum, özellikle de görevde başarısız olduysak. Her nasılsa, gözlerimi açmak için yeterli gücü toplamayı başardım ve orada kendimi meleksi bir görüntüye bakarken gördüm.

"Kahretsin dostum, bizi gerçekten endişelendirdin. Big Ben'in kırmızıya boyandığını görünce sana yardım etmek için geri döndük ama içeri girmeyi başardığımızda her yer karanlığa gömülmüştü ve sen burada öylece yatıyordun. Öldüğünü ve bizim de Akademi'den atılacağımızı düşündük."

Bu sözlerin hiçbirini anlamadım. Onları duymak istemedim. Artık yeniden uyandığıma ve karanlıkta olduğuma göre, diğer herkese ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu - bu, görevimizde başarılı olup olmadığımızı öğrenmekten daha önemliydi.

"Telefonum," diye soluk soluğa yanıma okşadım. "Nerede o?"

Diğer harem üyelerinden biri bana telefonumu uzattı ve ben de aramayı özel olarak yapmak için hemen onlardan uzaklaştım. Elim yere sürttüm ve yanlışlıkla derimi cam bir şeyin üzerine sıyırdım. Derimi kesmedi ama aynı zamanda elimdeki diğer kesiğin çoktan gitmiş olduğunu fark etmemi sağladı. Kısa bir süre önce kıpkırmızı kanıyordu, canımı acıtacak kadar kötü kanıyordu ama şimdi gayet iyiydi. Bir iz bile kalmamıştı, sanki hiçbir şey yapmamış gibiydim.

Ne be? Bu çılgıncaydı.

Yerdeki cam ise rune'dan geriye kalan tek parçaydı - üzerinde sembol olan parça. Artık işe yaramaz gibi görünüyordu ama hala buradaydı. Gerçekten komikti, sanki tüm bunların gerçekten yaşandığından emin olmak için buna ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi.

Kimse çağrıya cevap vermiyordu. Uyanık olan tek kişi benmişim gibi görünüyordu. Yine o sıkı endişe düğümü göğsüme kenetlendi ve

gitmeme izin vermedi.

Yalnız kalamazdım, şimdi olmazdı. Onlarsız olamazdım. Yaşamak için onlara ihtiyacım vardı.

"Akademi'ye dönmem gerek," diye mırıldandım, neredeyse nefesimin altında, ama diğer harem beni duyuyor gibiydi. "Hepsinin orada olup olmadığını görmem gerek. Tüm bunlar sona erdiğinde orada buluşmaya karar vermiştik ve şimdi... şimdi hiçbir şey bilmiyorum."

Tanrım, korkmuştum. İblislerle savaşırken olduğumdan daha fazla korkmuştum. Tamara ile birlikte kurguladığımız geleceğin görüntüleri yavaş yavaş hiçliğe karışıyordu.

TAMARA

M Telefonum alışmıyordu. Kimseyle iletişim kuramıyordum ve bu beni çıldırtıyordu. Akademi'ye doğru giderken muhtemelen yolda hızla ilerlediğimi biliyordum.

artık hoş karşılanmıyordu ama emin olmalıydım. Diğer herkesin iyi olup olmadığını görmem gerekiyordu.

Cadılar Bayramı'ydı, iblisler yoktu. Kıyamet durdurulmuş gibi görünüyordu, umarım sonsuza dek durdurulmuştur, ama bu zihnimde ikinci plandaydı - Akademi'deki yerimi kaybetme korkusu gibi. Bayan Simmon'ın benim hakkımdaki düşüncelerine bu kadar önem verdiğime inanamıyordum, oysa bunun gerçekten bir önemi yoktu. Gerçek hayattaki geleceğim tehlikedeyken Akademi'den atılmam kimin umurundaydı ki?

Aman Tanrım, bu lanet arabanın içinde deliriyordum. Nefret ediyordum. Hiçbir şeyden haberim olmadan bu aptal küçük arabada kilitli kalmak hiç hoşuma gitmiyordu. Keşke o ayinin ortasında telefonum bozulmasaydı, diğerlerinin iyi olup olmadığını çoktan öğrenmiş olurdum.

Törenin ortasında ne oldu ki? Bu da neydi böyle? Biraz ılgıncaydı, değil mi? Her şey karanlıktı, sonra kıpkırmızı oldu. Hayatımda gördüğüm en parlak kırmızıydı ve elimden akan sıcak kanla eşleşiyor gibiydi. Sonra isimleri zikrederken, gerçekten korkup bir an sonra, bedenimden kaldırıldığımı, derimden sıyrıldığımı hissettim ve sonra...

Hiçbir şey hatırlamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum.

Tek hatırlayabildiğim yalnız ve şaşkın bir şekilde uyandığımdı. Mağaradan çıkmak için yarışmak benim için zordu çünkü cidden hiçbir şey göremiyordum. Neyse ki, Gillian diğer uçtaydı, bana sesleniyordu, umutsuzca yardım etmek istiyordu. Onu ve haremimi kurtardığım için o da bana yardım etmek istiyordu. Sonunda onun sayesinde dışarı çıkabildim.

Onlar küçük kırmızı arabalarına, ben de benimkine binerken pek emin görünmüyorlardı, içimde benimle gelmek istediklerine dair bir his vardı ama yalnız olmalıydım. Geri dönmek için elimden geleni yaparken kimsenin bana tehlikeli araba kullandığımı söylemesini istemiyordum. Başka kimseyi tehlikeye atamazdım.

Sonunda Akademi'ye vardığımda park yeri bulmaya çalışmak gibi korkunç görevle uğraşmadım. Arabayı olduğu yere çektim ve bir dışarı fırladım. Kimse beni göremeden harem yatak odamıza doğru koşmaya başladım - Bayan Simmons bizden kurtulmaya can attığı için artık teknik olarak 'bizim' odamız olmasa bile. Ama çocuklar bir yere gidecek olsalar, orası olacağını biliyordum...

"Tamara!" Kahretsin, çok tanıdık bir ses bana seslenmeden önce istediğim kadar uzağa gidememiştim. Aradığım ses *değildi*. Neredeyse koşmayı bırakmak istemiyordum ama görünmeyen bir güç beni durdurdu. Lanet olası Bayan Simmons ve onun disiplin büyüleri. "Tamara, bu doğru mu?"

Yüzüm gök gürültüsü gibi olmalıydı çünkü sonunda ona döndüğümde afallamış görünüyordu. Ama eğer teknik olarak artık Akademi'de öğrenci değilsem, onun fikirleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. "Ne doğru mu?"

"Kıyameti durduranların sen, Jack, Evan, Frederick ve Ashton olduğunu mu? Kehanetin sizinle ilgili olduğunu mu?"

"Biliyor muydun?" İçimde öfke kabardı. "Bir kehanet olduğunu biliyordun ve hiçbir şey söylemedin mi?"

Sanki bunun bir faydası olacakmış gibi bana pişmanlık dolu omuz silkme hareketi. "Öğrencilerin kahraman olabileceklerini düşünmelerini istemedim. Kimsenin zarar görmesini istemedim." "Kehaneti öğrenmemiş olsaydık, şu anda *hepimiz* savaşta olurduk. Bizim sayemizde her şey yoluna girdi.

Sonunda."

En azından bu konuda üzgün görünme nezaketini gösterdi. "Biliyorum ve şunu da bilmenizi isterim ki size karşı sert davranıyordum çünkü hepinizi korumaya çalışıyordum. Kimsenin zarar görmesini istemedim. Sizi Akademi'den atma tehdidinin aklınızı başınıza getirebileceğini düşündüm."

"Sen bana 'dersimi verirken' Ashton gerçekten yaralanmıştı ve sen bana yardım etmek için hiçbir çağrıya cevap vermedin. Ölebilirdi."

Yanaklarındaki tüm renk uçup gitmişti. "Ciddi misin sen?" Meydan okurcasına başımı salladım. "Gerçekten çok üzgünüm. Hepinizi hayal kırıklığına uğrattım. *Elbette* hepinizin Akademi'de hâlâ yeri var, bunu söylemeye gerek yok. İster daha fazla şey öğrenmek isteyin, ister Akademi'ye gelen öğrencilerle bir personel olarak çalışmak, onlara gerçek bir tehditle karşılaştıklarında ne yapmaları gerektiğini öğretmek isteyin. Akademi dekanı sizi istiyor."

Bayan Simmons'a doğru döndüm, içimde bir memnuniyet dalgası yükseliyordu. Herhangi birimizin gelecekte ne yapacağını ve bunun Akademi'yi içerip içermeyeceğini bilmiyordum ama en azından seçim şansımız vardı. Fikirlerimizin olduğunu bilmek güzeldi. Hep birlikte ileriye bakabileceğimiz bir geleceğimiz olduğunu bilmek...

"Tamara!" Bana seslenen bir sonraki ses Evan'a aitti. Odamızda bekleyemeyecek kadar sabırsızdı, tıpkı hemen arkasındaki Frederick gibi. Bu ikisine o kadar odaklanmıştım ki, arkalarından gelen Jack ve Ashton'ı fark etmedim bile. Akademi'ye yakın olabilirdim ama nasıl olduysa en son dönen ben olmuştum. "Tanrıya şükür, iyisin."

Birlikte bu muhteşem geleceği yaşayacağım adamlar beni kucaklarken, her açıdan kollar beni çevreliyordu. Artık burada olduğumuza göre, *neden* endişelendiğimi bilmiyordum. Elbette hepimiz iyiydik, bundan bir an bile şüphe etmemeliydim. Yine de onların güvende ve benimle oldukları gerçeği gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine engel olamadı.

"Aman Tanrım, sizi çok seviyorum çocuklar," diye haykırdım dilimden dökülen saf sevinçle. "Hepinizi, hepinizi çok seviyorum."

Hepsi sırayla beni öperken ve bir süre bana sarılırken cesaret verici sevgi sözcüklerini fısıldadılar. Onların kollarında evimdeydim, mutluydum, tam da olmam gereken yerdeydim. Bu dünyada bir yerim olduğunu bilmiyordum, gerçekten yoktu, ama şimdi onu bulmuştum.

Şimdi dünyanın sonu tehdidi üzerimizde olmadan her saniyenin tadını çıkarma zamanıydı. İçimde bunun şimdiye kadarki en heyecanlı maceramız olacağına dair bir his .

AYRICA LAURA WYLDE TARAFINDAN

Amazon'un Panter Şekil

Değıştirenleri Panterlerle

Çiftleşen Her Panthera

Koruyucusu

Panthers tarafından alındı

Kutu Seti (Amazon'un Panter Şekil

)Değıştirenleri Anka Kuşu Koruyucuları

Koru

Hizmet Et

İtaat Et

Kutu Seti (Anka Koruyucuları)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

